จาริกชนชาติไท

ฉบับ

พระธรรมบาล

สารบารพ์

บทที่ ๑

อาณาจักรศรีสุวรภูมิ

การเรียนรู้ศึกษาในสิ่งใดๆ ก็ตาม สิ่งแรกที่สุดคือจะต้องรู้ที่มา แหล่งกำเนิดสิ่งนั้นๆ เสียก่อน เพื่อให้รู้อย่างลึกซึ้ง และเข้าใจกระจ่าง ที่จะสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางค้นคว้าให้กว้างขวางได้ในอนาคต

การศึกษาสาขาวิชาต่างๆ โดยเฉพาะภาคประวัติศาสตร์โบราณคดี ก็เช่นเดียวกัน จึงต้องรู้ว่ามีแหล่งกำเนิดจากที่ไหน ชนชาติใดเป็นเจ้าของวิชานี้ ฉะนั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่นักศึกษาทั้งหลายจะได้ทราบที่มาที่ไปของวิทยากร และวิชชาของชนชาติไทอันเป็นชนชาติที่เก่าแก่ที่สุดในโลก วิชชาความรู้อันเป็นภูมิปัญญาของบรรพกาลมีการสืบทอดยาวนานมากจนไม่อาจคำณวนได้ และยังเหลืออยู่ให้เราได้ศึกษาค้นคว้า และพิศวงในความมหัศจรรย์ ก้าวหน้าทางวิทยาการของคนในยุคโบราณที่ล้ำยุคเกินกว่าปัจจุบันจะก้าวไปถึงแม้ในขณะนี้ ซึ่งนับเป็นยุคของเทคโนโลยีก็ตาม วิทยาการเก่าแก่ที่บ่งบอกให้เห็นถึงการเจริญก้าวหน้าทางจักวาลวิทยาของชนชาติไทในยุคบรรพกาล ก็คือ วิชชาโหราศาสตร์ (ศาสตร์ แปลว่า ความรู้ .. โหระ แปลว่า เวลาโคจรของดวงดาวในสากลจักวาล แปลความโดยรวมว่า "ศาสตร์ว่าด้วยการโคจรของดวงดาวในจักวาล" การที่วิเคราะห์เจาะลึกในส่วนนี้ เพราะจะปรากฏบันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ของชนชาติไทในยุคบรรพกาลอย่างละเอียด ประกอบด้วยระยะเวลา และตัวบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น ๆ ผ่านทางศาสตร์แห่งเวลา ซึ่งเรียกว่า "โหราศาสตร์" นั่นเอง

"วิชาโหราศาสตร์-ดาราศาสตร์" ที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้นั้น ตามหลักฐานจากจารึกโบราณนั้นระบุไว้อย่างขุดเจนตรงกันว่า **"ฤาษีโคตมะ"** ซึ่งเป็นกษัตริย์แห่ง **"อาณาจักรศรีสุวรภูมิ"** อันเป็นต้นราชวงศ์โคตมะ ซึ่งได้สละราชสมบัติผนวชเป็นฤาษีได้คิดค้นและรจนาขึ้นในครั้งบรรพกาล ดังนั้นเราจึงต้องเริ่มศึกษากันว่า **"อาณาจักรศรีสุวรภูมิ"** นั้นตั้งอยู่ตรงส่วนไหนของโลก เป็นชนชาติอะไร และ ชนชาติโบราณดังกล่าวนั้นยังเหลือเผ่าพันธุ์อยู่ในปัจจุบันหรือไม่ ?

การค้นคว้าประวัติศาสตร์โบราณ แหล่งความรู้ประวัติศาสตร์ ที่สมบูรณ์ที่สุดและถูกต้องที่สุดและเก่าแก่ที่สุดในโลกก็คือ **"พระไตรปิฎก คัมภีร์ของพระพุทธศาสนา"** ซึ่งจะรายละเอียดทุกชนิดของสังคมยุคโบราณนับเป็นแสนปีปรากฎอยู่ในชาดกต่าง ๆ ซึ่งอยู่ในพระสุตันปิฎก ซึ่งจะกล่าวถึงอาณาจักรและนครโบราณ ซึ่งบางแห่งก็สูญหายไปจากโลกแล้ว สำหรับ **"อาณาจักรศรีสุวรภูมิ"** และแว่นแคว้นนคร ในยุคบรรพกลนั้น มีปรากฎอยู่ในพระไตรปิฎกบาลี เช่น

ในพระสุตตันตปิฎก ขุททกนิกาย มหานิเทส

"เมื่อแสวงหาโภคทรัพย์ ย่อมแล่นไปสู่มหาสมุทรด้วยเรือ ..... ไปสุวรรณภูมิ..."

(ปรโต สโมหิโต สมนุนาคโต โภเค ปริเยสนฺโต นาวาย ...สุวณฺณภูมึ คจฺฉติ)

และในพระสุตตันตปิฎก ขุทกนิกาย พุทธวงศ์ ความว่า

"ก็พระนครที่ประสูติของกกุสันธพุทธเจ้านั้นมีชื่อว่า ***'นครเขมรัฐ'****(เชียงตุง) พระบิดามีพระนามว่าอัคคิทัต.."*

และในพระสุตตันตปิฎก มัชฌิมนิกาย ความว่า

"..... ในสมัยพระกัสสปพุทธเจ้านั้น ดินแดนสุวรภูมิ เป็นที่อุดมสมบูรณ์ และเป็นที่พระทับของพระพุทธเจ้า ๒ พระองค์ ได้เสด็จมาประทับแล้วในการนี้ พระกัสสปะได้เสด็จประทับแล้วในกาลนี้ พระโคคมพุทธเจ้าก็ได้เสด็จมาประทับอีก ๑"

ดังตัวอย่างดังกล่าวนี้ย่อมแสดงให้เห็นว่า **'อาณาจักรศรีสุวรภูมิ"** ซึ่งในพระไตรปิฎกเรียกว่า **'สุวรภูมิ"** และนครต่างๆ นั้น **'มีอยู่จริง"** และมีมานานแล้วก่อนสมัยพุทธกาล หากเทียบตามจำนวนปีของศาสนาของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ก็สามารถจะประมาณได้ถึงความเก่าแก่แห่งอาณาจักรศรีสุวรภูมิได้ ดังนี้

๑. ยุคศาสนาพระกกุสันธะพุทธเจ้ามีอายุ ๕๐๐,๐๐๐ ปี

๒. ยุคศาสนาพระโกนาคมนะพุทธเจ้ามีอายุ ๓๐,๐๐๐ ปี

๓. ยุคศาสนาพระกัสสปพุทธเจ้ามีอายุ ๒๐,๐๐๐ ปี

๔. ยุคศาสนาพระโคตมะพุทธเจ้าถึงปัจจุบัน ๒๕๔๖ ปี

เมื่อนำเอาจำนวนปีของยุคศาสนาหมายเลข๑ ถึงหมายเลข๔ (ปี๒๕๔๖) รวมกันจะได้ เท่ากับ ๕๒๒,๕๔๖ปี(ห้าแสนห้าหมื่นสองพันห้าร้อยสี่สิบหกปี) นี่คือความเก่าแก่โดยประมาณของอาณาจักรศรีสุวรภูมิ หรือ สุวรภูมิ ซึ่งปรากฏยืนยันอยู่ในคัมภีร์พระไตรปิฎก อันได้รับการตรวจสอบความถูกต้องทุกตัวอักษรโดยการสังคายนา รับรองโดยพระอรหันต์ผู้ทรงอภิญญาแล้วทั้งสิ้น จึงเชื่อมั่นได้ว่าเป็นข้อมูลที่ถูกต้องสมบูรณ์ที่สุด ในโลกยุคปัจจุบัน

หลักฐานจากพระไตรปิฎกบาลี เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับหลักฐานของมานุษยวิทยาปัจจุบันกลับลงตัวอย่างเหมาะเจาะ คือ มนุษยวิทยาได้แบ่งยุคของมนุษย์ไว้เป็น ๕ ยุค คือ

ก. **สมัยหินเก่า** ระหว่าง ๕๐๐,๐๐๐ ถึง ๑๐,๐๐๐ ปี

ข. **สมัยกลาง** ระหว่าง ๑๐,๐๐๐ ปี ถึง ๘,๓๕๐ ปี

ค. **สมัยใหม่** ระหว่าง ๘,๔๐๐ ถึง ๒,๐๐๐ ปี

ง. **ยุคโลหะ**(ยุคก่อนประวัติศาสตร์) ระหว่างต้น ๒,๕๐๐๐ ปี ถึงปลาย ๒,๑๐๐ ปี

จ. ยุคสมัยประวัติศาสตร์ ตั้งแต่ ๒,๑๐๐ ปีลงมา

ข้อมูลในพระไตรปิฎกดังกล่าวนั้นเป็นระยะก่อนประวัติศาสตร์มาก จึงจำเป็นต้องค้นหาต่อไปว่าในยุคที่ใกล้เคียงกันนั้นมีกล่าวถึงหรือเกี่ยวข้องเรื่องของสุวรภูมิไว้ที่ใดอีกบ้าง พบว่ามีปรากฏอยู่ในคัมภีร์ปฐมกัปป์ผูกที่ ๑ ว่า

"....กปฺปวินาสเก ขารุทกมหาเมโฆ วุฏฺฐาย โส อาทิโต สุขุมํ วสฺสนฺโต อนุกฺกเมน ตาลกฺขนฺธาทิปมานาหิ มหาธาราหิ โกฏิสตสหสฺสจกฺกวาฬานิ ปูเรนฺโต วสฺสติ ขารุทเกน ผุฏฺฐา ปถวิรุกฺขปพฺพตา..."

เมื่อสมัยกาลน้ำท่วม โลกนั้นมิได้หมายความว่าได้ท่วมไปทั้งหมดทุกแห่งก็หาไม่ เหลือแคว้นเมืองใหญ่ อยู่เป็นบางแห่ง ภายหลังเมื่อน้ำแห้งจึงเกิดเป็นเขาพระสุเมรุราช(หิมาลัย) โลกก็แบ่งเป็น ๔ ทวีปนับ แต่เบื้องเขาพระสุเมรุราชไปเบื้องตะวันตกคือ อโคยานทวีป เบื้องใต้คือชมพูทวีป เบื้องเหนือคืออุตรกุรุทวีป เบื้องตะวันออก คือบุพพวิเทหทวีป...ชนรักษาศีลปฏิบัติธรรมตามถ้ำ เขาหลวง จึงเหลือรอดชีวิตจากมหาอุทกภัยอยู่ในบุพพวิเทหทวีปนี้พร้อม จัดประชุมกันเห็นว่ามีเหลืออยู่มากมาย จึงกล่าวว่า เราเหลือรอดชีวิตมากขนาด เราจงเรียกขานพวกเราว่า ***ลวทยฺย*** เถิด(อ่านว่า *ละวะไทยยะ* แปลว่า *มากมาย*) คำว่า ***"ไทยยะ"*** แปลว่า รอด อิสระ ซึ่งรวมคำทั้งสองคือ ลวไทยยะ จะได้ความหมายว่า *"รอดมากมาย"* ในกาลต่อไปเถิด แลชนทั้งหลายที่รอดพ้นจากน้ำท่วมก็พากันสร้างบ้านแหลเมืองอยู่ ณ กึ่งกลางบุพพวิเทหทวีปอันชนสบด้วยทะเลทั้งออกแลตก รุ่งเรืองสืบนามว่า **สุวรรณภูมิ.."** (คำว่า ไทย หรือ ทยฺย เป็นคำที่ใช้เรียกชนเผ่าไทตลอดมา ตราบจนถึงปัจจุบันนั้น ปรากฏหลักฐานในศิลาจารึกปราสาทพระขรรค์)

เมื่อเปรียบเทียบระยะเวลาทั้ง ๒ ชนิด คือทางพุทธศาสนากับมานุษยวิทยา จะเห็นได้ว่าตรงกันในสมัยของพระกัสสปพุทธเจ้าจะครอบคลุมตั้งแต่ยุคหินเก่า มาจนถึงตอนปลายของยุคหินใหม่ จึงมีทางเป็นไปได้เพราะมีมนุษย์เกิดขึ้นและพัฒนาการเป็นขั้นตอนแล้ว

จะเห็นว่ายุคศาสนาแต่ละศาสนามีอายุเวลาไม่สม่ำเสมอกัน ปัจจุบันนี้มนุษย์เราอยู่ในยุคที่ ๔ ซึ่งมีอายุ ๕,๐๐๐ ปีขณะนี้ล่วงเลยมาแล้ว ๒๕๔๖ ปี ถ้าคิดรวมเวลาที่พระพุทธเจ้าสมณโคดมมีพระชนม์ชีพอีก ๘ ปี จะเป็นเวลา ๒,๖๒๖ ปี เหนือขึ้นไปเป็นศาสนาพระกัสสปะ

พระพุทธเจ้าซึ่งเป็นยุคที่ ๓ ซึ่งเป็นยุคที่มีเวลา ๓๐,๐๐๐ ปี คิดรวมถึงเวลานี้จะได้ ๓๒,๖๒๖ ปี ซึ่งมนุษย์จะต้องได้รับการพัฒนามาแลเป็นอย่างเป็นขั้นตอนแล้ว และหากคำนวณระยะเวลาช่วงระหว่างสิ้นยุคพระพุทธเจ้ากัสสปะ ถึงเริ่มสมัยพุทธกาลพระโคดมพุทธเจ้าจะได้ระยะเวลา ๔,๐๐๐ ปี

จากการสำรวจทางภูมิศาสตร์และธรณีวิทยา พบว่าบริเวณที่เป็นบุพพวิเทหทวีป ในยุคก่อนพุทธกาลหรือประมาณ ๖,๐๐๐ ปีมาแล้ว ทะเลด้านอ่าวไทยนั้นไม่ได้มีอาณาเขตเหมือนกับในปัจจุบัน แต่ท้องทะเลยุคนั้นได้กินเนื้อที่ลึกเข้ามาในผืนแผ่นดินปัจจุบันโดยสรุป ดังนี้ คือ

ทิศเหนือ จดจังหวัดชัยนาท นครสวรรค์ เพชรบูรณ์

ทิศตะวันออก จดจังหวัดนครราชสีมา กาฬสินธุ์ บุรีรัมย์ ปราจีนบุรี ชลบุรี

ทิศตะวันตก จดจังหวัดกาญจนบุรี สุพรรณบุรี ราชบุรี เพชรบุรี นครปฐม

ทิศใต้ ออกอ่าวไทยที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ในยุคสมัยดังกล่าวนี้ส่วนที่เป็นทิศเหนือและทิศตะวันออกนั้น เป็นทะเลที่เกือบจะแยกตัวออกจากอ่าวไทย เพราะจะต้องผ่านเข้าช่องแคบเข้าสู่ทะเลน้อยนั้น ก็ต้องผ่านเกาะใหญ่ที่ขวางทางเข้าสู่

ทะเลน้อยอยู่คล้ายปราการ(คล้ายกับเกาะพระสมุทรเจดีย์ ปากน้ำ สมุทรปราการ ปัจจุบัน) ซึ่งเป็นที่ตั้งของอยุทธยาในสมัยต่อมา

จากนั้นจึงจะสามารถเดินเรือเข้าสู่ **เมืองลวรัฐ** (ลโวทยุย) หรือจังหวัดลพบุรีในปัจจุบัน ซึ่งเป็นเมืองใกล้ทะเลเหลือหลักฐานของทะเลเดิมไว้คือ ทะเลชุบศรในปัจจุบันทะเลน้อยนี้จะกินพื้นที่เหนือขึ้นจดที่จังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งเป็นที่รวมของแคว้นทั้ง ๔ คือปิง วัง ยม น่าน จะไหลออกสู่ทะเลที่ปากน้ำโผล่ หรือปากน้ำโพ ในปัจจุบัน ยังคงเหลือบึงบระเพ็ด ไว้เป็นหลักฐานของทะเลเดิมให้ได้เห็นอยู่ทางด้านตะวันออกจัดเป็นช่วงทะเลลึก (ก้นทะเลของทะเลน้อย ทำให้น้ำส่วนนี้เค็มจัด เมื่อผ่านยุคไประยะหนึ่งเมื่อแผ่นดินขยายตัว จึงได้มีมากรทำเหมืองเกลือกัน อย่างเห็นส่ำเป็นสัน ปรากฏหลักฐานทางโบราณคดีว่าได้มีการทำเหมืองเกลือในพื้นที่ดังกล่าวนั้นตั้งแต่ยุคโบราณ

โดยข้อมูลโบราณจากจดหมายเหตุแผนที่ภูมิศาสตร์ของปาโตเลมี(ptolemy) ชาวกรีก มีข้อความตรงกันว่าทะเลด้านอ่าวไทยได้กินเนื้อที่ขึ้นมาถึงตอนเหนือดังที่กล่าวแล้วจากหลักฐานทางธรณีวิทยา พบว่า หลายจังหวัดภาคกลางจมอยู่ใต้ทะเล โดยเฉพาะภาคกลางตอนล่าง เช่น กรุงเทพฯ ปทุมธานี นี้จะจมอยู่ใต้ท้องทะเล ดังนั้น เราจะเห็นไว้จากการขุดพบหอยที่จังหวัดปทุมธานี *(วัดเจดีย์หอย จ. ปทุมธานี)* โดยเฉพาะพื้นที่ตั้งแต่ บ้านสระยายโสม อ. อู่ทอง จ.สุพรรณบุรี เลาะลงมาทางใต้ถึง อ.กำแพงแสน จ. นครปฐม ซึ่งแต่เดิม มีลักษณะเป็นชายทะเล แล้วมีมูลดินมูลทรายมาถมทับเกิดเป็นเกาะเป็นดอน และทำให้เกิดลำน้ำหลายสาย เช่น แม่น้ำกำแพงแสน ปัจจุบันเรียกว่าคลองบางยาง ห้วยกระบอก ห้วยโปร่ง ลำน้ำพะเนียงแตกปัจจุบัน เรียกว่า*แม่น้ำทัพหลวง* ห้วยจระเข้ แม่น้ำบางปลาแก้ว ซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยการตรวจสอบข้อมูลของดาวเทียมทางภูมิศาสตร์โดยสากล

ฉะนั้น จุดกึ่งกลางของบุพพเวเทหิทวีปและระหว่างทะเลทั้งตะวันออกตะวันตก ที่กล่าวว่า มนุษย์ที่รอดจากน้ำท่วมโลกสร้างบ้านแปลงเมืองนั้น จุดกึ่งกลางจะอยู่ระหว่างตำแหน่ง ราดบุรี ลงมาถึงเพชรบุรี

เมื่อจะกำหนดให้ชัดว่า "ชนชาติไทย ตั้งรกรากอยู่ตรงพื้นที่ดินแดนนี้มาตั้งแต่ยุคก่อนสมัยน้ำท่วมโลก" ก็อาจมีผู้อ้างว่าเป็นความเชื่อทางศาสนาหรือนิทานปรัมปราจึงจำเป็นอย่างยิ่งต้องหาหลักฐานจากแหล่งอื่นโดยข้อมูลที่เป็นสากลและเป็นวิทยาศาสตร์ สามารถยืนยันความมีอยู่ของชนชาติไทย นับว่าโชคดีที่หลักฐานนี้ถูกค้นพบโดย ศจ.นายแพทย์ สุด แสงวิเชียร ซึ่งร่วมทำการขุดค้นมนุษย์ก่อนประวัติศาสตร์ในจังหวัดกาญจนบุรี กับ Dr.เอช.อาร์. แวน ฮีเกอร์เรน (Dr.H.R.Van Heekeren) นักโบราณคดีชาวเดนมาร์ค โดยความร่วมมืออย่างเป็นทางการระหว่างประเทศของรัฐบาลเดนมาร์กับรัฐบาลไทย ในพื้นที่เส้นรุ้งที่ ๑๔ เหนือ และส้นแวงที่ ๙๙ ตะวันออกในหุบเขาแพ่งน้อย หรือแม่น้ำแควน้อย เป็นระยะทาง ๘๖ กม. ได้พบเครื่องมือเครื่องใช้ในยุคหินเก่า(Palaeolithic tools) จำนวนมากและ"ขวานมีบ่า" รวมอยู่ด้วย และเครื่องมือที่ทำจากหินภูเขาไฟ(Silicified tulf) ของวัฒนธรรมแอนยาเชี่ยนรุ่นต้นๆ (Early Anyathaian Culture) รวมทั้งเครื่องมือลับตัด (Chopper Chopping tool Complex)

ทั้งยังได้พบโครงกระดูกของมนุษย์สมัยหินกลางซึ่งเป็นโครงของโปรโตมาเลย์ (Proto-Malay) (Jacobfichien etal 1969) พร้อมเครื่องมือเครื่องใช้จำนวนประมาณ ๑,๕๐๐ ชิ้น

สำคัญที่สุดก็คือได้พบโครงกระดูกมนุษย์สมัยหินใหม่จำนวน ๓๙ โครง พร้อมเครื่องมือเครื่องใช้เครื่องปั้นดินเผาเป็นจำนวนมาก จากการพิสูจน์ทางกายวิภาคโดยวิชาการแพทย์เทียบเคียงกับโครงกระดูกของมนุษย์ที่เป็นคนไทย ซึ่งปัจจุบันได้รวบรวมไว้ ณ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ภาควิชากายวิภาคศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ยืนยันทางกายวิภาคและมนุษยวิทยาได้ว่าโครงกระดูกที่ค้นพบนั้นเป็นโครงกระดูกของคนไทย และไม่พบโครงกระดูกในประเทศดินแดนใกล้เคียงเก่ากว่านี้อีก

ดร.พรชัย สุจิตต์ แห่งภาควิชามานุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้พบร่องรอยของมนุษย์ไทยที่อยู่อาศัยในจังหวัดกาจนบุรี และในแผ่นดินแหลมทองนี้ปรากฏว่า มีอายุถึง ๒๕,๐๐ ปี ซึ่งเป็นยุคที่แผ่นดินอันเป็นประเทศไทยเชื่อมต่อเป็นแผ่นดินเดียวกับประเทศฟิลิปปินส์และปรเทศอินโดนิเซียและเป็นสมัยเดียวกันกับที่ทวีปเอเชียและทวีปอเมริกายังต่อเชื่อมเป็นผืนเดียวกันตรงอลาสก้า ซึ่งเรียกว่า ***"ยุคโพสโตซีน"***

หลักฐานพิสูจน์สนับสนุนที่เป็นรูปธรรมซึ่งสร้างความมหัศจรรย์แก่วงการนักประวัติศาสตร์โบราณคดีก็คือได้มีการขุดค้นทางโบราณคดี ที่บ้านโคกพลับ ต.โพธิหัก อ.บางแพ จ.ราชบุรี ได้พบโครงกระดูคนไทยโบราณ ซึ่งในส่วนกระโหลกของโครงกระดูกดังกล่าวนั้น ได้ถูกหุ้มด้วยหินปูนจนถึงส่วนหน้าผาก ตามลักษณะทางธรณีวิทยาการที่จะเกิดการสะสมของหินปูนเคลือบทับโครงกระดูกเช่นนี้ได้นั้นจะต้องใช้ระยะเวลายาวนานถึง ๔ หมื่นปี แสดงได้เห็นว่า *"ชนชาติไทย"* ได้อยู่ในพื้นที่แถบนี้มาตั้งแต่ยุคสมัยหินเก่า

นอกจากยืนยันส่วนความมีอยู่ของชนชาติไทยแล้วยังยืนยันความถูกต้องของพระไตรปิฎกและจารึกอย่างไร้ข้อปฏิเสธ

'ชายลวทยุย (ลวไทย)" ร่วมสร้างบ้านแปลงเมืองสืบมา ด้วยวิทยาการแต่ครั้งก่อนน้ำท่วมโลกมิได้สูญหาย ได้พัฒนาสั่งสมและสั่งสอนถ่ายทอดต่อเนื่องสร้างประโยชน์ให้แก่กลุ่มชนอื่น โดยเฉพาะวิชาการทำเครื่องโลหะสำริด ประกอบกับสินทรัพย์อันเป็นแร่ธาตุในพื้นที่ส่วนนี้มีอยู่อย่างมหาศาล จึงสามารถส่งเป็นสินค้าออกไปทุกอาณาจักร ด้วยความเชี่ยวชาญในการผสมโลหะ ให้มีสีสรรประดุจทองจึงได้รับขนานนามเรียกขานจากว่า "สุวรภูมิ" ความเจริญมั่งคั่งได้เพิ่มพูนความสุขสมบูรณ์ให้แก่ประชากรในอาณาจักร สินค้าของอาณาจักร ล้วนเป็นที่ต้องการของทุกแดนและทุกทวีป จนเป็นที่ประจักว่าเป็นดินแดนในฝันของนักแสวงโชค พื้นที่ซึ่งชาวลวทยุยได้ตั้งนครนั้นประกอบด้วยดินอันมีสีแดงสดใส ดุจดังสีของพระอาทิตย์ยามรุ่งอรุณ จึงได้ชื่อเรียกขานว่า ***"ตัมพนคร"*** แปลว่า นครแห่งดินสีแดง อีกชื่อหนึ่ง จะได้กล่าวถึงข้างหน้า

เมื่อยุคพระกัสสปพุทธเจ้าผ่านไปได้ ๑๗,๙๐๐ ปี พระราชาแห่งศรีสุวรภูมิผู้ทรงพระปรีชาได้เล็งเห็นว่า ภัยแห่งมหาสมุทรยิ่งใหญ่นัก การค้าพานิชย์ทางทะเลมีความเสี่ยงต่อความเสียหาย อีกทั้งทวีปได้ทะเลก็ไม่อาจมาซื้อขายได้ทั่วถึงกัน จึงได้ส่งราชโอรส ๓ พระองค์พร้อมข้าราชบริพารไปตั้งเมืองอยู่ในดินแดงของ ๒ ทวีป เพื่อสะดวกในการค้าขายคือ

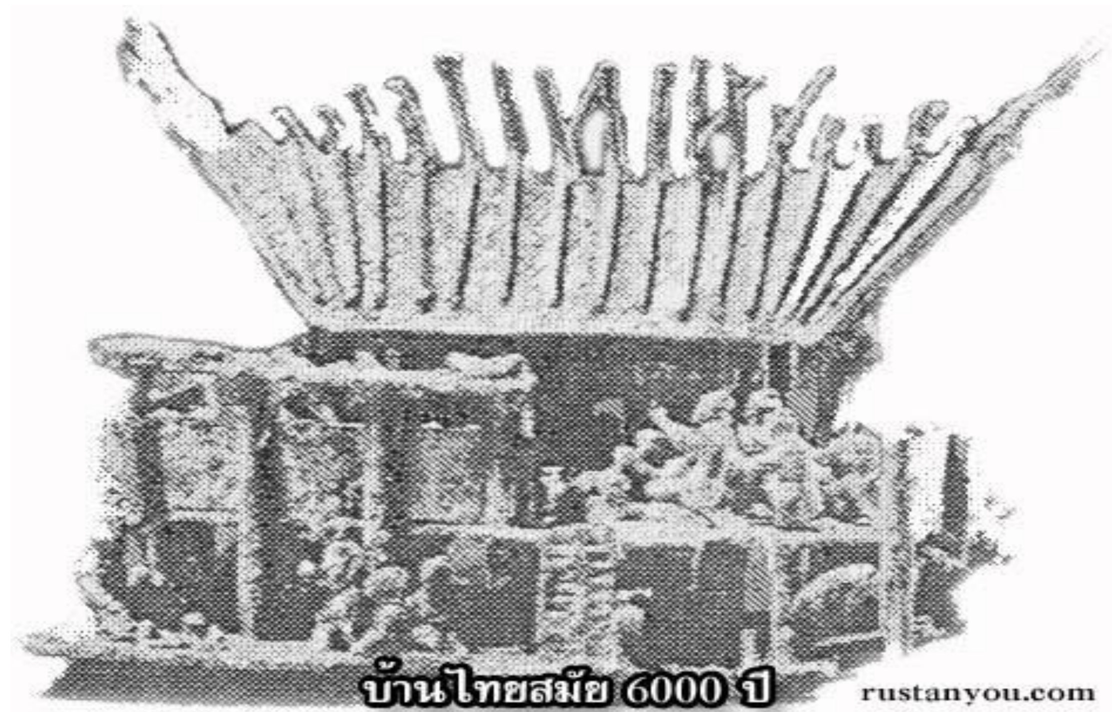
ราชโอรสองค์ที่ ๑ นำไพร่พลยังชมพูทวีปซึ่งอยู่ทางทิศพายัพ (ตะวันตกเฉียงเหนือ) ของอาณาจักรศรีสุวรภูมิ โดยมีนักรบขุนศึกและช่างก่อสร้าง ติดตามไปสร้างนครน้อยเพื่อเป็นที่พักสินค้าตามเส้นทางบกจากราชบุรี กาญจนบุรี และสิทิน พะโค ข้ามแม่น้ำสาละวิน ศรีเกษตร ข้ามแม่น้ำอิรวดี สู่แค้วนยะไข่ข้ามพรหมบุตร ทำให้เกิดนครย่อยตลอดเส้นทาง จากอาณาจักรศรีสุวรภูมิ ตลอดจนถึงภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศอินเดีย ในสมัยก่อนพุทธกาล กลุ่มอาริยะ (*อาริยะ* แปลว่า *ดวงอาทิตย์* ต่อมาเรียกว่า *อาระยัน*) ได้แบ่งออกเป็นสองตระกูลคือกลุ่มที่เดินทางกลางวันส่วนใหญ่เป็นผู้ชายและที่แข็งแรงมีความอดทนต่ออากาศหนาวและความลำบากได้ดี และมีจำนวนได้ข้ามฝั่งแม่น้ำคงคาลึกไปในอุตรประเทศใช้การนับวันโดยระบบการโคจรของดวงอาทิตย์เป็นหลัก กษัตริย์แห่งชนอริยะเหล่านี้เรียกชื่อราชวงศ์ว่า ***"อาทิตยวงศ์"***

ต่อมาภายหลังอริยกะ (ฝ่ายอาทิตยวงศ์) ต้องการขยายอาณาจักร แต่ผู้คนอีกส่วนหนึ่งไม่เห็นด้วย ต้องการอยู่แบบสงบ ได้พากันแยกตัวออกและย้ายกลับมาเส้นทางเดิม บางพวกก็ตั้ง

นครกระจายกันอยู่ในเขตลุ่มน้ำอิราวดี เขตลุ่มน้ำสาลิวิน ตามเส้นทางบางส่วนกระจายตัวเป็นเล็กแยกเป็นอิสระเข้าสู่ภาคพายัพของไทยในปัจจุบัน ซึ่งถูกเรียกว่า ***อุมงเสลา*** (ตรงกับคำว่า *อุโมงค์ศิลา* คือ เมืองที่อยู่ในถ้ำหิน)ตามชื่อนครบางทีก็เรียกว่า ***"พวกกรอม"*** ดังปรากฏอยู่ในตำนานสิงหนวัติว่า *"ขอมดำ"* ซึ่งนักมานุษยวิทยาเรียกว่า **'พวกหวานหินมีบ่า"**

ราชโอรสองค์ที่ ๒ และองค์สุดท้าย นำไพร่พลขึ้นสู่ทิสอีสาน (ตะวันออกเฉียงเหนือของอาณาจักรศรีสุวรภูมิ โดยมีนักรบขุนศึกและช่างก่อสร้างติดตามไปสร้างนครน้อยเพื่อเป็นที่พักสินค้าตามเส้นทางบกนับแต่ลวรัฐ ตลอดแนวทาง จนถึงจะจังหวัดเลย ข้ามแม่น้ำโขงที่เชียงคาน เมื่อข้ามฟากแม่น้ำโขงเห็นชัยภูมิแล้วเหมาะ จึงสร้างนครขึ้นชื่อว่า ***"สุวรรณโคมคำ"*** พลเมืองตั้งบ้านเรือนกระจายไปทั้งสองฝั่งแม่น้ำโขง ทั้งนี้เพื่อใช้นครนี้เป็นที่พักสินค้า เพราะหนทางสะดวกทั้งทางบก ทางน้ำ โดยให้ราชโอรสองค์สุดท้อง อยู่ดูแลนครนั้น

ราชโอรสผู้พี่พาข้าราชบริภารที่เหลือมุ่งสู่ทิศอุดร(เหนือ) ต่อไปตามเส้นทางเมืองปากสาย หลวงพระบาง พงสาลี เมืองอูใต้ เมืองอูเหนือ ยูนาน ข้ามแม่น้ำชี ฉางชา และตั้งนครใหม่บนที่ดอนฝั่งเหนือ ของแม่น้ำเหลือง(แยงซีเกียงYellow River) ตั้งชื่อกลุ่มชนของตนว่า **"จ้าว** แปลว่า **ยิ่งใหญ่"**

ข้อมูลนี้ตรงกันกับหลักฐานสนับสนุนทางประวัติศาสตร์ในการขุดค้นทางโบราณคดีโดยสาธารณรัฐประชาชนจีนในมลฑลเห้อเจียง หมู่บ้านเหอมู่ตู้ อำเภอหยีหยา พบหลักฐานบ้านสำริดของชนชาติไทยใต้ถุนบ้านสูงอายุกว่า ๖๐๐๐ ปี (๓๔๖๒ ปีก่อนพุทธศักราช จากภาพนี้ทำให้เราได้ข้อพิสูจน์เป็นอย่างดีว่า ชนชาติทยุยได้เจริญก้าวหน้ามาแล้วมากกว่า ๔๐๐๐ ปี และบ้านสำริดนี้ไม่ใช่บ้านของชนชาติจีนหรือชนชาติอื่นใดนอกจากชนชาติทยุย ทั้งนี้เพราะว่า

๑. มีชนชาติทยุยเท่านั้นที่เลี้ยงควายใต้ถุนบ้าน(ดูที่ภาพจะเห็นควายโผล่หน้าชัด) ชนชาติจีนหรือชาติอื่นไม่มีโดยเด็ดขาด

๒. เด็กที่เล่นอยู่ที่ลานบ้าน **ไว้ผมจุก** ปรากฏว่า**เด็กชนชาติจีนไม่ไว้ผมจุก** มีชนชาติทยุยเท่านั้นที่มีประเพณีและพิธีกรรมการโกนจุกให้กับเด็กสืบทอดกันมา จนถึงยุคกรุงรัตนโกสินซึ่งชนชาติอื่นก็ไม่มี

๓. บ้านคนจีนปิดมิดชิดไม่มีนอกชาน ยกเว้นชนชาติทยุย จากภาพบ้านสำริดนี้จะเห็นได้ว่ามีการประชุมสังสรรค์กันที่นอกชานบ้านซึ่งอยู่ด้านหน้าส่วนบนเหนือพื้น (ชาวจีนนิยมปลูกบ้านแบบติดพื้นไม่มีใต้ถุน เนื่องจากเป็ฯชาติแร่ร่อนนอนกระโจม ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งมั่นคงในยุคนั้น เหล่านี้คือตัวอย่างเล็กน้อยจากสิ่งพิสูจน์จากหลักฐานโบราณคดีที่นำมาแสดงนี้ในหลุมศพเมืองต้อปอหนำ อำเภอเสียงหยุนมลฑลยูนาน ได้พบหุ่นบ้านเรือนไทยจำลองทำด้วยทองสำริด เหมือนกับที่เห้อเจียงและในเมืองเหมินโขว่ ที่อำเภอเจี้ยนซวนมลฑลยูนานได้พบ โลงไม้หุ้มสำริด ของชนชาติไทย

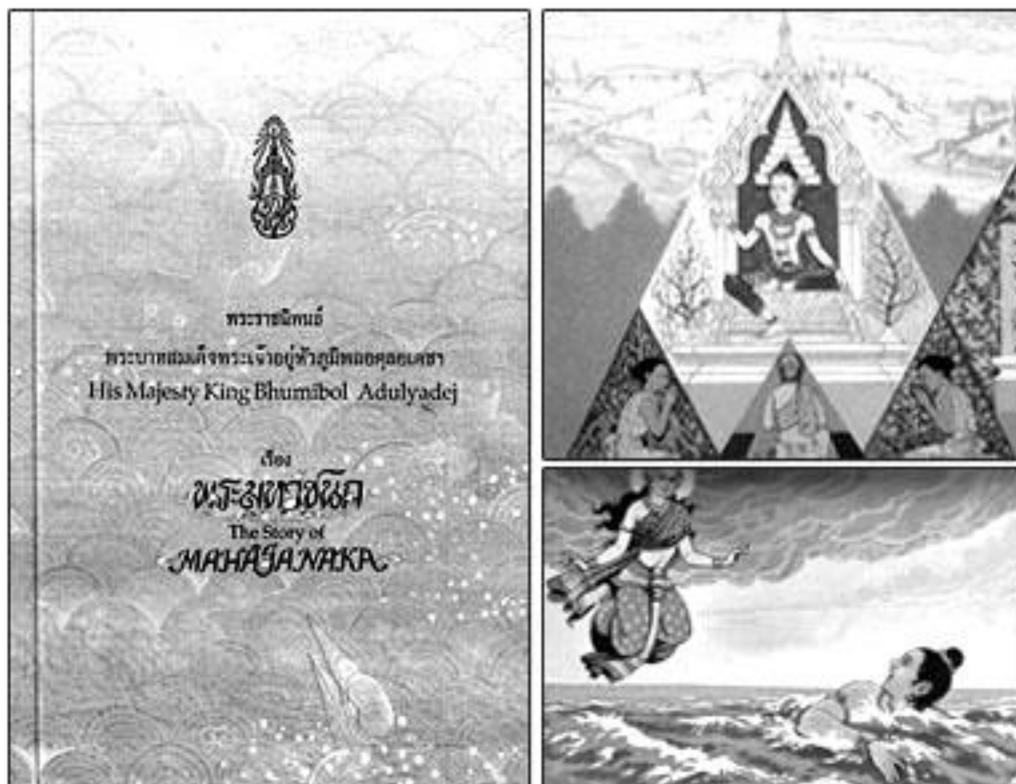
นอกจากนี้ในเมืองชีจ้ายชาน อำเภอเจิ้งชาน อำเภอจิ้งหมิง มลฑลยูนาน ได้พบหุ่นจำลองบ้านเรือนไทยดินเผา โบราณวัตถุที่พบแสดงให้เห็นถึงความเจริญทางอารยธรรมของชนชาติไทย สามารถยืนยันข้อมูลนี้อย่างมั่นคง โดยจัดหมายเหตุของสุมาเอี๋ยน (Su-Ma-Ch1en) ได้ระบุไว้ชัดว่า

"....การทำโลหะสำริด หรือเครื่องสำริด จีนไม่สามารถผลิตได้ ไม่ใช่เป็นของชาวจีนแต่เป็นเอกลักษณ์ของ ***'ชนชาติไทย"*** *โดยเฉพาะ....."*

ที่มาของคำว่าสุวรภูมิ

คำว่า *"**สุวรภูมิ**"* เป็นคำเรียกขานอาณาจักรนี้มาแต่ยุคสมัยก่อนครั้งพุทธกาล ปรากฏเป็นหลักฐานในอรรถกถามหาชนกชาดก มโนรถปูรณี ภาค๑ อันเป็นฉบับเดียวกับที่องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพล อุดลยเดชมหาราช ล้นเกล้ารัชกาลที่ ๙ แห่งราชวงศ์จักรี ทรงพระปรีชานำมานิพนธ์ เรื่อง "**พระมหาชนก**" นั้น

ได้กล่าวถึง "สุวรภูมิ" ในเรื่องพระพาหิยเถระ ต่อจากสมัยพระมหาชนกนั้นมาประมาณ ๔๐๐ปี ***สุวรภูมิ*** ก็ได้ปรากฏในธัมมปทัฏฐกถาเรื่องสูกรโปติกา มีพุทธพจน์องพระพุทธเจ้า

บรมศาสดาของพระพุทธศาสนาบันทึกไว้ว่า *"พระสุมนาเถรีเคยมาเกิด ใน "**สุวรภูมิ**"*
เนื้อหาว่า "ดินแดนสุวรภูมิ" เป็นเมืองในฝันของนักแสวงโชค ตั้งแต่ครั้งพุทธกาลปรากฏบันทึกไว้ในพระไตรปิฏกสุตันตปิฏก ขุททกนิกาย มหานิเทส ว่า

"เมื่อแสวงหาโภคทรัพย์ ย่อมแล่นไปสู่มหาสมุทรด้วยเรือ...... ไป**สุวรภูมิ....**"

(ปเรโต สโมหิโต สมนุนาคโต โภเค ปริเยสนฺโต นาวาย....สุวณฺณภูมึ คจฺฉติ..")

จากการสำรวจของนักโบราณคดีผู้ขุดค้นนครฮาราฮัปโป และเมืองโมเฮนโจดาโร เป็นเมืองโบราณซึ่งมีมาก่อนสมัยพุทธกาล ถึง ๒๕๐๐ปี หรือประมาณเกือบ ๖๐๐๐ ปีมาแล้วอยู่ในประเทศอินเดียปัจจุบันนี้ ได้พบโบราณวัตถุเช่นเครื่องประดับ เครื่องใช้สอยและภาชนะต่างๆ เป็นจำนวนมากที่ผู้คนในสมัยเมื่อ ๖๐๐๐ปีใช้กัน ส่วนใหญ่ทำด้วยสำริด(Bronze) ที่มีคุณภาพดี มีสีสรรเหมือนทองคำสุกปลั่ง ได้พบว่ามีการใช้สอย เครื่องประดับและภาชนะดังกล่าวแทบทุกครัวเรือน แต่เป็นที่น่าประหลาดใจของนักโบราณคดีเป็นอย่างยิ่งก็คือ ไม่พบแหล่งผลิตสำริดในเมืองทั้งสองแต่อย่างใด แสดงว่าภาชนะสำริดจำนวนมากเหล่านั้นได้ถูกนำมาจากแหล่งอื่น

และเมื่อตรวจสอบถึงวัตถุดิบ ในการผลิตสำริดกับประเทศรอบข้างนั้นทั้งหมดพบว่า ไม่ว่าประเทศอินเดีย กรีก อัสซีเรีย ฯลฯ และในตะวันออกกลางแถบนั้นไม่มีแร่ดีบุก ซึ่งเป็นวัตถุดิบสำคัญในการผลิตสำริด จึงเป็นที่สงสัยของนักโบราณคดีว่า วัตถุโบราณสำริดดังกล่าวมีแหล่งกำเนิดที่ใด ชนชาติใดที่มีความก้าวหน้าเทคโนโลยีสูง สามารถผลิตสำริดชนิดนี้ได้

จากการนำเอาวัตถุโบราณที่ทำด้วยสำริดจากเมืองฮาราฮัปโป และเมืองโมเฮนโจดาโร อันเป็นเมืองโบราณ ซึ่งอยู่ในประเทศอินเดียปัจจุบันนั้น มีมาก่อนสมัยพุทธกาลถึง ๒๕๐๐ ปี หรือประมาณเกือบ ๖๐๐๐ ปี มาแล้ว ไปพิสูจน์ทางเคมีพบว่า

๑. เป็นโลหะผสมของทองแดงและดีบุก มีเปอร์เซนต์ของแร่ดีบุกสูงประมาณ ๒๐-๒๘%

๒. ใช้วิธีการหล่อโดยใช้ขี้ผึ้งปั้นเป็นแม่พิมพ์ (Lost wax casting)

๓. มีระบบควบคุมความร้อนในการหลอมที่สมบูรณ์ที่สุด

๔. โดยกรรมวิธีดังกล่าวใน ๑-๓ ทำให้ได้สำริด ที่มีคุณภาพมีความบางเหมือนแก้ว โดยมีความบางเพียง ๐.๓-๐.๕ มิลลิเมตรเท่านั้น และมีสีสรรและความสุกใสเหมือนทองคำ เมื่อล้างหรือขัดโดยผ้าธรรมดา

๕. กรรมวิธีดังกล่าวไม่สามารถหาสูตรเคมีในปัจจุบันมาทำเลียนแบบให้เหมือนได้จัดว่าเป็นวิทยการความก้าวหน้าทางเคมีที่สูงยิ่งของคนยุคโบราณก่อน ๕๐๐๐ ปี

๖. ไม่ปรากฏในโลหะชนิดหรือสูตรเดียวกันในการพิสูจน์ จากแหล่งอื่นนอกเหนือจากนี้อีก ซึ่งหลักฐานยืนยันวิทยาการล้ำยุคนี้ปรากฏอยู่ในบันทึกของนายพลเนียร์ (Near Chus) ซึ่งเป็นนายทหารประจำตัวของพระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราช ครั้งนำกองทัพเข้าไปในภาคตะวันตกเฉียงเหนือ ของอินเดีย เมื่อประมาณ พ.ศ. ๒๑๗ ได้ระบุไว้ว่า

"ชาวอินเดียใช้ภาชนะสำริดที่หล่อจากแม่พิมพ์ (Cast Bronze) ไม่ใช่ด้วยการตี (Not hamered) บางเบาดุจแก้ว ใช้ต้องระวังเมื่อตกจะแตกได้" สูตรโลหะ เป็นสูตรเฉพาะคือ "เมื่อขัดเงาแล้วจะมีความสุกปลั่งเหมือนกับทองคำ"

ในยุคโบราณ ดินแดนที่อยู่ใจกลางของบูรพวิเทหทวีป อันติดกับชมพูทวีปด้านตะวันออก แผ่นดินที่กล่าวถึงนี้เป็นที่รู้จักในนามของ "สุว**รภูมิ -สุวณฺณภูมิ** แปลว่า **แผ่นดินที่เต็มไปด้วยทอง"** ด้วยสาเหตุที่ชาวโลกทั่วไปได้ได้ขนานนามดังกล่าว ก็การผลิตสำริดทองคำส่งเป็นสินค้าออกแหล่งเดียวในโลกยุคโบราณ นั้นเอง

หมายเหตุ **:::** ต่อมายุคหลังปี พ.ศ.๒๕๐๐ เรียกกันใหม่ว่า **"แหลมทอง"**

ปโตเลมี (Ptolemy)นักดาราศาสตร์ชาวกรีกผู้มีชีวิตอยู่ในอเล็กซานเดรีย อียิปต์ มีชื่อเสียงในด้านการทำแผนที่ใน 3 ทวีป คือ ทวีปยุโรป อัฟริกา และ เอเชีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งแผนที่แบบละเอียดบริเวณรอบๆทะเลเมดิเตอเรเนียน ได้ทำแผนที่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในสมับโบราณไว้ราวปี พ.ศ. 1900 แผนที่เอเชียบริเวณประเทศไทย เขียนเป็นภาษาละตินว่า **Aurea Regio** ซึ่งแปลว่า **สุวณฺณภูมิ - สุวรภูมิ** หรือ **แผ่นดินทอง**

หลักฐานทางประวัติศาสตร์-ภูมิศาสตร์ที่สำคัญอีกชิ้นหนึ่ง ที่สามารถยืนยันความมีอยู่จริงแห่งอาณาจักร **"สุวณฺภูมิ - สุวรภูมิ"** คือ แผนที่ของ **แกรา์ด แมร์คาตัว** นักคณิตศาสตร์เชื้อสายเบลเยี่ยมได้วาดแผนที่เอชียไว้เมื่อปี พ.ศ.2173 นับว่าดินแดนสุวรรณภูมิเป็นที่รู้จักกันมานานแล้ว (ตามภาพแผนที่ด้านบน)

:: ***หมายเหตุ*** นับแต่ยุคต้นรัตนโกสินทร์ตลอดมา ได้มีความพยายามทำลายประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะด้านกำเนิดชนชาติไทยอย่างต่อเนื่อง เป็นขบวนการ และโดยเจตนา ซึ่งแน่นอนต้องมีที่มาที่ไป และเป้าประสงค์ของกลุ่มบุคคลเหล่านั้น ย่อมต้องมิใช่ชนชาติไทย และมิได้ประสงค์ดีต่อชนชาติไทย นี่คือการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ โดยการละลายประวัติศาสตร์ชนชาติ ภาษา วัฒนธรรม ประเพณี ให้สิ้นไป ท่านเคยสงสัยหรือไม่ว่าขบวนการเหล่านั้น มาจากไหน และทำไม ? เขาจึงต้องฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชนชาติไทย คำตอบง่ายๆ คือ ***เพราะเขาไม่ใช่ "ชนชาติไทย"***

จากการขุดค้นโดยนักโบราณคดีชาวไทย ***ได้พบหลักฐานแหล่งผลิตเตาเผาเบ้าหลอม และชิ้นส่วนของเครื่องใช้ เครื่องประดับสำริด ชนิดเดียวกันกับที่พบในนครโบราณฮาราฮัปโป และโมเฮนโจดาโร*** ที่โคกพลับ ต.โพธิหัก อ.บางแพ จ.ราชบุรี และบ้านดอนตาเพชร อ.พนมทวน จ. กาญจนบุรี และอีกหลายแห่งได้พบเตาเผาเบ้าหลอมสำริด พร้อมกับภาชนะชนิดเดียวกันมีสูตรผสมทางเคมีแบบเดียวกัน สมัยเดียว กันกับที่ใช้ในเมืองโบราณทั้งสองเป็นจำนวนมาก

ตะเกียงโรมันสำริด
ขุดพบที่เตาเผา พงตึก กาญจนบุรี

จึงทำให้ทราบแหล่งผลิตต้นกำเนิดของภาชนะสำริดที่มีสรรดุจทองคำในเมืองฮาราฮัปโป และเมืองโมแฮนโจดาโร นั้นผลิตและส่งเป็นสินค้า ออก ผลิตไปจากที่นี่ ด้วยความสามารถในการผลิตโลหะให้มีสีสรรความละม้ายคล้ายทองคำได้นี้เองทำให้ดินแดนนี้ถูกขนานนามว่า ***"สุวรรณภูมิ"*** ซึ่งแปลว่า ***"ดินแดนทอง"***

โดยข้อมูลนี้จึงสามารถสรุปได้ว่าเหตุใดดินแดนที่ผลิดตสำริดที่มีสีสรรดุจทองคำนี้จึงได้ชื่อว่า ***"สุวรรณภูมิ"*** นั้นเนื่องจากความหมายอันเป็นสากลของเครื่องสำริดดังกล่าว แต่ภาษาทางการนั้น คือ ***"ศรีสุวรภูมิ"*** คำว่า ***"ศรี"***

แปลว่า **"ยิ่งใหญ่,มั่งคั่ง"** ปรากฏหลักฐานชื่อดังกล่าวนี้จากดวงตราประทับที่ **"จารึกเป็นภาษาไทย อ่านให้ชัดเจน"**

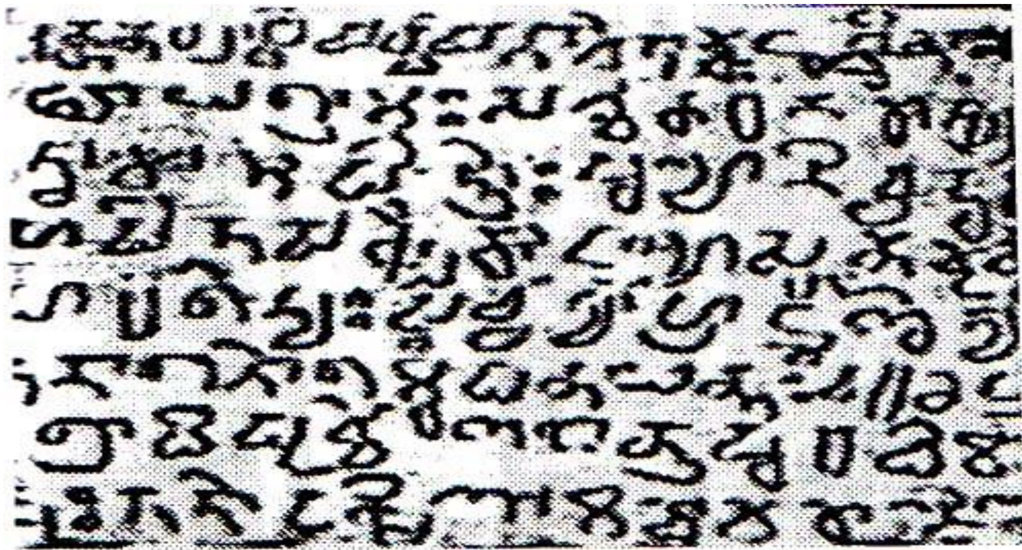

แม้ชาวจีนแต่ยุคโบราณซึ่งมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับชนชาติไทยล้วนเรียก "อาณาจักรศรีสุวรภูมิ" ว่า ***"กิมติ้ง,กิมจิว"*** ซึ่งแปลว่า ***"แผ่นดินทอง"*** ตรงกับความหมายคำว่า ***"สุวรภูมิ"*** มาโดยตลอดตามลักษณะของโลหะสาริดสีทองคำ อันเป็นสินค้าออกที่ขึ้นหน้าขึ้นตาของไทยมากแต่ก่อนพุทธกาล เพิ่งมาเปลี่ยนชื่อเรียกเป็นเสียมล้อ, เสียมหลอ,เสียนหลอ เสียน หลอฮู่ในสมัยสุโขทัย....

โดยหลักฐานประวัติศาสตร์ดังกล่าวมาแล้วนั้น ทำให้เราทราบว่า อาณาจักรศรีสุวรภูมิได้ขยายการค้าสู่หลายอาณาจักร จึงเป็นปัจจัยที่ทำให้ภาษาไทยได้รับการพัฒนาถึงขั้นสูงสุด

เพื่อให้สะดวกในการออกเสียงสำเนียงให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษของชนชาติที่เข้ามาติดต่อค้าขายด้วยนั้นเอง ทำให้ภาษาไทยมีระดับเสียงมากที่สุดในโลกถึง ๕ ระดับเสียง คือ เสียงสามัญ เสียงสูง เสียงกลาง เสียงต่ำ และเสียงดนตรี และมีพยัญชนะ สระมากที่สุดในโลกของภาษาที่ใช้ตัวสะกด (แตกต่างจากภาษาจีนซึ่งเป็นภาษาภาพ ไม่ใช่ภาษาตัวสะกด) ซึ่งไม่มีภาษาชองชนชาติใดจะสามารถจะพัฒนาเทียบเท่าได้

อักษรไทยสมัยก่อนพุทธกาล

จากการขุดค้นทางโบราณคดีขุดพบอักษรไทยขนิดนี้ที่บ้านคูบัว จ. ราชบุรี เป็นลักษณะเดียวกันกับอักษรในนครฮาราฮัปโป และนครโมแฮน โจดาโร อันเป็นเมืองโบราณซึ่งมีมาก่อนสมัยพุทธกาลและสร้างเมืองต่าง ๆ ตามเส้นทางเริ่มต้นจากเมืองราด ไปยังชมพูทวีป

ได้ปรากฏหลักฐานว่าการใช้ภาษาของชาวสุวรภูมิกับชาวอริยกะหรือศากยะใช้ภาษาเดียวกัน ดังปรากฏในพระบาลีเถรวาท ว่า

"......สมัยหนึ่งชีวกโกมารภัทจ์เพทย์ประจำพระองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้กราบทูลลาพระพุทธองค์ ไปอยู่ในราชสำนักของกษัตริย์ในอาณาจักรสุวรภูมินานถึง ๑๒ ปี เมื่อกลับไปยังกรุงราชคฤห์ประเทศมคธแล้ว ได้ไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า กราบทูลสนทนาด้วยภาษาชาวสุวรภูมิซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าก็ตรัสด้วยได้อย่างไม่ติดขัด หมอชีวกโกมารภัจจ์หลากใจ จึงทูลถามพระพุทธองค์ทรงตรัสตอบว่า ภาษานี้เป็นภาษากำเนิดของพระองค์เอง เป็นภาษากำเนิดชนอริยกะชาวศากยะพูดกันด้วยภาษานี้ หมอชีวกจึงทูลชมว่าเป็นภาษาที่มีสำเนียงไพเราะ สละสลวยฟังเข้าใจง่าย แต่ละคำมีความหมายตายตัว....."

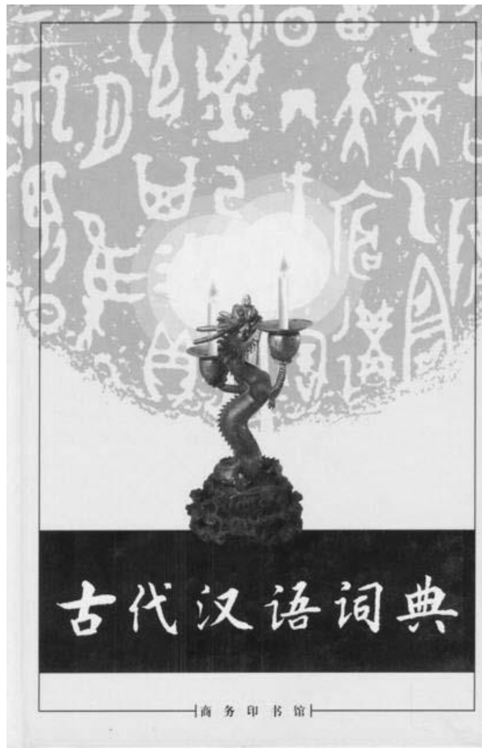
เมื่อถึงจุดนี้จะทำให้หลายท่านแทบจะกล่าวหาว่า ข้อมูลที่ยกมานี้นั้นขัดแย้งกับที่ได้รับรู้รับเรียน (ส่วนใหญ่บาทหลวงหลวงฝรั่งนักล่าเมืองขึ้นเป็นผู้อ่านศิลาจารึกแล้วเขียนประวัติศาสตร์ให้คนไทยเรียน) แต่ต้องถามกันเสียก่อนตรงนี้ว่า" ***มีบันทึกหรือจารึกฉบับไหนที่ระบุว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นชาวภารตะ (อินเดีย)*** คำตอบคือ ***ไม่มี*** ทุกฉบับตรงกันว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นชนชาติอริยกะ คำถามว่า ***ชนชาติอริยกะ อยู่ในชมพูทวีปมาก่อนหรือ*** คำตอบคือ ***ไม่ใช่*** แต่เป็นชนชาติที่เจริญแล้วด้วยวัฒนธรรมและวิทยาการ อพยพเข้าสู่ชมพูทวีปทางด้านตะวันออก ในขณะที่ชนชาติภารตะยังไม่มีในชมพูทวีปคงมีพวกมิลักขะ (ด้อยพัฒนา) เท่านั้น

หลายท่านอาจคิดว่า ภาษาจีนนั้นเกิดขึ้นก่อนภาษาไทย แต่ความเป็นจริงนั้นโดยหลักฐานทางประวัติศาสตร์นั้นภาษาจีนเกิดขึ้นในภายหลัง ในระยะที่ชนชาติไทยตั้งอาณาจักรในแดนเหนือนั้นจีนยังไม่มีดินแดนไม่มีประเทศ ยืนยันตามบันทึกของเล่าเซ้งมีว่า *"..... ในสมัย "ซ้องเฉียว" นั้นทั้งแผ่นดินยังไม่มีอาณาจักรจีน เนื่องจากยังเป็นชนกลุ่มน้อย คนทั้งหลายเรียกชนเหล่านี้ว่า พวก"ตงง้วน(ชาวจีนเป็นชนเชื้อชาติ ตง หรือ สง) ชาวตงเป็นพวกเร่ร่อนเลี้ยงปศุสัตว์ในทุ่งหญ้านอกกำแพงใหญ่ เข้ามารับจ้างเป็นทาสรับใช้ทำไร่นาให้ชนเผ่าไทในกำแพง พวกตงที่ซื่อสัตย์ มักอยู่ในเมืองฉิน เป็นทาสที่ตายแทนนายได้*(เป็นที่มาของคำว่า **คนตงฉิน** ต่อมาเป็นความหมายของความซื่อสัตย์ ที่ถูกใช้สืบมาตราบเท่าปัจจุบัน)"

สำหรับภาษาจีนนั้นเพิ่งคิดขึ้นในยุคหลังโดยในระยะดังกล่าวชนชาติจีนยังมิได้อพยพเข้าสู่พื้นที่อันเป็นประเทศจีนในปัจจุบันนี้แต่อย่างใด (กฎหมายบังคับให้พูด เขียนภาษาจีนเพิ่งมีบังคับเมื่อ พ.ศ. ๑๐๑๔ โดยจักพรรดิ์เวนตี้(WenTi) ให้พูดภาษาไท(ต้าฮั่น=ไทหาญ)ได้เฉพาะในบ้าน

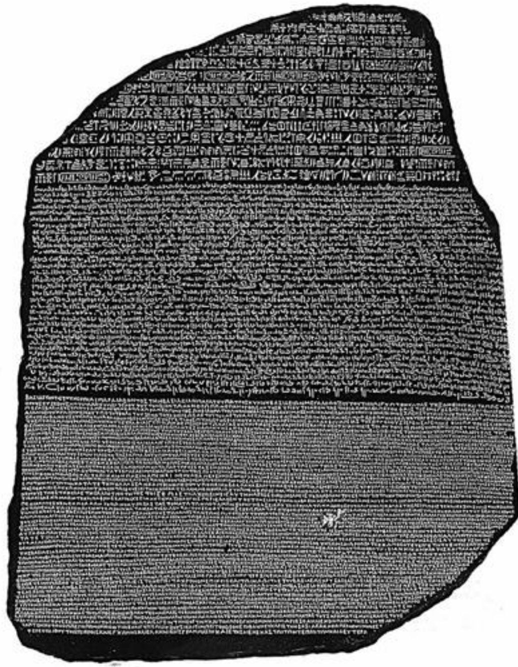
โดย Dr.Wolfam Edberhard ผู้เชี่ยวชาญทางโบราณคดีและมานุษยวิทยา ซึ่งได้ทำการศึกษาค้นคว้าและสอนในมหาวิทยลัยกรุงปักกิ่ง ประเทศจีนกว่า๒๐ ปี ได้ระบุไว้ว่า

"เมื่อประมาณกว่า ๕๐๐ ปี ขึ้นไปก่อนพุทธกาล ได้มีชนชาติอื่นอยู่ในแผ่นดินจีน และตั้งบ้านเมืองอย่าเป็นปึกแผ่นแล้ว ก่อนหน้าที่ชนชาติจีนจะอพพยเข้ามา ก่อนมีการตั้งราชวงศ์เจ้า (โจว) ในยุคก่อนหน้านั้น โดยมี "รัฐช้าง" เป็นศูนย์การปกครองอยู่ที่มณฑลโฮนาน เหนือแม่น้ำเหลือง ....เราเชื่อได้ว่าเป็นพวกวัฒนธรรมของชนชาติไทย มีตัวหนังสือที่ใช้มาก่อนหนังสือจีน...."

ในพจนานุกรมโบราณฉบับแรกในประวัติศาสตร์จีน ปรากฏมีบันทึกข้อสงสัย ที่นักปราชญ์จีนโบราณไว้ว่า ชาวจีนไม่ทราบความหมายคำว่า จิ้งหรีด, ผีเสื้อ, หนอน, กุ้ง, คืออะไร ? ที่เป็นดังนี้เพราะดินแดนที่จีนอยู่ในสมัยโบราณนั้น ด้วยสภาพของอากาศทำให้สัตว์เหล่านี้ไม่มีอยู่ในดินแดนของจีน จึงไม่มีคำศัพท์สำหรับใช้เรียกชื่อสัตว์เหล่านี้ แสดงให้เห็นว่าไม่ใช่ภาษาจีน และรากของภาษาคำเหล่านี้นั้นต้องมีมาก่อนภาษาจีน

Dr.Edberhard ได้กล่าว ต่อไปว่า " ***ตั้งแต่แผ่นดินจีนตะวันออก ลงไปจดตอนใต้ในบริเวณเมืองนานกิง ไปจนถึงแถบตังเกี๋ยไปจนถึงยูนาน เป็นที่ตั้งของกลุ่มชนพวกนี้ ซึ่งมีความนิยมใช้ "ขวานมีบ่า" เป็นวัฒนธรรม จะเห็นได้ว่า "ขวานมีบ่า" เจ้าของผู้ที่ใช้จะเป็น "ชนชาติไทย" (ซึ่งขุดพบขวานดังกล่าวในกาญจนบุรี และสุพรรณบุรี) ชนชาติจีนและชนชาติอื่น ไม่ใช้ขวานมีบ่าในยุคเดียวกัน***

ดังได้กล่าวไปแล้วว่า ภาษาต่าง ๆ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษนั้น ล้วนแต่พัฒนามาจากภาษาทยุย(ไทย) ซึ่งเป็นราก(root)ภาษาของบาลี สันสกฤต กรีก โรมัน อังกฤษ

ที่กล่าวดังนี้เป็นไปจากหลักฐานทางวิชาการทางนิรุกติศาสตร์ นั่นคือ หินเทียบภาษาโบราณ หรือ ที่นักโบราณคดีและชาวโลก รู้จักในนามว่า " Rosetta Stone"

การขุดค้นพบแห่งหิน Rosetta Stone ที่เมืองโรเซตตา [อาหรับเรียก เอลราชิด] เป็นเมืองท่าระหว่าง ไคโรกับ เมดิเตอร์เรเนียน

ในปี 1799 หนึ่งปีหลังจากจักรพรรดินโปเลียนยกทัพเข้ายึดอียิปต์ จึงได้มีการค้นพบแท่งหินบะซอลท์สีดำ เป็นเศษชิ้นส่วนจากวิหารแห่งหนึ่ง ในระหว่างการซ่อมแซมป้อมปราการ ในแท่งหินแบ่งเป็น3 ส่วน มีการจารึกอักษรต่างกัน 3 แบบ คือ

ด้านบน : Hieroglyphics 14 บรรทัด

ส่วนกลาง : Demotics 32 บรรทัด (เป็นภาษาสันสกฤตที่ใช้แพร่หลายในชมพูทวีปยุคนั้น)

ด้านล่าง : Greek 54 บรรทัด

จากนั้นจึงนำไปเทียบเพื่อหารากศัพท์ตัวกำเนิดภาษา ซึ่งในยุคนั้นนักปราชญ์ของชนชาติกรีกได้ไปศึกษาในชมพูทวีป คือ นครตักศิลา เช่น พิทากอรัส โสเครติส เป็นต้น และอักษรกรีกก็ได้รับการศึกษาด้วยภาษาสันสกฤตอันพัฒนาจากรากศัพท์ภาษาบาลี ซึ่งภาษาบาลีมาจากภาษาไทย นักปราชญ์เหล่านี้ เมื่อกับไปยังบ้านเมืองตนก็ได้พัฒนาภาษาพูด-เขียนที่ได้รับ ให้กลายเป็นรากภาษาพูด-เขียนของกรีก-อีจิปต์-โรมัน และเมื่อโรมันขยายอาณาจักร ก็ได้ใช้ภาษาโรมันในการปกครองเมืองขึ้น จึงได้พัฒนาเป็นภาษาอังกฤษในปัจจุบัน

หมายเหตุ :: ภาษาบาลีเป็นภาษา "ตัวย่อ" ซึ่งย่อความเต็มจาก "ภาษาไทย" เปรียบได้กับภาษาชวเลข ดังนั้นผู้ที่จะแปลภาษาบาลีได้ถ่องแท้ จะต้องศึกษาคัมภีร์ภาษาไทยหลายร้อยคัมภีร์อย่างลึกซึ้ง เช่น *คัมภีร์วุฒโตทัย* แปลว่า **"คัมภีร์ว่าด้วยความรู้ภาษาไทย"** เป็นต้น

ภาษาขอม – ภาษาไทย

สิ่งหนึ่งซึ่งเป็นข้อสงสัยและข้องใจกันมานานเกี่ยวกับ ***"ภาษาขอม"*** และ ***"ชนชาติขอม"*** ว่ามีที่มาที่ไปอย่างไร? ชนชาติไทยเป็นทาสขอมจริงหรือ? หากไม่ใช่เหตุใดคนไทยสมัยโบราณจึงต้องเรียนรู้ภาษาขอมด้วย? เหล่านี้คือคำถามหลักๆ ของคนทั่วไป และ ผู้สนใจในโบราณคดีที่ต้องการคำตอบ

เมื่อกล่าวถึงคำว่า ***"ขอม"*** เราจะนึกถึงภาพปราสาทหิน ที่มีอยู่ทั่วไปในแทบทุกภูมิภาค โดยเฉพาะในดินแดนแถบภาคอีสานของไทยและปราสาทหินที่ขึ้นชื่อในภาคกลางวเห็นจะได้แก่ปราสาทหินที่จัวหวัดลพบุรี เราจะเริ่มกันที่ตรงนี่เพราะมีอยู่ในพระบาลีเรียกว่า ***"ลวรัฐ"*** มาแต่สมัยก่อนพุทธกาล ในศิลาจารึกนั้นเรียกว่า ***"ลวทยฺยปุรํ"*** แปลความว่า ***เมืองไทยละโว้*** หรือเมืองละโว้ หรือเมืองละโว้ **จ.** ลพบุรีในปัจจุบันนี้ ตามสภาพทางภูมิศาสตร์ตั้งอยูบนตะพัก ยื่อจากทิศตะวันออก มาจดแม่น้ำลพบุรี ข้างเหนือมีธารน้ำเรียกว่าทะเลชุบศร ซึ่งไหลมาจากเทือกเขาสามร้อยยอด ไปลงแม่น้ำลพบุรีที่ท้องพรหมมาต์หน้าป้อมโพธิ์ ซึ่งในสมัยโบราณตรงนี้

เป็นท้องทะเล ทางใต้มีทางน้ำ เรียกว่า *"ท่าเรือจอด"* ซึ่งในสมัยโบราณเป็นท่าเทียบเรือสำเภา ซึ่งเป็นเรือสินค้าอันมาจากต่างแดน ทางน้ำนี้จะเลียบกำแพงเมือง ไปลงแม่น้ำลพบุรีเหมือนกัน นครละโว้นี้ตามจดหมายเหตุจีนเรียกว่า *"ล่อฮกก๊ก" หรือ "หลอฮกก๊ก"*

ศิลาจารึกปราสาทพระขรรค์ซึ่งจารึกด้วยภาษามคธ ได้ยืนยันไว้ว่า **ชาวละโว้เป็นชนชาวไทย ปรากฏในโศลกที่ ๑๑๖ และ๑๑๗** ว่า *"…..ลโวทยุย สุวรฺณปุรํ…."* แปลว่า **"ชาวไทยละโว้เมืองสุวรภูมิ…"** แต่เป็นที่น่าเสียดายที่นักประวัติศาสตร์ไทย ไม่ได้ให้ความสนใจเพราะฝรั่งต่างชาติผู้แปลนั้นได้ตัดคำแปลของคำว่า **"ทยุย** ซึ่งแปลว่า **"ไทย"** ออกไปเสียดื้อๆ

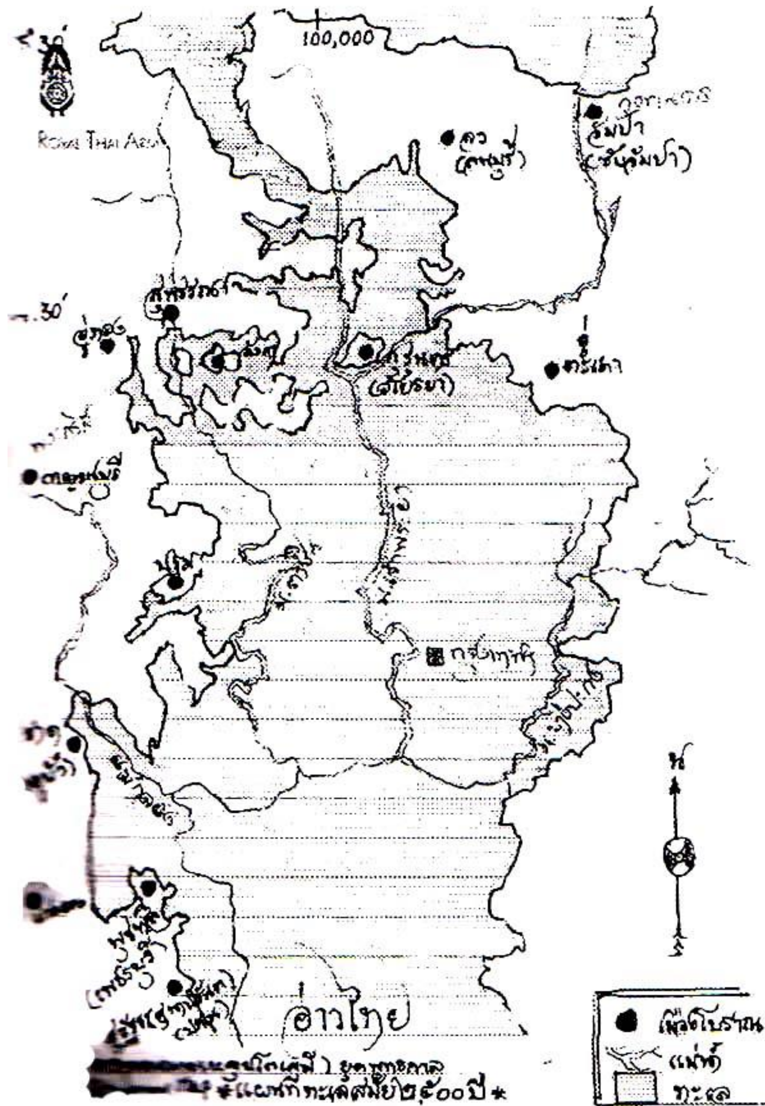
ซึ่งอาจเป็นเจตนาเพื่อให้เข้ากันได้กับทฤษฎีล่าอาณานิคมหรือเปล่าไม่มีใคร ทราบได้ แต่ผลก็คือเขาได้ทำลายหลักฐานทางประวัติศาสตร์อันสำคัญยิ่งของ**"ชนชาติไทย"** ที่อนุชนไทยรุ่นหลัง ควรได้เรียนรู้และรับรูในเรื่องที่สำคัญของชนชาติไทย ความสำคัญนี้ก็คือเมื่อนำข้อมูลที่กล่าวไว้ในบทที่ ๒ เรื่อง ***โตทยุย*** อันเป็นตำแหน่งทูตการค้าระหว่างประเทศซึ่งปรากฏในพระไตรปิฎก เป็นภาษามคธเดียวกัน (อ้าง แล้วในชั้นต้น) ก็จะทราบได้โดยไม่ต้องอธิบายเมื่อพบคำว่า **"ลโทยุย"** ***กรุงละโว้นี้ปกครองโดย "ชนชาติไทย"*** ซึ่งปรากฏเป็นฐานอันน่าภูมิใจ

สำหรับชาวไทยรุ่นหลังเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งเป็นเครื่องยืนยันว่า ในมหาอาณาจักรศรีสุวรภูมินี้ ล้วนแล้วแต่เป็นชนชาติไทย

มักมีความเชื่อว่า พระนางจามเทวี เป็นชนชาติขอม แต่ตามหลักฐานกลับพบว่า พระนางจามเทวีก็คือราชธิดาองค์สุดท้องของพระยาสักรดำซึ่งเป็นชนชาติไทย เมื่อพระนางจามเทวีครองลพบุรีได้ระยะหนึ่ง ฤาษีวาสุเทพแห่งหริภุญชัย ได้ส่งพระราชสารพระยาสักรดำพระราชบิดา ขอให้ขึ้นไปครองเมืองหริภุญชัย ซึ่งฤาษีวาสุเทพกับฤาษีอีก๓ ตนได้ร่วมกันสร้างเมืองขึ้นใหม่ พระนางจามวงศ์เทวีจึงพร้อมด้วยข้าราชบริพารของพระสวามีที่ส่งไปช่วยจากรัมนคร ขึ้นไปพร้อมด้วยกัน ซึ่งขณะพระนางจามเทวี ทรงขึ้นไปครองนครหริภุญชัยนั้น พระนางมีพระราชโอรสองค์น้อย ๒ พระองค์ ส่วนพระราชสวามีของพระนาง ทรงมีศรัทธาต่อพระพุทธศาสนาอย่างแรงกล้า ได้ออกบวชเป็นพระภิกษุอยู่ที่วัดมหาเถระไหล่ลาย (มหาธาตุ) รัมนคร (บางแห่งเรียกว่า เมืองราม) เป็นเมืองเก่าเมืองที่มีมานับแต่สมัยรามบัณฑิตโพธิสัตว์ ปรากฏตามทศรถชาดก อังคุตรนิกาย ต่อมาภายหลังพุทธกาลบุคคลชื่อ ***"ธินดูวามิกิ"*** ได้ปลอมแปลงชาดกแล้วเขียนขึ้นใหม่ในชื่อว่า *"รามเกียรติ์"* รามนครนี้ได้ร้างมาตั้งแต่ครั้งพระกัสสปพุทธเจ้าตั้งอยู่บนเกาะกลางทะเลซึ่งเป็นปากทางเข้าสู่ทะเลน้อย การที่ผู้คนอพยพจากเมืองตามพระนาง

จามเทวีไปนี้เอง เป็นสาเหตุให้รัมนครต้องไปอีกครั้งหนึ่ง ในกรณีทะเลน้อย ซึ่งเกือบจะแยกต่างหากออกจากทะเลใหญ่นี้นั้น มีหลักฐานอันเป็นหนังสือการเดินเรือสู่อาณาจักรสุวรรณภูมิ โดยได้ระบุรายละเอียดของเมืองต่างๆ ของอาณาจักร สุวรรณภูมิว่า'เมืองวัชรบุรีอยู่ชายทะเลของอาณาจักร ทางด้านทิศเหนือมี **'ทะเลเล็ก'**แยกไป แต่ก็สามารถเดินทางจากเชียงรุ้งได้...."

หลักฐานการมีอยู่ของทะเลน้อย ดังกล่าวนี้ได้ปรากฏทั้ง ในเอกสารประวัติโบราณและสมัยรัตนโกสินทร์ สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ สมัยที่ทรงขยายความเจริญสู่ชนบทในการสร้างทางรถไฟ สมัยก่อนที่จะสร้างรถไฟสายเหนือนั้น ตำบลทุ่งยั้ง และตำบลท่าอิฐ จังหวัดเชียงราย ในปัจจุบันเป็นท่าเรือขนถ่ายสินค้าทางบกและ ทางเรือระหว่างหัวเมืองทางเหนือตั้งแต่ยูนานลงมา กับหัวเมืองทางใต้ลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา แม้กระทั่งสมัยพระนางจามเทวี เสด็จขึ้นไปครองเมืองหริภุญชัย เมื่อ พ.ศ. ๑๒๐๔ ยังสามารถเดินเรือทั้งขบวนขึ้นไปตามสาน้ำปิงได้ตลอด ๗ เดือน ส่วนทางสาน้ำยม และสาน้ำน่าน ก็สามารถเดินเรือใหญ่ ๆ ได้ตลอดปีเช่นกัน และจากข้อมูลสนับสนุนหลักฐานโบราณคดีในการขุดค้น โบราณสถาน ได้พบว่าเมืองโบราณในยุคสุวรรณภูมินั้น ตั้งอยู่ชายฝั่งทะเลน้อยนี้ทั้งสิ้นเช่น เมืองจันเสน เมืองศรีเทพ เมืองเสมา

และเมืองศรีมหาโพธิ เมืองลโว เมืองสุพรรณ เมืองอู่ทองเก่า เมืองนครปฐม เมืองคูบัว เมือง เพชรบุรี ฯลฯ

ในส่วนของนครหริภุญชัยนั้น ปรากฏที่เห็นได้ชัดก็คือการวางผังเมือง หริภุญชัยนั้นมีลักษณะเดียวกัน กับเมืองคูบัว จ. ราชบุรี เมืองซับจำปา ซึ่งเป็นลักษณะคล้ายหอยสังข์นั่นเอง

และการก่อสร้างอาคารพุทธศาสนา สถาน ล้วนแล้วแต่ใช้แบบก่ออิฐ ไม่สอปูน พร้อมลายรูปปั้นประดับนั้น ล้วนเห็นศิลปของสถาปัตยกรรม เฉพาะขาวไทยอาณาจักรศรีสุวรภูมิเท่านั้น

การที่นำเรื่องของพระนางจามเทวีมาบรรยายให้ทราบก็เพราะว่า ***"ขอม"*** ที่ถือกำเนิดในโลกนี้นั้นล้วนแล้วแต่เนื่องจากพระราชโอรสและสายราชวงศ์ของพระนางทั้งสิ้นการก่อกำเนิดของนั้นมาจากเหตุแห่งศึก ๓ นคร ที่เกิดขึ้นระหว่างเมืองละโว้ (ลโวทยฺย) เมืองหริภุญชัย สิริธรรมนคร(นครศรีธรรมราช) ดังนี้

พุทธศักราช ๑๒๔๖ นั้นกษัตริย์ที่ครองอาณาจักรสิริธรรม (นักประวัติศาสตร์ เรียกว่า ศรีวิชัย) ทรงมีพระนามเรียกขานตามตำนานต่างๆ แตกต่างกันไปเช่น พระยาชีวกราช พระยาสุรชิตราช พระยาวรราช นั้นล้วนแล้วแต่เป็นกษัตริยองค์เดียวกัน ซึ่งเป็นราชโอรสของพระนางจามเทวีองค์หนึ่ง

เมื่อสามารถชิงเมืองละโว้ (ลโวทยฺย) จากอนุชา (น้องชาย) พระเจ้าอาทิตยราชซึ่งเป็นราชโอรสของพระนางจามเทวี เช่นกันได้แล้ว ได้ทรงจัด พิธีกตเวทิตา บูชาคุณพระมารดา คือ พระนางจามเทวี ซึ่งเป็นพระเพณีไทยเดิมที่สืบเนื่องกันมา คือการบูชาคุณพ่อแม่และบูชาครู (พิธีกรรมดังกล่าวนี้ ได้ติดไปกับชนชาติไทยทั้งปวง ซึ่งจะพบเห็นได้จากประวัติศาสตร์และหลักฐานทางโบราณคดี ที่พบในเมืองเก่า นครชัยศรี (นครปฐม) เมืองเก่า อำเภออู่ทอง (สุพรรณบุรี) แคว้นชวาภาคกลาง(อินโดเนียเซีย

พระเจ้าชีวกราช ได้ทรงให้เปลี่ยนชื่อเมืองละโว้เสียใหม่เป็น ***"บูรพ โกศลกัมโพชนคร"*** แปลว่า ***" เมืองกัมโพชตะวันออก"*** นั่นย่อมแสดงให้เห็นว่าต้องมี ***"เมืองกัมโพชตะวันตก"*** ด้วย ในจารึกบางแห่งเรียก **"บูรพโกศลกัมโพชนคร"** ว่า **"กัมโพชนคร"** ในจามเทวีวงศ์ ซึ่งสมเด็จฯ กรมพระยาดำรงค์ราชานุภาพทรงแปล ก็เรียกว่า *ชาวละโว้* ว่า *ชาวกัมโพช*) และแต่งตั้งราชบุตรชื่อ พระยาปะนะโกศลกัมโพชราช ปกครองต่อมา

คำว่า **"กัมโพช"** นี้เองเป็นต้นเหตุที่ทำให้มีการบิดเบือนประวัติศาสตร์ไทย โดยมีการเขียนขึ้นมาใหม่โดยนักวิชาการเชื้อสายมอญว่า **"ขอมปกครองกรุงละโว้"** เพราะคำว่า กรุงกัมโพช ทำให้ฝรั่งคิดเอาว่าคือ กรุงกัมพูชา ซึ่งเป็นของของจึงไม่ตรงตามหลักฐานข้อเท็จจริงของประวัติศาสตร์

ศิลาจารึกและตำนานยังระบุเรื่องราวต่อไปว่า กัมโพชนคร (ลโวทยุย) ได้ปกครองต่อเนื่องกันมา จนถึงสมัยของพระเจ้าอาทิตยราช ซึ่งเป็นโอรสของกษัตริย์กัมโพชนครขึ้นไปครองกรุงหริภูญชัยเมื่อ พ.ศ.๑๕๕๖

ในปี พ.ศ. ๑๕๘๖ พระเจ้าจันทรโชติได้ขึ้นปกครองกัมโพชนคร มีพระนางปฏิมาสุดาดวงจันทร์เป็นพระมเหสี มีพระราชโอรสเพียงพระองค์เดียว พระนามว่า **พระนารายณ์** (*ตรงนี้แหละที่นายอร์ช เซเดส์ โมเมเอาเองว่าคนลพบุรีถือศาสนาฮินดู ก็เพราะเชื่อพระนารายณ์*) คำว่า **นารายณ์** เป็นภาษาโบราณ มาจากคำว่า **นาร** แปลว่า **น้ำ** แต่ภายหลังพุทธกาล ๑ พันกว่าปี ศังการจารย์ได้แยกพราหมณ์ออกมาตั้งเป็นฮินดู จึงเอาเป็น**"นาร"** เป็นเชื่อเทวดา ชื่อว่า **พระนารายณ์** แสดงให้เห็นชัดว่านายยอร์ช ไม่มีความรู้ทางประวัติศาสตร์ศาสนาแม้เพียงน้อยนิด)

ต่อมาในปี พ.ศ. ๑๖๐๑ กรุงพุกาม (พม่า) มีความเข็มแข็งได้รวมกองทัพนำโดยพระเจ้าอโนรธามังช่อ หรือพระเจ้าอนุรุธ (ที่นายยอร์ชอีกน่ะแหละ ที่เขียนขึ้นเองว่า พระ

ต่อมาในปี พ.ศ. ๑๖๐๑ กรุงพุกาม (พม่า) มีความเข็มแข็งได้รวมกองทัพนำโดยพระเจ้าอโนรธามังช่อ หรือพระเจ้าอนุรุธ (ที่นายยอร์ชอีกน่ะแหละ ที่เขียนขึ้นเองว่า พระเจ้าอโนรธามังช่อทรงเป็นผู้ตั้งจุลศักราช ซึ่งจะเห็นว่าระยะเวลาแตกต่างกันเกือบ๕๐๐ปี เพราะตั้งจุลศักราชที่๑ ได้เริ่มเมื่อปี พ.ศ. ๑๑๘๒ สมเด็จ ฯ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ ได้ทรงลิขิตเรื่องนี้ไว้เช่นกัน) เมื่อปีจอ กองทัพของพระเจ้าอโนรธามังช่อ ได้ยกเข้าล้อมกรุงกัมโพช พระเจ้าจันทรโชติ จึงหาพระราชไมตรีกับพระเจ้าอโนรธามังช่อ โดยยกพระพี่นางซึ่งมีพระนามว่าแก้วประพาฬ ให้เป็นมเหสีของพระเจ้าอโนรธามังช่อเป็นสุวรรณปฐวีเดียวกัน (คือเปลี่ยนให้พระเจ้าอโนรธามังช่อจากศัตรูมาเป็นน้องเขย) ทำให้กรุงกัมโพชปลอดภัยศึกนับแต่ครั้งนั้น

จากหลักฐานทางโบราณคดียืนยันได้ว่า ใน พ.ศ. ๑๒๔๖ ได้มีการเปลี่ยนชื่อจากเดิมว่า ลโวทยุย (ลพบุรี) เป็น **'กัมโพชนคร"** โดยพระราชบุตรของพระนางจามเทวี ก่อนที่จะมีชนชาติขอม

ปรากฏหลักฐานระบุไว้ว่า หลานของพระเจ้าชีวกราช ได้ไปตั้งนครใหม่ทางทิศตะวันออกของ ***ลโวทยุย*** ที่เมืองพลั่วริมน้ำโขงเรียก ว่า **'ขอม"** ซึ่งจัดว่าเป็นชนชาติไทยชั้นเหลนของพระนางจามเทวี มีการติดต่อของประชาชนสองอาณาจักรมาโดยตลอด โดยถือว่าเป็นแผ่นดินเดียว กันเพราะไม่ได้ตั้งชื่อเมืองประชาชนทั้ง ๒ นครจึงเป็นประชาชนในอาณาจักรเดียวกันโดยเรียกว่า **'ชาวกัมโพช"** เหมือนกัน

พร้อมกับนำชื่อของ กรุงกัมโพชน์ (ลโวทยุย) ไปตั้งเป็นชื่ออาณาจักรกัมโพชน์บนดินแดนเก่าของแคว้นอินทปัฐด้วยความเคารพต่อบรรพกษัตริย์ ต้นตระกูลของตนตามหลักประเพณีนิยมของชนชาติไทย โดยตั้งชื่อชนชาติของตนว่า ***"ขอม"*** โดยกษัตริย์จะสวมศรีษะด้วยบายศรีแสดงการเคารพเทิดทูนบูรพกษัตริย์ไท (***บาย***=เคารพ ***ศรี***=ยิ่งใหญ่ ***บายศรี***=*เคารพอย่างสุดเปรียบประมาณมิได้* และได้ปฏิบัติสืบมา กลายเป็นเครื่องประกอบพิธีศักดิ์สิทธิ์เช่นไหว้ครู ผู้มีศักดิ์สูง เป็นต้น)

ว่าด้วยอักษรขอม

"ขอม" แปลเป็นคำไทยสมัยปัจจุบันว่า ***"ขอบ, คลุม, โพก"*** เมื่อนำมาใช้กับบุคคลจะมีความหมายเท่ากับคำกริยา เช่น การเอาผ้าโพกหัว เรียกว่า **ขอมหัว** คลุมโปงทั้งตัว เรียกว่า ขอมตัว และเมื่อนำมาใช้กับพื้นที่ วัตถุ หรือบริเวณ ก็จะมีความหมายว่า ขอบ เช่น ขอมบ้าน เรียกว่าขอบรั้ว หรือเป็นชายแดน ก็เรียกว่า ขอมเมือง และด้วยลักษณะอาการ คลุม, โพกดังกล่าวนี้เอง ได้ถูกนำมาเรียกตัวอักษรไทยที่ถูกแปลงเป็นภาษาใหม่ที่เรียกว่า **ภาษาขอม** เพราะอักษรทั้งหมดนั้นคือภาษาไทยแต่เขียนโดยมีการคลุมหรือโพกพยัญชนะเสมอ ซึ่งเรียกว่า ***หนามเตย*** หรือ เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ***ลายเกียรติขอม*** สิ่งที่เห็นได้ชัดว่า เป็นภาษาไทยที่ถูกนำไปดัดแปลงใหม่ เช่น

ตัว *"ฆ"* ขอมนำเอาตัว *"ฆ"* ของไทยไปแปลงใหม่เป็น ឃ

ตัว *"พ"* พาน ของนำเอา *"พ"*พานของไทยไปคว่ำลงเป็น ព

ตัว *"ภ"* สำเภาขอม นำเอาตัว *"ภ"* ของไทยคลุมหัวเป็น ភ

อักษรขอมทุกตัวอักษรนั้นจะต่างจากภาษาไทยตรงที่มีการคลุมหัว หรือคลุมทั้งตัว (ใส่ตีน) ทุกตัว ส่วนล่างที่เรียกว่า ***"ใส่ตีน"*** นั้นจะใช้สำหรับตัวสะกด เช่น ល្ម (ล้ม) ไม่ต้องใช้พยัญชนะทั้งตัวอักษร

แต่ในภาษาไทยเท่านั้นที่สะกดโดยใช้ตัวพยัญชนะทั้งตัวอักษร และสำคัญที่สุดก็คือขอมไม่มีไม้ม้วน ***"ใ"*** นี่คือการพัฒนาทางภาษจากไทยเป็น ***"ภาษาขอม"*** จึงพิสูจน์ได้ว่า *"ขอม"*

เองไม่มีภาษามาแต่เดิม และเมื่อได้นับถือพุทธศาสนาก็ใช้ภาษามคธ ซึ่งเป็นภาษาทางศาสนาเข้ามาผสมกับอักษรไทยที่มีใช้อยู่แต่เดิมในตอนแรกยุคอาณาจักรจำเริญ (ฝรั่งเศสเรียก "เจนละ" ซึ่งจะเห็นว่าไม่มีหนามเตย(คลุม) หรือเพิ่มในตื้นเข้าไปในยุคหลัง จึงมีการใส่ตีนพร้อมทั้งเพิ่มการคลุมอักษรขึ้นอีกด้วย แต่อย่างไรก็ตามยังใช้รากภาษา(Root)ของไทย อยู่เพื่อแสดงให้เห็นว่าราชวงศ์ของขอมได้สืบเชื้อสายไปจากพระนางจามเทวี อันเป็นชนชาติไทย

โดยหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าราชวงศ์ของขอมได้สืบเชื้อสายไปจากพระนางจามเทวี อันเป็นชนชาติไทย ย่อมเป็นหลักฐานอย่างปราศจากข้อสงสัย และยืนยันกำเนิดของชนชาติขอม นั้นคือ **ชนชาติไทย** เป็นหนึ่งเดียวกับอาณาจักรศรีสุวรภูมิ พระมหากษัตริย์ราชวงศ์ขอมนั้นสืบราชวงศ์ไปจากสายของพระนางจามเทวี นางพญากษัตริย์ไทยอันเป็นพุทธมามกะ ที่ทรงสร้างนครหริภุญชัยขึ้นในตอนเหนือนั่นเอง ดังนั้นการที่กษัตริย์ และชนชาติไทยในยุคโบราณ ถึงกลางยุครัตนโกสินทร์เรียน เขียน อ่าน ภาษาขอม ก็คือการเรียนภาษาไทยโบราณนั่นเอง ไม่ใช่เรื่องผิดปกติหรือเป็นเมืองขึ้นของดั่งฝรั่งว่าไว้ทั้งสิ้น (แต่ต่อมาได้มีผู้มีอำนาจเชื้อมอญ สั่งประชาชนทั้งแผ่นดิน ไม่เว้นแม้พระสงฆ์องค์เจ้าห้ามเรียนภาษาขอม เก็บตำราจากวัดทั่วประเทศมาเผาทิ้ง อ้างว่าเอาไปทำพระผงเนื้อใบลาน ซึ่งหลังกึ่งพุทธกาล มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย อันเป็นมหาวิทยาลัยสงฆ์ ได้ฟื้นฟูเพิ่มการศึกษาภาษาขอมไว้ในหลักสูตรอีกครั้งหนึ่ง...)

ตารางวิวัฒนาการตัวอักษรโบราณโดยสังเขป
พ. = พุทธศตวรรษ

	พ.3 พราหมี	พ.10 ปัลลวะ	พ.12 ทวารวดี	พ.14 หลังปัลลวะ	พ.15-18 เขมร	พ.18 มอญ	พ.19-20 สุโขทัย	พ.20-23 อยุธยา
ก	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ข	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ฃ							[illegible]	[illegible]
ค	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ฅ							[illegible]	[illegible]
ฆ	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ง	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
จ	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ฉ	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ช	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ซ							[illegible]	[illegible]
ฌ	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]			[illegible]	[illegible]

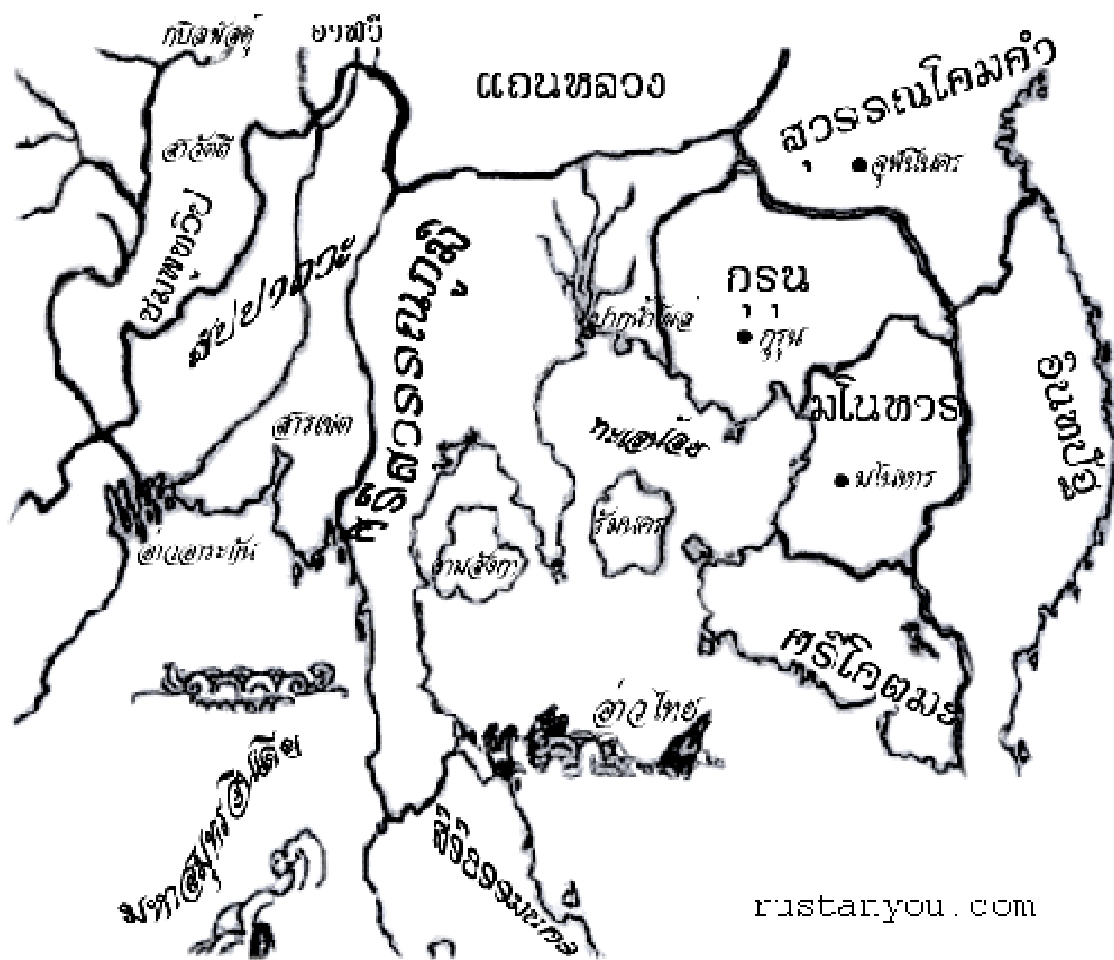
	พ.3 พราหมี	พ.10 ปัลลวะ	พ.12 ทวารวดี	พ.14 หลังปัลลวะ	พ.15-18 เขมร	พ.18 มอญ	พ.19-20 สุโขทัย	พ.20-23 อยุธยา
ญ	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ฎ							[illegible]	[illegible]
ฏ	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ฐ	[illegible]						[illegible]	[illegible]
ฑ	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]		[illegible]
ฒ	[illegible]	[illegible]		[illegible]	[illegible]	[illegible]		[illegible]
ณ	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ด							[illegible]	[illegible]
ต	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ถ	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ท	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ธ	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]

โดยหลักฐานทางนิรุกติศาสตร์ สามารถสรุปกำเนิดแห่งภาษขอมอินเดียในปัจจุบันได้เป็นอย่างสากลตรงกันว่า ภาษาทั้งหมดของอินเดียนั้นมีรากภาษา (Root) มาจาก**"ภาษาปรากิต"** ซึ่งนำเข้ามาใช้โดยชนชาวอาริยกะ(อารยัน=ชนผู้มาจากทิศตะวันออก) และภาษาปรากิต อันเป็นต้นกำเนิดของภาษาบาลี (มคธ) ซึ่งใช้สำหรับการศึกษาในสำนักตักสิลา และจารจารึกคัมภีร์ทางการศึกษา และศาสนา ภาษาบาลีได้พัฒนาเป็น ภาษาสันสกฤต

	พ.3 พราหมี	พ.10 ปัลลวะ	พ.12 ทวารวดี	พ.14 หลังปัลลวะ	พ.15-18 เขมร	พ.18 มอญ	พ.19-20 สุโขทัย	พ.20-23 อยุธยา
น	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
บ	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ป							[illegible]	[illegible]
ผ	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ฝ							[illegible]	[illegible]
พ	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ฟ							[illegible]	[illegible]
ภ	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ม	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ย	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ร	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ฤ		[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]		[illegible]	[illegible]
ฤๅ							[illegible]	[illegible]
ล	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ฦ		[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]		[illegible]	[illegible]
ฦๅ							[illegible]	[illegible]
ว	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ศ	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]		[illegible]	[illegible]
ษ	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]		[illegible]	[illegible]
ส	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ห	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ฬ							[illegible]	[illegible]
อ	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ฮ								[illegible]

จากนั้นได้พัฒนาเป็นภาษาพรหมี ในสมัยพระเจ้าอโศกมหาราชและได้พัฒนาเป็นภาษาเทวนาคลีซึ่งใช้อยู่ในปัจจุบัน สำหรับตอนใต้คือเกาะสิงหพได้พัฒนาภาษาพรหมีกับภาษาสัปปาลวะเป็นภาษาเฉพาะตนเรียกว่า **"ภาษาสิงหพ"** สำหรับภาษาของชนชาติทยุย จะสังเกตุได้จากการใส่ ไม้มลายและไม้ม้วนเป็นเอกลักษณ์ที่ภาษาเหล่านี้ไม่ได้นำไปใช้

แคว้นทั้ง ๗ ของอาณาจักรศรีสุวรภูมิ

การปกครองของอาณาจักศรีสุวรภูมิดำเนินตาม ***"คัมภีร์มหาจักรพรรดิราช"*** คือมีศรีสุวรภูมิเป็นศูนย์กลางเปรียบดั่งดวงอาทิตย์ และมีแคว้นทั้ง ๗ ซึ่งเปรียบดั่งดวงดาวบริวารของดวงอาทิตย์นั้นเอง อันแคว้นทั้ง ๗ ภายในอาณาจักรศรีสุวภูมิมีดังนี้ คือ

๑.*แถนหลวง*	๒.*กุรุน* (เทพนคร, ศรีเทพ)	๓. ***สุวรรณโคมคำ***
๔. *อินทปัฐ*	๕. *สัปปาลวะ* (สาเขต)	๖. *ศรีโคตมะ*
๗.มโนหาร		

ในที่นี้จะกล่าวเฉพาะแคว้นสุวรรณโคมคำ เนื่องจากมีความสำคัญต่อเนื่องกับคัมภีร์โหราศาสตร์ที่จะต้องศึกษา

แคว้นสุวรรณโคมคำเป็นแคว้นหนึ่งใน ๗ ของอาณาจักรศรีสุวรภูมิ (การตั้งนครได้กล่าวไว้ในบทที่ ๑ แล้ว) ตามคัมภีร์มหาจักรพรรดิราชจารึกไว้ว่า อาณาจักรของแคว้นเป็นดังนี้

"...ประเทศหนบูรพานี้ล่องใต้มีห้วงน้ำใหญ่ห้วงหนึ่ง มีห้วงน้ำใหญ่อีกห้วงหนึ่ง มีปริมณฑลกว้างได้ ๕ โยชน์ แลฯ

ถัดลงมาแต่นั้น ระยะทางคนเดิน ๒ เดือนครึ่ง มีห้วงน้ำใหญ่อีกห้วงหนึ่ง กว้างกึ่งโยชน์ ยาวได้ ๓ โยชน์แลฯ

มีนาค ๒ ตัวชื่อ ***"ศรีสัตตนาค"*** ตัวหนึ่งด้วยเหตุมีบริวาร ๗ กฏิ แล ฯ อีกตัวหนึ่งมีนามว่า ***"นหัตตะนาค"*** เหตุเป็นใหญ่ในหนองกระแส ฯ นาคทั้ง ๒ เปนสหายแก่กัน ได้พากันขุดควักช่องมาแต่ปัญจมหานทีที่ ๔ ชื่อแม่น้ำมหิ แล ฯ ให้น้ำไหลถั่งเปน กระแสมาลงห้วงน้ำใหญ่ที่ ๑ จึ่งได้ชื่อว่า ***"หนองกระแสหลวง"*** แล ฯ อีกอื่นไหลลงห้วงน้ำที่ ๒ มีชื่อว่า ***"หนองกระแสน้อย"*** แลฯ

น้ำในหนองกระแสหลวงนั้น แตกเปนแม่น้ำใหญ่ ไหลไปหนอาคเนย์ ไปต่อมหาสมุทรหลวงแลฯ น้ำอันนี้ชื่อว่า "น้ำแม่ตกหลวง" แล ฯ

ส่วนน้ำในหนองกระแสน้อยนั้น ก็ไหลไปต่อน้ำแม่แตกหลวง จึงได้ชื่อว่า "น้ำแม่แตกน้อย" ฯ ภายหลังจึ่งได้ตั้งเปนนครเขตขึ้นเมื่อแรกขานว่า ***"จุฬนีนคร"*** ถวายนิมิตรถ้วยโคมอันล้วนด้วยสุวรรณ จึ่งขานนามว่า ***"สุวรรณโคมคำ"*** ดังว่านั้น แล ฯ

เขตต์ปลายดีน เถิงปากหนองกระแสหลวงฯ
เขตต์หัวนอน เถิงฝ่ายนาค
เขตต์บูรพา เถิงน้ำแตก
เขตต์ปัจฉิม เถิงน้ำตู

"จุฬานีนคร" อันเป็นเมืองหลวงแห่งแคว้นสุวรรณโคมคำ ได้ล่มลงสู่สาน้ำโขงเมื่อครั้งพระยาโคตะบอง อันหลบหนีจากนครไตรตรึงษ์ข้ามน้ำโขงไปยึดจุฬนีนครด้วยฤทธิ์ เสาะจะเอาคำภีร์มหาจักรพรรดิราช หว่าครูบานักปราชญ์ผู้ทรงศีลได้นำหนีไปซ่อนเสียด้วยรู้เท่า พระยาโคตระบองพิโรธหนัก จึงสังหารผู้ทรงศีลเสียสิ้น พวกที่อยู่ทางฟากตะวันตกก็พากันหลบหนีไปอาศัยนครไทยเทศบ้าง นครราชคฤห์บ้าง นครอุมงคเสลาบ้าง ไม่มีผู้ใดหาญต่อกรด้วยได้ต่างก็พ่ายแพ้ทั้งสิ้น ด้วยว่าพระยาโคตระบองนั้นสำเร็จฤทธิ์ด้วยกินแก่ไม้ ***"งิ้วคำ"*** จึงได้อยู่ยงคงประพันธ์อาวุธ ไม่มีใครในปฐวีจักฆ่าให้ตายเลย

ครั้งนั้น *"หรีสัตตนาค"* ทนเห็นพระยาโคตระบองก่อกรรมต่อไปมิได้ จึงพาบริวารขุดทำลาย *"จุฬนีนคร"* เอาธรณีฝังพระยาโคตระบองเสียแต่ในครั้งนั้น *"จุฬนีนคร"* จึงล่มลงโขงแคว้นสุวรรณโคมคำจึงละลายโขงไปแต่บัดนั้นมา**.....**

บันทึกไว้ให้โลกรู้ **::** ในปี พุทธศักราช๒๕๔๖ ผู้เรียบเรียงได้เผยแผ่ข้อมูลของอาณาจักรสุวรรณโคมคำสู่ชาวโลกเป็นครั้งแรก ได้มีพระสงฆ์จาก สปท.ลาว เข้ามารับการอบรมด้วย ได้นำข้อมูลกลับไปยังประเทศตน ทำให้มีการขุดค้นขึ้นใน สปท.ลาว เมื่อปี 2553 (หลังอบรมแล้ว 9 ปี)

ตำแหน่งที่ขุดค้น ตรงกันกับแผนที่โบราณที่ใช้ประกอบในหนังสือนี้ (ด้านขวาล่าง) ทุกประการ

บทที่ ๒

กำเนิดศักราชและยุค

ในสมัยของพระกัสสปพุทธเจ้า ก่อนพระพุทธศักราช ๖๒๓๔ ปี พระเจ้าโคตมะกษัตริย์ต้นตระกูล **"โคตมะโคตร"** แห่งอาณาจักรศรีสุวรภูมิ พร้อมด้วยพระสหายอีก ๖ ท่าน ซึ่งต่างก็เป็นกษัตริย์ในแคว้นทั้ง ๗ ของศรีสุวรภูมิ ได้ทรงพร้อมใจกันมอบราชสมบัติให้โอรส และออกผนวชเป็นฤาษีทั้ง ๗ องค์ ปรากฏในพระบาลีเรียกว่า **"สปฺตรฺษี"** หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า **ปชาบดี** ในคัมภีร์อภิธานปฺปทีปิกา ได้ระบุนามไว้ดังนี้ คือ

โคตมฤาษี ภรัทวาชฤาษี วิสวามิสฤาษี ชมทัคนีฤาษี วิสิษฐฤาษี กัศยปฤาษี อัตริฤาษี

(หมายเหตุ ภายหลังพุทธกาลได้ปรากฏอยู่ในคัมภีร์มหาภารตะ คัมภีร์ศตปฐพรามณ รจนาโดย **"ศังการพราหม์"** ผู้ปลอมเข้าไปบชในพระพุทธศาสนาเพื่อคัดลอกหลักพระธรรมคำสั่งสอนทั้งหมดแล้วได้หลบหนีไปยังแคว้นกลิงครัฐ (อาระกัน หรือ ยะไข่) ก่อตั้งศาสนาขึ้นใหม่ เรียกว่า **"ฮินดู"** แปลว่า **"ผู้มาแต่สินธู"** ได้เปลี่ยนนามของฤาษีทั้ง ๗ ให้แตกต่างออกไปจากคัมภีร์ในพระพุทธศาสนา กลายเป็นชื่อใหม่ ดังนี้

มรีจิฤาษี อตริฤาษี อังคีรสฤาษี ปุลหะฤาษี ภรตุฤาษี ปุลัสยะฤาษี วิสิษฐฤาษี พร้อมกันนั้นก็ได้ต่อเติมชื่อฤาษีเข้าไปใหม่อีก ๒ ตน คือฤาษีภฤคุ และทักษะฤาษี ทั้งประกาศให้ชนทั่วไปเข้าผิดไปว่า *"วิชชาโหราศาสตร์นั้นเป็นของฮินดู"* ซึ่งต่อมาในยุครัตนโกสินทร์ ๒๑๐ ปีได้มีกลุ่มเดียรถีย์ต่าง ๆ ที่พยายามทำลายพระพุทธศาสนาในประเทศไทยทุกวิถีทาง จึงตั้งบัญญัติขึ้นมาเองนอกพระธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าโดยอ้างว่า *"เป็นเดียรัจฉานวิชาห้ามมิให้พระภิกษุสงฆ์ในพระพุทะศาสนาศึกษา"* ทั้งนี้อาจเป็นเพราะไม่มีวุฒิปัญญาขั้นพื้นฐานในประวัติศาสตร์แห่งโหราศาสตร์นั่นเอง)

ฤาษีโคตมะเป็นผู้เชี่ยวชาญทางโหราศาสตร์และดาราศาสตร์ ท่านได้กำหนดจำนวนวัน เดือน ปี ขึ้นไว้สำหรับใช้นับ **"กาล"** หรือ **"เวลา"** สำหรับชนทั่วไป เรียกว่า **"สักราช"** (อันมาจากคำว่า ปีแห่ง **สักราชวงศ์** ภายหลังเปลี่ยนใช้ **"ศ"** เมื่อมีภาษาสันสกฤตจึงเป็น **"ศักราช"** ดังปัจจุบัน **สักราช** แปลว่า **เจ้าแห่งป่าไม้สัก**(แสดงให้เห็นว่าพื้นที่ตรงนั้นต้องเป็น

แล็ตติจูดที่ต้นสักสามารถขึ้นเจริญงอกงาม จนเป็นป่า และเป็นที่ยืนยันได้ว่า มีการสร้างปราสาทหรือเรือนยอดด้วยไม้สักมาตั้งแต่ครั้งก่อนพุทธกาล)

โดยการที่ใช้มาตราในการกำหนดนับจำนวนปี หรือ **"ศักราช"** นี้กำหนดขึ้นโดยฤาษีทั้ง ๗ ดังกล่าวแล้วนั้น ประชาชนทั่วไปจึงพร้อมใจกันขนานนามว่า **"สัปตศักราช"** อันแปลความว่า *"ปีของฤาษีทั้ง ๗ แห่งศักราชวงศ์"* นับแต่นั้นมา

วิธีนับ **"เวลา"** ของสัปตศักราช ใช้การกำหนดนับตามระยะที่ดวงดาวทั้ง ๗ (ซึ่งเป็นบริวารของดวงอาทิตย์ และสามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่าจากโลก) โคจรไปตรงกับตำแหน่งของกลุ่มดาวฤกษ์ ๒๗ กลุ่ม การค้นพบกลุ่มดาวฤกษ์และนำมาใช้คำนวณเวลาทางดาราศาสตร์นั้น ได้มีมานับหมื่นปี ตามหลักฐานอันปรากฏนี้ มิใช่กาลิเลโอหรือนักดาราศาสตร์ฝรั่งคิดค้นพบขึ้นได้เองตามที่เราท่านได้ถูกหลอกใช้เชื่อกันมาโดยตลอดนั้น

"ฤกษ" เป็นภาษาสันสกฤต แปลว่า **"หมี"** เดิมนั้นใช้เรียก**กลุ่มดาวหมีใหญ่** อันมีทั้งหมด ๗ ดวงซึ่งเป็นเครื่องหมายของ ฤาษีทั้ง ๗ ตน ดังได้อธิบายมาแล้วนั้น ดาวหมีใหญ่นี้ทางไทยเราเรียกว่า *"กลุ่มดาวจระเข้"* ในทางดาราศาสตร์เรียกว่า**Ursas Major** ในทางภาษาลาตินเรียกว่า **Great Bear** แปลตรงกันว่า **"หมีใหญ่"** ซึ่งมีดวงดาวในกลุ่มนี้จำนวน๗ ดวง เท่ากับจำนวนฤาษีทั้ง ๗ ตน กลุ่มดาวหมีใหญ่ หรือดาวจระเข้ จะพาดผ่านตั้งแต่ราศีเมษไปสิ้นสุดที่ราศีมิถุน อันถือว่าเป็น **"จุดเริ่มต้นของฤกษ์ที่ ๑ และจุดสิ้นสุดของฤกษ์สุดท้ายคือฤกษ์สุดท้ายคือฤกษที่ ๒๗"** ดังนั้นดาวหมีใหญ่ หรือดาวจรเข้าจึงได้ถูกเรียกว่าเป็นสากลทั่วไปว่า **"ฤกษ์"** แปลตามตัวนั้นแปลว่า **"หมี"** ด้วยประการฉะนี้

ดาวหมีใหญ่นี้ใช้เป็นเครื่องหมายกำหนดทิศทาง ของนักเดินเรือ และนักค้าขายในเส้นทางสายไหมมาแต่ในสมัยโบราณ ทั้งเป็นที่สังเกตุการเคลื่อนโคจรของดาวต่าง ๆ โดยกำหนดที่จุดเริ่มต้นของดาวหมีใหญ่ หรือ 'ฤกษ์'' เป็นตัวแสดงในพระไตรปิฎกบาลีเรียกว่า คำว่า **'ฤกษ์''** ว่า **'นักษัตร''**

นักษัตร วิเคราะห์รูปศัพท์ไว้ว่า *''น กษรนฺติ สุวสฺถานานาตฺ จุจฺตานิ น ภวนฺตีติ นกษตฺราณิ''* ดาวนักษัตรนั้น ไม่เคลื่อนที่ไปจากที่ตน คือ ประจำที่ต่างกับดาวพระเคราะห์ ซึ่งโคจรรอบดวงอาทิตย์

น กษียนฺเต อิติ นกฺษตฺรา แสงรัศมีไม่รู้สิ้นไป คือมีแสงรัศมีคงที่นี้ก็ต่างจากดาวพระเคราะห์ เพราะดาวพระเคราะห์โคจรรอบดวงอาทิตย์ จึงมีแสงรัศมีไม่คงที่ขมุกขมัวบ้าง แจ่มสว่างบ้าง ตามระยะดาวนักษัตรนี้จำกัดว่ามี ๒๗ ดวง ซึ่งพระจันทร์ เมื่อหมุนรอบพิภพนี้ ย่อมผ่านดาวนักษัตรทั้งหลายนี้ด้วย

'ฤกษ์ เป็นนิมิตรบอกเหตุแห่งลัคนาจันทร์ เมื่อสถิตย์หรือเสวยยังฤกษ์ใด ย่อมบ่งบอกถึงผลวิบากแห่งสัตว์โลกนั้นจักสำแดงให้ประจักด้วยอาการอย่างนั้น ๆ แตกต่างกันไป แม้แต่ดาวเคราะห์ทั้งหลายอันเป็นนิมิตรหมายแห่งวิบากอื่นก็ดี ย่อมเปรียบประดุจเดียวกันกับลัคนา และจันทร์นั้นแลฯ

หมายถึงว่า ไม่ว่าลัคนาหรือจันทร์หรือดาวดวงใดก็ตามที่โคจรไปตรงตำแหน่งของกลุ่มดาวนักษัตร หรือที่เรียกว่า **'ฤกษ์''** ใดฤกษ์หนึ่งใน ๒๗ ฤกษ์ แสดงถึงนิมิตรหมายให้รู้ถึงพฤติกรรม อาการสภาพของการแสดงผลแห่งวิบากกรรม ทั้งกุศลและอกุศลที่สัตว์โบกนั้นๆ จะได้รับผลกรรมเป็นวิบากของตน ซึ่งได้กระทำมาแล้วในกาลก่อน อันเรียกว่า *''ปุพเพกตปุญญตา''*

ฉะนั้น เมื่อต้องการรู้ถึงว่าวิบากกรรมใดจะแสงผลเมื่อใด ก็สามารถทีจะพิจารณได้จากตำแหน่งแห่งกลุ่มดาวฤกษ์ทั้ง ๒ กลุ่มนี้ ว่าดวงดาวฤาจันทร์ ลัคนา ทำปฏิกริยาเช่นไร พึงพิจารณาไปตามลักษณะความหมายอันกำหนดนั้น **'ฤกษ์''** เป็นนิมิตรแทนลักษณะของ ***''มหัคคตจิต''*** คือการแสดงอาการของจิตมี ๒๗ คือ

อัศวิณีฤกษ์ที่๑ ภรณีฤกษ์ที่ ๒ กฤติกาฤกษ์ที่๓ โรหิณีฤกษ์ที่๔ มิคสิระฤกษ์ที่๕ อารทราฤกษ์ที่๖ ปุนัพสุกฤษที่๗ ปุษยะฤกษ์ที่๘ อสิเลสะฤกษ์ที่๙ มฆาฤกษ์ที่๑๐ ปุรพผลคุณีฤกษ์ที่๑๑ อุตรผลคุณีฤกษ์ที่๑๒ หัสสะฤกษ์ที่ ๑๓ จิตตราฤกษ์ที่๑๔ สวาตีฤกษ์ที่๑๕ วิสาขะฤกษ์ที่๑๖ อนุราธฤกษ์ที่๑๗ เชษฐฤกษ์ที่๑๘ มูละฤกษ์ที่๑๙ ปุรพษาฒฤกษ์ที่๒๐ อุตราษาฒฤกษ์ที่๒๑ ศรวณะฤกษ์ที่๒๒ ธนิษฐฤกษ์ที่๒๓ ศตภิษัชฤกษ์ที่๒๔ ปุรภัทรฤกษ์ที่๒๕ อุตรภัทรบทฤกษ์๒๖ เรวตีฤกษ์ที่๒๗

การนับจำนวนเวลาเป็นศักราชหนึ่ง ๆนั้นจะใช้การโคจรของดาวจันทร์ที่โคจรเข้าไปตรงกันกับกลุ่มดาวฤกษ์ทั้ง ๒๗ กลุ่ม โคจรตั้งเวลากลุ่มละ ๑๐๐ ปี เนื่องจากคนสมัยนั้นอายุยืนยาวมาก" เริ่มต้นจากกลุ่มดาวอัศวิณีฤกษ์ (ดาวม้า) และสิ้นสุดที่กลุ่มดาวเรวดีฤกษ์ (ดาวปลาตะเพียน) เมื่อโคจรครบทั้ง ๒๗ กลุ่ม รวมระยะเวลา ๒๗๐๐ ปี วงโคจรนี้ใช้นับเวลาของโลกจึงเรียกว่า **"โลกกาล"** หรือ **"สัปตศักราช"** ใช้ จำนวน ๒๗๐๐ ปี เป็นหนึ่งศักราช (ซึ่งคนมักสับสนกับคำว่า **"ศตวรรษ"** ซึ่งเป็นระยะเวลาเพียง ๑๐๐ ปี)

"สัปตศักราช" นี้ใช้ระบบของการนับตามการโคจรของดวงจันทร์เป็นหลักเรียกระบบนี้ว่า **"จันทรคติ"** นับตามขึ้นแรม โดยสภาพของดวงจันทร์ที่มีวงโคจรในระบบสุริยะ **"สัปตศักราช"** ตั้งขึ้นเมื่อโลกมีอายุกัลปได้ ๔,๐๓๒,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ ปี หรือก่อนพระพุทธศักราช ๖๒๓๔ ปี หากจะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็ได้ว่า การนับ **"เวลา"** หรือ **"กาล"** ของมนุษย์โลกโดย **"ระบบจันทรคติ"** มีก่อนพระพุทธศักราช ๖๒๓๔ ปี โดยฤาษีโคตมะแห่งอาณาจักรศรีสุวรภูมิเป็นผู้บัญญัติขึ้น

"สัปตศักราช" ใช้สืบต่อเนื่องในราชสำนักของศากยวงศ์ และจันทรวงศ์ ปรากฏหลักฐานในจารึกราชตุรังคินี (พงศาวดารคันธาระ) กล่าวถึงการศึกษาดาราศาสตร์ของนักศึกษาในสำนักตักสิลาโดยใช้การคำนวนด้วยระบบจันทรคติ ทั้งหลักฐานในจารึกของเมืองต่างๆ ที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ระหว่างแม่น้ำเชนาป กับ แม่น้ำยมุนาฝั่งตะวันออก

กำเนิดยุค

หลังจากท่านฤาษีโคตมะตั้ง **"สัปตศักราช"** ไปแล้ว ๓๖๗๕ ปี อายุของมนุษย์ในสมัยนั้นเริ่มสั้นลงและการค้นคว้าทางด้านดาราศาสตร์ของสำนักตักศิลาได้ก้าวหน้าขึ้นและค้นพบว่าเกิดขึ้นจากจากผลของ *"วงโคจรของโลกที่ได้เคลื่อนเข้าไปหาดวงอาทิตย์ ๑๒๐ ปี ต่อ ๑ ลิบดา และอีกใน ๗๒๐๐ ปีต่อ ๑ องศา"* ทำให้ความร้อนทวีความรุนแรงมากขึ้น และส่งผลให้สิ่งมีชีวิตมีอายุสั้นลงไปเรื่อย ๆ

การค้นพบดังกล่าวนั้น จึงทำให้สำนักตักศิลาแห่งนครคันธาระ คิดระบบการกำหนดนับ **"เวลา** หรือ**"กาล"** และจัด**"ยุค"** ขึ้นใหม่ โดยใช้ระยะเริ่มการนับ ณ เวลาสงกรานต์ ซึ่งดวงอาทิตย์จะเล็งองศาตรงกับองศาโลกอันทำให้ **"เวลากลางวัน และเวลากลางคืนเท่ากัน"** ซึ่งเหมาะสมกับสภาวะชีวิตมนุษย์อันดำรงอยู่และเป็นไปในอนาคต นักดาราศาสตร์แห่งตักศิลาได้ปรับปรุงสมภาร เพื่อแก้ไขความคลาดเคลื่อนในระยะ ๗๒๐๐ ปี ต่อองศานั้น โดยการแบ่งองศาท้องฟ้า (พื้นที่ของท้องฟ้าในภาคดาราศาสตร์) ขึ้นใหม่องศา (พื้นที่ของท้องฟ้าในภาคดาราศาสตร์) ที่ถูกแบ่งคือ องศาที่ ๙๐ ถึงองศาที่ ๓๖๐ เนื้อที่จำนวน ๒๗๐ นี้ได้ถูกแบ่งออกเป็น ๔ ส่วน แต่ละส่วนนี้เรียกว่า **"ยุค"** ซึ่งเป็นการแบ่งสมัยของมนุษยชาติไปพร้อมนั้นยุคละ ๕๐๐๐ ปี (การคิดพุทธศาสนายุกาลใช้การคิดจากวิธีนี้) รวม ๔ ยุค รวมเรียกว่า **"มหายุค"** ดังนี้

จัตยายุค ๑ ไตรดายุค ๑ ทวาปยุค ๑ กาลียุค ๑

คณาจารย์แห่งตักศิลา ได้สมการหาระยะเวลาของ **"ยุคทั้ง ๔ "** ไว้ดังนี้

"ให้ตั้ง ๗๒๐๐ ปี ลง เอา ๖๐ คูณ ผลลัพธ์ เป็นอายุกาลียุค"

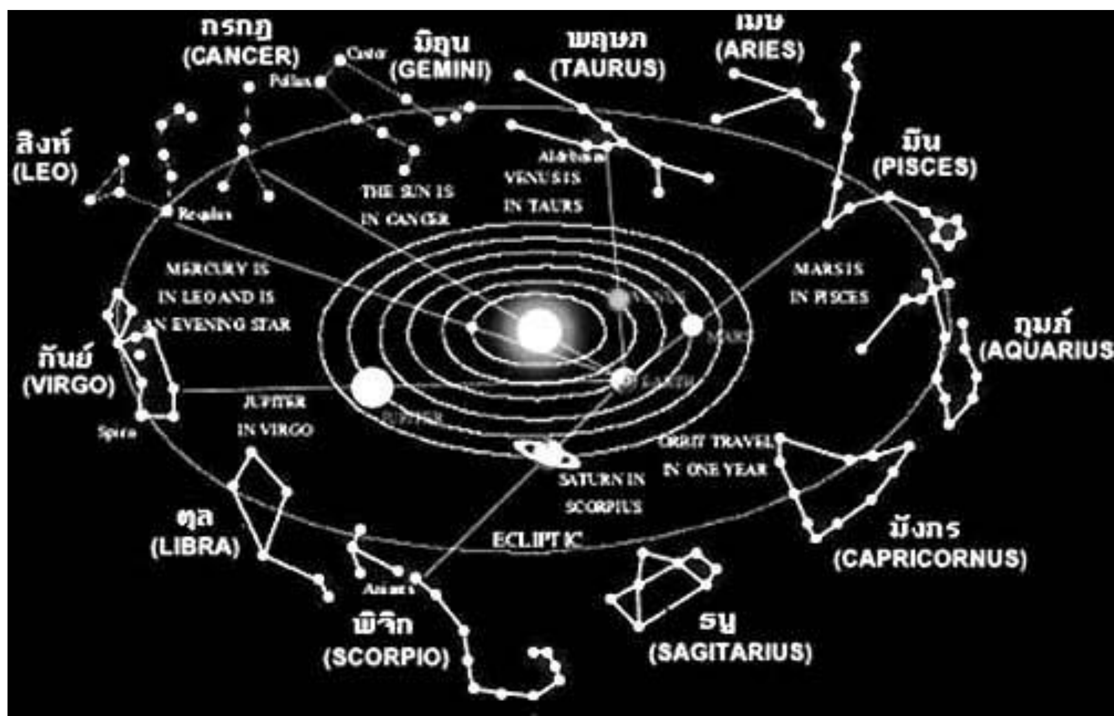
จะหาอายุแห่งจัตยายุค เอา ๔ คูณ อายุกาลียุค เป็น อายุจัตยายุค

จะหาอายุแห่งไตรดายุค เอา ๓ คูณอายุกาลียุค เป็นอายุไตรดายุค

จะหาอายุแห่งทวาปยุค เอา ๒ คูณอายุกาลียุค เป็นอายุทวาปรายุค"

การกำหนดระยะเวลาขึ้นใหม่นี้เรียกว่า **"ศักราชกาลียุค"** เริ่มใช้เมื่อก่อนพุทธศักราช ๒๕๕๙ ปี และแพร่หลายเข้าไปยังอียิปต์ แอสซิเรีย บาบิโลเนีย ผ่านทางนักศึกษาของสำนักตักศิลาชาตินั้นๆ อันเป็นหลักในการคำนวนทางดาราศาสตร์ และการจัดทำปฏิทินซึ่งใช้การอยู่ทั่วโลกในปัจจุบัน

เนื่องจากการคำวนของระบบนี้ ยึดหลักการโคจรของ ***"โลกกับดวงอาทิตย์เป็นหลัก"*** จึมีชื่อเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า **"ระบบสุริยาตร์" หรือระบบสุริยคติ"** (เป็นการปรับปรุงระบบสุริยคติของเดิมซึ่งมีอยู่แล้ว แต่ใช้เฉพาะทางดาราศาสตร์เท่านั้น มาเป็นตัวกำหนดนับเวลาวัน เดือน ปี แทนระบบวันเดือนปี " **ระบบจันทรคติ**" ที่ใช้ขึ้นแรม

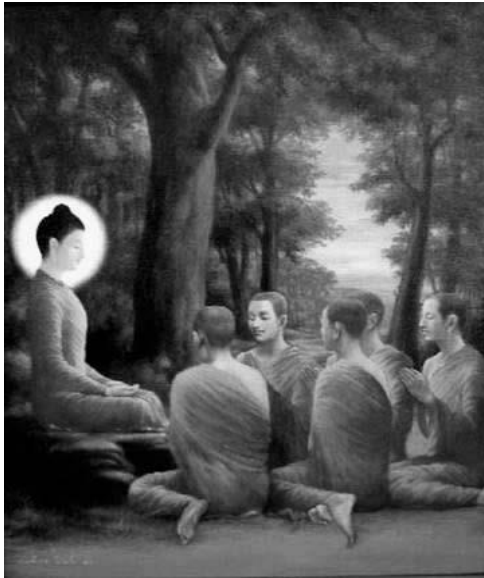

อัญชัญศักราช

เมื่อใช้ศักราชใหม่หรือ **"กาลีศักราช"** ได้ ๒๔๑๑ ปี กษัตริย์กรุงกบิลพัสดุ์ คือ พระเจ้าสีหตราช ซึ่งเป็นปู่ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระเจ้าอัญชันซึ่งเป็นพระราชบิดาของพระนางประชาบดีโคตมี หรือเป็นน้าของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระเจ้าอัญชันซึ่งเป็นพระราชบิดาของพระนางปชาบดีโคตมีหรือเป็นหน้าของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า (ภายหลังออกบวชเป็นฤาษีชื่อ อสิตะดาบส และได้เข้ามาทำนายพุทธลักษณะเจ้าชายสิทธัตถะหลังประสูติได้ ๕ วัน) ซึ่งกษัตริย์ทั้งสองสำเร็จจากสำนักตักศิลามีความเชี่ยวชาญทางด้านโหราศาสตร์ จึงได้ทำการบลบศักราชกาลียุคเสียด้วยชื่อไม่เป็นมงคล และตั้งศักราชขึ้นใหม่ชื่อว่า **"อัญชันศักราช"** ได้ใช้เรื่อยมาจนพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพาน จึงเปลี่ยนเป็นพุทธศักราช

สิ่งที่น่าสังเกตุและควรทราบก็คือ พระสัมมาสัมพุทธครั้งยังเป็นเจ้าชายาสิทธัตถะ (ยังไม่ได้ออกผนวช) ได้ทรงศึกษา ***"คัมภีร์มหาจักรพรรดิราช"*** จากพระเจ้าอัญชันผู้เป็นน้าอย่าง

เชี่ยวชาญ ในพุทธศาสนาจึงปรากฏเรื่องราวเกี่ยวกับโหราศาสตร์อยู่อย่างมากมาย เช่น การโคจรของดวงอาทิตย์ ระบบสุริยจักวาล ดวงดาวและฤกษ์ อันปรากฏอยู่ในพระบาบี คัมภีร์

อัคคัญญสูตร และปฐมกัลป (ต่อมาหลังพุทธกาล สำนักตักศิลาได้นำไปทำเป็นหลักสูตรดาราศาสตร์ชื่อว่า ***"โชติกยศาสตร์"*** แม้กระทั่งการใช้ตำแหน่งของดวงจันทร์เป็นตัวกำหนดให้เป็นวันธรรมสวนะ หรือวันอุโบสถ (ถือศีลนั้น ก็ต้องใช้วันที่จันทร์เพ็ญและจันทร์ดับ การกำหนดภิกขุปาฏิโมกข์ และแม้ กระทั่งการใช้ฤกษ์เป็นตัดกำหนดนับเวลาระยะวันเข้าพรรษาและปวารณา อันถือว่าเป็นพุทธบัญญัติที่พระภิกษุต้องปฏิบัติ เรียก ***"อภิสมาจาริกาสิกขา"*** อยู่ในพระบาลีวินัยปิฎก หมวดขันธกะ ว่าด้วยสังฆกรรม อุปสมบท และส่วนมหาวรรค อาทิ อุโบสถขันธกะ ว่าด้วยอุโบสถ วัสสูปนายิกขันธกะ ว่าด้วยวันเข้าพรรษา ปวารณาขันธกะ ว่าด้วยการปวารณา เป็นต้น

และหากพิจารณาข้อความในปฐมเทศนา ซึ่งทรงแสดงแก่อัญญาโกญทัญญะ จะพบการใช้ ***"ภาษาเฉพาะของโหราศาสตร์"*** ซึ่งเป็นไปได้ว่าเพราะอัญญาโกญฑัญญะมีความเชี่ยวชาญในวิชาโหราศาสตร์ยิ่ง

"......เตน ขเณน มุหุตฺเตน ยาว พฺรหฺมโลกา สทฺโท อพฺภุคฺคจฺฉิ" เสียระบือเซ็งแซ่ขึ้นไปจนถึงพรหมโลก โดยเวลาเพียง ๒๔ นาที (ขเณน = ขณะ =กษณะ =มหานาที)นั้น โดยระยะเวลาเพียงหนึ่งวัน (*มุหุตฺเตน=มุหุรตะ=๑ โหราตตระ = ๑ วัน*) ก็รู้ไปโดยถ้วนทั่ว ..."

ด้วยพระปฐมเทศนาของพระผู้มีพระภาคเจ้านี้ทำให้โกญทัญญะ พราหมณ์ได้ดวงตาเห็นธรรมอันพระพุทธองค์ทรงตรัสรู้นั้น ส่งผลให้พระพุทธองค์ทรงเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า (สอนให้ผู้อื่นบรรลุตามได้) จึงทำให้พระพุทธองค์ทรงปีติที่พระองค์ทรงสั่งสอนให้โกญฑัญญะพราหมณ์เห็นสัจจธรรมที่พระองค์ตรัสรู้นั้น จึงมีอุทานว่า ***"อญฺญาสิ วต โภ โกณฺฑญฺโญ โกญฑัญญะรู้แล้วหนอ"*** และด้วยพุทธอุทานนี้ โกญทัญญะพราหมณ์จึงได้ชื่อว่า *"อัญญาโกญฑัญญะ"* นับแต่เวลานั้น

โกญฑัญญะพราหมณ์จึงได้ขออุปสมบทเป็นพุทธสาวกองค์แรก จึงทำให้เกิดมี **"พระรัตนตรัยอย่างสมบูรณ์เป็นครั้งแรกในโลก"** คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า๑ พระธรรม๑ พระสงฆ์๑

หมายเหตุ ความแตกต่างของพระปัจเจกพุทธเจ้า กับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคือ **พระปัจเจกพุทธเจ้า** ตรัสรู้ธรรมอันยิ่งได้เพียงเฉพาะตนไม่สามารถสอนให้ผู้อื่นตรัสรู้ตามได้ ส่วน**พระสัมมาสัมพุทธเจ้า** ตรัสรู้ธรรมอันยิ่งแล้ว สามารถสอนให้ผู้อื่นตรัสรู้ตามเช่นเดียวกับพระองค์ได้ด้วย

ดังนั้น จึงพบในพระสูตรทั้งหลายว่า พระพุทธเจ้ามีมากมายยิ่งกว่าเมล็ดทรายในมหาสุทร แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าในภัทรกัปนี้มีเพียง ๕ พระองค์เท่านั้น ซึ่งเรามักเรียกกันผิดเสมอ

เราต้องไม่ลืมว่าที่โกญฑัญญพราหมณ์ออกบวชมากรับใช้เจ้าชายสิทธัตถะนั้น เพราะมีความเชื่อมั่นในวิชาโหราศาสตร์ที่ตนได้ร่ำเรียนมาว่า **"เจ้าชายสิทธัตถะจะต้องออกบวชและสำเร็จเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างแน่นอนไม่เป็นอื่นไปได้"** ด้วยโกญฑัญญะพราหมณ์ได้เข้าไปพยากรณ์พุทธลักษณะพร้อมกับพราหมณ์ทั้งหลายรวมทั้งอสิตดาบส ดังได้กล่าวข้างต้นแล้ว ซึ่งคำพยากรณ์สมจริงทุกประการ พระพุทธองค์ทรงตั้งให้พระอัญญาโกฑัญญะเป็นเอกทัคคะยอดเยี่ยมด้าน **"รัตตัญญู"** คือ *ผู้รอบรู้วันเวลา - ฟ้าดิน"* และ *มีพุทธานุญาตให้ถ่ายทอดวิชชารัตตัญญูศาสตร์แก่พระสงฆ์เพื่อใช้คำนวณฤกษ์จันทร์ และการโคจรของดวงดาว เพื่อใช้ในการทำสังฆกรรม* (เพราะยุคนั้นไม่มีปฏิทินดั่งเช่นปัจจุบัน) เช่นในพระวินัยปิฎก ส่วนอุโปสถขันธก เป็นต้น

พุทธศักราช

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประสูติเมื่อวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ปีอัญชันศักราชที่ ๖๘ (วันที่พระองค์ทรงแสดงธรรมถวายพุทธมารดาบนดาวดึงส์ และแสดงปาฏิหาริย์เปิดโลก ณ เมืองสังกัสสะนั้นภายหลัง พุทธบริษัทจึงได้ถือวันนั้นเป็นวัน**"พุทธเจ้าเปิดโลก"** ชื่อวันว่า **"วันพุทธ"** จึงกำเนิดขึ้นในโลกแต่ครั้งนั้น (เดิมสมัยก่อนพุทธกาลได้นับวันขึ้น -แรม ไม่ใช่นับวันจันทร์อังคารเช่นปัจจุบัน) ทรงเผยแพร่สัจจธรรมเป็นเวลา ๔๕ พรรษา เสด็จปรินิพพาน ณ กรุงกุสินารา เมื่อวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ปีอัญชัญศักราชที่ ๑๔๘

ในปีเดียวกันกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเสด็จดับขันธ์ปรินิพพานนั้น พระเจ้าอชุตราช ซึ่งเป็นราชนัดดา(หลาน) ของพระเจ้าสิงหนวัติ ขึ้นครองราชในอาณาจักรโยนก สิงหนวัตินาคนคร ทรงเป็นพระญาติของพระเจ้าอชาตศัตรู กษัตริย์แคว้นมคธ ราชโอรสของพระเจ้าพิมพิสาร โดยพระเจ้าสิงหนวัติผู้ตั้งอาณาจักรโยกนกปู่ของพระเจ้าอชุตราชเป็นน้องชายของพระเจ้าพิมพิสาร ครองราชย์เมื่อเดือนยี่ (ก่อนพุทธปรินิพพาน ๔ เดือน) ทรงเป็นพุทธมามกะ เมื่อได้ทราบข่าวพุทธปรินิพพาน จึงเดินทางไปเมืองกุสินารา เพื่อถวายสักการะพุทธสรีระ ของพระบรมศาสดา ในกาลนั้นเหล่ากษัตริย์ทั้งหลายในโคตมะโคตร จึงปรึกษากันจักกำหนดให้ตั้งศักราชขึ้นใหม่ โดยหมายเอานิมิตแห่งการเสด็จปรินิพพานของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอันเป็นกษัตริย์แห่งวงศ์โคตมะนั้น ราชวงศ์ทั้งหลายจึ่งมองหมายให้พระเจ้าอชุตราชอันเป็นผู้เชี่ยวชาญคัมภีร์มหาจักพรรดิราชส่วนโหราศาสตร์ และพระเจ้าอชาตศัตรูเชี่ยวชาญคัมภีร์มหาจักพรรดิราชส่วนปราบไตรภพ วางศิลาฤกษ์ยามคำณวนตั้งศักราชขึ้น ณ เมืองกุสินารา นั้นจึงได้ทำพิธีลบอัญชันศักราชเสีย และใช้ศักราชใหม่เรียกว่า *"**พุทธศักราช**"* ประกาศต่อท้าวพระยาสามลราชอันมาประชุมรับแบ่งพระบรมสารีริกธาตุให้ทราบแลให้ทุกแคว้นทุกนครในชมพูทวีปใช้ *"**พุทธศักราช**"* เป็นเครื่องหมายนับเวลา นับตั้งแต่ปีอัญชัญศักราชที่ ๑๔๘ เป็นต้นไป การเริ่มต้นแห่ง *"**พุทธศักราชที่ ๑**"* จึงมีขึ้นแต่บัดนี้มา

มหาศักราช

พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาแห่งสัจจธรรม ยึดถือหลัก *"**กฎแห่งกรรม**"* คือ *"**ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว**"* ปฏิเสธเรื่อง *"**เทพเจ้า**"* จัดเป็นศาสนาแบบ *"**อเทวนิยม**"* ซึ่งเป็นทางตรงกันข้ามกับลัทธิพราหมณ์ที่อาศัยการหลอกลวงประชาชน โดยอ้าง เทพเจ้าเป็นผู้บันดาล แม้จะทำชั่วอย่างไรก็ตาม หากขอเทพเจ้า แล้วก็จะไม่ต้องรับกรรม โดยจะมีมนุษย์ลวงโลกกลุ่มหนึ่ง ตั้งตัวเป็นบุรุษไปรษณีย์ รับส่งข้อมูลระหว่างเทพเจ้ากับมนุษย์ พวกนี้เรียกตัวเองว่า *"**พราหมณ์**"* เป็น

ผู้ทำวิธีส่งข้อมูลนั้นทำให้บุคคลเหล่านี้ร่ำรวย และมีฐานะสูงทางสังคม เพราะคนทั้งหลายเชื่อว่าเขาคือตัวแทนของเทพเจ้าเป็นศาสนาแบบเทวนิยม

เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงอุบัติขึ้นในโลก ได้ทรงเปิดเผยความจริงให้โลกได้รู้ถึงกลโกงของพราหมณ์เหล่านี้ ทำให้พวกพราหมณ์ขาดรายได้ บ้างก็ถูกขับออกไปจากเมืองกลายเป็น

ขอทาน บ้างก็ถูกประหารเพราะหลอกลวงประชาชน ด้วยเหตุดังนี้ "พราหมณ์ อันยังชีพอยู่ได้ด้วยการลวงโลก จึงประกาศตนเป็นศัตรูของพระพุทธศาสนา และหาวิธีการทำลายล้างทุกรูปแบบ โดยเฉพาะได้เขียนเป็นคัมภีร์สั่งสอนผู้คนว่า *"เทพเจ้าให้การกำจัดพระพุทธศาสนาเสียให้สิ้น"*

พวกพราหมณ์เป็นผู้พิทักษ์ศาสนาแห่งการแบ่งชนชั้นวรรณะ ความประพฤติทางชาติตระกูลของพวกเขาได้ถูกท้าทายด้วยหลักคำสอนทางพระพุทธศาสนาที่ว่า ***"คนจะประเสริฐได้เพราะการกระทำ หาใช่เพราะชาติตระกูลไม่"*** และมีหลักคำสอนอื่น ๆ ทางพระพุทธศาสนาอีกมากที่คัดค้านคำสอนของพวกพราหมณ์ ด้วยเหตุนี้เอง พวกพราหมณ์จึงไม่พอใจชาวพุทธ และมองพระภิกษุในพระพุทธศาสนาด้วยความเหยียดหยาม เช่น *ยาชญาวัลกยะ* ซึ่งเป็นนักปราชญ์คนสำคัญคนหนึ่งของพราหมณ์ในยุคอุปนิษัท ได้ประกาศออกมาว่า *"การเห็นพระในพระพุทธศาสนาทุกครั้งแม้แต่ในฝัน จัดเป็นอัปมงคลและควรหลีกเลี่ยงเสีย..."*

คัมภีร์พราหมณาราทิยะ อุราณะ ได้วางกฎไว้ว่า *"จะเป็นบาปหนักสำหรับพวกพราหมณ์ที่จะเข้าไปในบ้านของชาวพุทธ ไม่ว่าในเวลาที่จนจะตายก็ตาม"*

คัมภีร์อัคนิราณะ ได้ประกาศเหยียดหยามพระพุทธะองค์ไว้ว่า *"โอรสพระเจ้าสุทโธทนะได้ใช้มายากลหลอกลวง พวกทยุย* (Taiyas) *เพื่อให้เป็นชาวพุทธ"* (จะเห็นว่าชนชาติไทยมีมาแต่พุทธกาล)

ผู้แต่งคัมภีร์พราหมณ์วายุปุราณะ ได้ประกาศว่า *"เพียงด้วยมีฟันขาว สำรวมตา มีหัวโล้น และมีเครื่องนุ่งห่มสีแดง พวกศูทรจะทำหน้าที่ทางพระพุทธศาสนาได้"* ข้อความเช่นนี้หมายถึงวรรณะศูทรที่เข้ามาบวชในพระพุทธศาสนา อันเป็นการดูหมิ่นพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา

คัมภีร์วิษณุปุราณะ อันเป็นคัมภีร์ของฮินดูได้กล่าวหาพระพุทธเจ้าว่า เป็นนักหลอกลวงผู้ยิ่งใหญ่และเหยียดหยามกล่าวหาพระพุทธองค์ว่าเป็น *"มหาโมหะ นักลวงคนให้หลงด้วยมายากล ผู้ซึ่งอุบัติมาในโลกก็เพื่อลงให้พวกมารให้หลง ได้สอนหลักอหิงสา และหลักพระนิพพาน และชักนำประชาชนให้ละเว้นจากการปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนาของฝ่ายพระเวท (ของพราหมณ์) พวกสาวกทั้งหลายของมหาโมหะนั้นในที่สุดจะต้องถูกเทพเจ้าทั้งหลายทำลาย...."*

แม้แต่นักปรัชญาคนสำคัญๆ ที่สนับสนุนคำสอนของพราหมณ์ ก็ดูเหมือนว่าจะไม่พ้นจากการริษยาในเรื่องลัทธิศาสนาตัวอย่างเช่น การได้ตอบขัดแย้งคำสอนทางพระพุทธศาสนาของนักปรัชญาชื่ออุทโตกระ ไม่เพียงแต่เต็มไปด้วยเรื่องที่ให้คนหลงเห็นจริงจัง และเป็นคำพูดที่ไร้สาระเท่านั้น แต่ยังได้กล่าวโจมตีด้วยแรงริษยาอันปวดร้าวอีกด้วย เขาได้เขียนผลงานชิ้นสำคัญของเขาด้วยทัศนะที่คัดค้านหลักความคิดทางตรรกวิทยาของพระพุทธศาสนาทุกสิ่งทุกอย่าง

การโจมตีพระพุทธศาสนาของกุมาริล นับว่าเก่งฉกรรจ์มาก ซึ่งเป็นการวิพากษ์วิจารณ์พระพุทธศาสนาอย่างเผ็ดร้อนที่สุด กุมาริลตั้งตนเป็นผู้รู้ของพราหมณ์แต่จริงแล้วเขาเป็นเพียงสถุลที่มีปากร้ายแต่พูดถูกใจพวกพราหมณ์ที่ทำอะไรก็ได้เพื่อให้พระพุทธศาสนาสูญหายสิ้นไปเสีย เขาได้แสดงการต่อต้านพระพุทธศาสนาอย่างหนัก ถ้าเราได้อ่านประวัติของกุมาริลและผลงานของขบวนการของเขาแล้ว เพราะจะได้ทราบว่าบุคคลผู้นี้ได้ทำร้ายทำลายพระพุทธศาสนาให้ย่อยับมากเพียงใด เขาได้กล่าวโจมตีพระพุทธศาสนาว่า *"คำสอนพระพุทธเจ้าได้ประโยชน์ต่อคนทั้งหลาย ไม่ผิดอะไรกับน้ำนมที่หกราดบนหลังหมา"* เป็นข้อความที่แสดงให้เห็นความแค้นจากก้นบึ้งของสันดานอย่างเห็นได้ชัด

คัมภีร์โศกวารติค ของกุมาริล ได้แสดงให้เห็นว่าเขาได้วิพากษ์วิจารณ์มุ่งร้ายต่อพระพุทธศาสนาและได้ปฏิญาณที่จะเป็นศัตรูต่อรพระพุทธศาสนา ประกาศจองล้างพระพุทธศาสนาตลอดชีวิตและด้วยชีวิต และเขาก็ได้ทำลายพระพุทธศาสนาอย่างจริงจังตลอดชีวิตของเขาปรากฏหลักฐานทั้งฝ่ายอินเดียและฝ่ายธิเบตตรงกันว่า *"กุมาริลได้ก่อตั้งขบวนการทำลายล้างพระพุทธศาสนา"* เขาเป็นผู้ที่ยุยงส่งเสริมพระเจ้าสุทธธันวันแห่งอุชเชนีให้สังหารพระภิกษุสงฆ์จำนวนนับหมื่น อุบาสกอุบาสิกานับไม่ถ้วน ท่านสมณะเฮี้ยนจังได้บันทึกไว้ว่าพระเจ้าสุทธธันวัน

เป็นคนในวรรณะพราหมณ์ มีความชำนาญในการโต้คารมและไม่ได้นับถือพระพุทธศาสนา ขณะที่พระเจ้าสุทธธันวันครองราชย์อยู่ท่านสมณะเฮี้ยนจังได้เดินทางไปยังกรุงอุชเชนีด้วย

ในคัมภีร์มฤจฉกฐิกะ ของพราหมณ์ทำให้เราได้ทราบว่า น้องเขยของพระเจ้าสุทธธันวันได้ทำลายวัและฆ่าพระภิกษุสงฆ์ โดยเฉพาะพระภิกษุผู้ปฏิบัติชอบชื่อ พระสัมวาหะ อันเป็นที่นับถือของชาวพุทธในอุชเชนีเพื่อถวายแก่พระกฤษณะเทพเจ้าของพราหมณ์ โดยเผาทั้งเป็นบูชายันต์ต่อหน้าปวงชน โดยก่อนที่เขาจะเผาเขาได้ยืนประกาศต่อหน้าประชาชนว่า ***"อย่าปล่อยให้พวกสมณะเหล่านี้หลอกลวงพวกเจ้าเหมือนวัว เหมือนควาย ทีjเขาจะสนตะพายเข้าที่จะจมูกแล้วเทียมแอกใช้ลากเกวียน"***

จากหลักฐานถึง ๓ แห่ง ที่แหล่งมีแหล่งที่มาต่างๆ กัน คือจากคัมภีร์สังการทีกวิชัย คัมภีรมฤจกฐิกะ ของพราหมณ์ และจัดหมายเหตุสมณะเฮี้ยนจัง ได้อ้างถึงการเข่นฆ่ากวาดล้างชาวพุทธ และเผาพุทธสถานในแคว้นอุชเชนี ที่เกิดขึ้นอย่างโหดเหี้ยมตรงกัน

จึงไม่มีเหตุในอันควรที่จะเหลือเป็นข้อสงสัยในความจริงที่ว่า กุมาริลเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการทำลายล้างพระพุทธศาสนา เป็นหัวหอกในการยุยงให้เกิดการเข่นฆ่าและทำลายชาวพุทธที่เกิดขึ้นโดยพราหมณ์ นักประวัติศาสตร์ของธิเบต ได้บรรยายถึงความโหดร้ายที่ขบวนการของกุมา ริลไว้ *อ่านรายละเอียดในเอกสารสำคัญชื่อ คัมภีร์เกราลาอุตปัตติ* ซึ่งรจนาโดยภิกษุชาวธิ

เบต ซึ่งได้เดินทางมาศึกษาพระพุทธศาสนาอยู่ในแคว้นเกราล่าของอินเดีย ในคัมภีร์นี้ได้กล่าวถึงเหตุการณ์ขณะที่กุมาริลได้ทำลายล้างชาวพุทธโดยการเผาทั้งเป็น เอาไม้เสียบทวารปิ้งประดุจดั่งปลา เอาหินถ่วงน้ำ การข่มขืนภิกษุณีถวายแก่เจ้าแม่กาลีเทพเจ้าฮินดู การจับทารกไร้เดียงสาบุตรธิดาชาวพุทธโยนเข้ากองไฟเผาทั้งเป็น ซึ่งเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในแคว้นเกราลาทำให้พระภิกษุชาวธิเบตต้องหลบซ่อนตัวหนีกลับไปยังประเทศของท่านและรจนาคัมภีร์นี้เพื่อเล่าเหตุการณ์ทั้งหลาย ตามความเห็นของนักประวัติศาสตร์สากลได้สรุปจากหลักฐานทั้งหมดแล้วตรงกันว่า *"กุมาริลจัดว่าเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งเป็นต้นเหตุสำคัญมากในการก่อให้เกิดการทำลายล้างพระพุทธศาสนาในอินเดีย"*

พราหมณ์ไม่ละอายแม้การที่ตนจะสร้างเทพเจ้าของตนขึ้นมาเฉพาะกิจเพื่อแข่งขันกับพระพุทธศาสนา เช่น พระพุทธศาสนามีพระรัตนตรัย คือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พราหมณ์ก็สร้างเทพเจ้าขึ้นมา ๓ ตน บ้างเรียกว่า **"ตรีมูรติ"** คือ พระพรหม พระศิวะ และพระนารายณ์ เมื่อมีผู้ศรัทธาสร้างพุทธอารามตามนครน้อยใหญ่และชนบท เพื่อเป็นที่ให้พระสงฆ์จำพรรษและสั่งสอนสัจจธรรมแก่ประชาชน พราหมณ์ก็สร้างวัดเลียนแบบให้เหมือนกับสังฆาราม เหมือนกับพวกโรมันคาทอลิกทำอยู่ในปัจจุบันนี้ (พ.ศ. ๒๕๔๖) เมื่อพุทธบริษัทมีการแสวงบุญไปนมัสการ ตามพุทธสังเวชนียสถาน ฝ่ายพราหมณ์ก็จัดให้มีการจาริกแสวงบุญตามเทวาลัยขึ้นมาบ้าง

สรุปว่า พราหมณ์ปฏิบัติการ *"บ่อนทำลายพุทธศาสนทุกรูปแบบทุกวิธีการ โดยถือว่าเป็นภาระศักสิทธิ์ เป็นคำสั่งของพระเจ้าก่อนจะตายต้องทำลายพุทธให้ได้"*

สถานการณ์ทำลายพระพุทธศาสนาที่เกิดขึ้นนี้ทำให้พระอรหันต์นามว่า **"นาคารชุน"** ซึ่งสำเร็จอภิญญาสมาบัติ ได้ค้นคิดวิธีที่จะต่อต้านกระแสดการทำลายการทำลายพระพุทธศาสนาให้สิ้นไป ท่านจึงปฏิรูปวิธีการเผยแพร่หลักธรรมคำสนอนที่ยืดหยุ่นง่ายในการปฏิบัติ เพื่อต้านกระแสการทำลายล้าง พระพุทธศาสนาของพราหมณ์ และรักษาสถาลบันพระพุทธศาสนาไว้ให้อยู่รอด ขึ้น ๒ แนวทาง คือ

แนวทางที่ ๑ ปฏิรูปตามแนวบุคลาธิษฐาน โดยเพ่งเล็งถึงการปลูกศรัทธาปสาทะของสามัญชนส่วนใหญ่เป็นสำคัญ โดยอนุโลมความต้องการของสามัญชนทั่วไป

แนวทางที่ ๒ ปฏิรูปตามแนวธรรมาธิษฐาน เมื่อบัญญัติลัทธิทางบุคลาธิษฐาน ก็ต้องให้มีปัญญากับหรือเลื่อนภูมิสู่ขั้นปัญญา

เพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ***"พระนาครชุน"*** (บางแห่งเรียกว่า **"คุรุนาคารชุน"**) พระสูตรได้รับการแก้ไขดัดแปลงหรือขยายความเป็นอรรถคาถา แต่ยังคงรักษาหลักธรรมที่สำคัญๆ ไว้ เช่น พระอภิธรรม คือให้มีความหมายคงเดิมเปลี่ยนเฉพาะตัวอักษรที่จำเป็นสำหรับการเผยแพร่ให้สามัญชนทั่วไปเข้าใจง่าย โดยปรับให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ทำให้เกิดคณะสงฆ์ใหม่ขึ้นเรียกว่า **"มหายาน"** นับแต่นั้นมา

"พระนาคารชุน" หรือ *"คุรุนาคารชุน"* ได้เผยแพร่แนวปฏิรูปใหม่โดยยึดหลักธรรมแห่ง*สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค* อันเป็นหนทางเดียวที่จะไปสู่พระนิพพาน (ต่อมาเรียกว่า*"มหายาน"*) โดยเริ่มเผยแผ่ขึ้นที่ **"แคว้นอาฬวี"** หรือ **"เชียงรุ้ง"** (จีนเรียกว่า "ซิงหลิน") ซึ่งเป็นที่อยู่ของขนชาติไทย และรวมทั้งเขตตะวนตกของแคว้นอาฬวีอันติดกับคันธาระได้แก่ ***"เมืองปา"*** เมืองหลวงของแคว้นกุษาน ซึ่งเป็นที่อยู่ของชนชาตไทยเช่นกัน การเผย แผ่ของพระนาคารชุน ได้รับความสำเร็จอย่างดียิ่ง

กษัตริย์ไทยสายราชวงศ์พระเจ้าไทยดี ทรงพระนามว่า **"พระกนิษกะที่ ๒"** ได้ขึ้นครองราชในอาณาจักรกุษาน(ติดแคว้นคันธาระ) ในปี พ.ศ. ๖๕๓ ทรงมีพระราชศรัทธาต่อพระพุทธศาสนาและพระนาคารชุนยิ่ง ได้ทรงเป็นพุทธศาสนูปถัมภกต่อพระภิกษุสงฆ์มหายานนี้มาก ด้วยพระองค์เป็นพระญาติแห่งพระเจ้าอโศกมหาราช ทำให้ได้รับการถ่ายทอดความเชี่ยวชาญจากคัมภีร์มหาจักรพรรดิราช ส่งผลให้ทรงมีพระบรมเดชานุภาพแผ่พระราชอำนาจเข้าไปตลอดเขตอิหร่าน เตอรกีสถาน และข้ามเทือกเขาฮินดูกูฏ การาโครัม เข้าไปยังแคว้นซินเกียง ทั้งยังทรงครอบครองอาณาจักรซอกเดียน อาเรีย โขตาน

ส่วนทางอินเดียนั้น ทรงแผ่อานุภาพปกคลุมแคว้นคันธาระ กัษมิระ ปัญจาป ตลอดลงมาถึงฝั่งแม่น้ำคงคา และในที่สุดได้ทรงตั้งเมืองใหญ่ (เมืองหลวงที่สองด้านใต้) ไว้ที่ปุรุษปุระ

(แคว้นเปชวารในปัจจุบัน) ทรงเป็นมหาราชแห่งชนชาติไทยที่เป็นพุทธมามกะที่ยิ่งใหญ่ ทรงสร้างพระพุทธรูปไว้ในอาณาจักรของพระองค์มากมายปรากฏอยู่ในประเทศอาฟกานิสถานปัจจุบัน) พระองค์ทรงศรัทธาต่อแนวพระพุทธศาสนาแบบมหายาน ทำให้พระภิกษุสงฆ์ที่หลบหนีการเข่นฆ่าของพราหมณ์เข้าไปอยู่ในอาณาจักรของพระองค์นับล้านองค์ และเป็นยุคที่พราหมณ์ในดินแดนของพระองค์ อพยพหนีลงไปยึดดินแดนทางใต้คือแคว้นกาลิงครัฐ(ยะไข่) ติดทะเลอาระกัน

ในขณะเดียวกัน ความเจริญรุ่งเรืองของพระพุทธศาสนา ก็กลับคืนมาในอาณาจักรนี้มีอีกครั้งหนึ่ง และพระพุทธศาสนาฝ่ายมหายานก็เผยแพร่เข้าสู่ดินแดนธิเบตและชินเกียง ผ่านข้ามทะเลทรายไปยัง *"ตุ้งฮ้วง"* เข้าสู่ลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียงแต่เวลานั้น

ตามจดหมายเหตุของพระภิกษุเฮี้ยนจัง (ถังซัมจั๋ง) กล่าวว่า ราชสำนักของพระเจ้ากนิษกะมหาราชเปลี่ยนแปลงและโยกย้ายไปตามฤดูกาล ในฤดูหนาวราชสำนักของพระองค์จะอยู่ทางด้านใต้ คือในแคว้นต่างๆ ของอินเดียแถบริมแม่น้ำคงคา เมื่อถึงฤดูร้อนก็จะทรงย้ายไปอยู่ยังแคว้นกปิศะ (ทางใต้ของหิมาลัย เมื่อถึงฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วง ก็จะทรงย้ายไปอยู่ที่แคว้นคันธารราษฎร์ (ประเทศอาฟกานิสถานปัจจุบัน) แต่ละแห่งที่พระองค์เสด็จไปประทับนั้นได้ทรงสถาปนาพุทธวิหารไว้สำหรับเป็นที่พึ่งของประชาชน ทรงบำเพ็ญพระราชกุศลเจริญรอยตามพระเจ้าอโศกมหาราชในฐานะที่พระองค์เป็นราชวงศ์เดียวกัน คือโปรดให้สร้างพระสถูปเจดีย์และสังฆาราม ตลอดพสุธาเขตที่พระบารมีของพระองค์จะแผ่ไปถึง

สิ่งที่สำคัญยิ่งในสมัยของพระองค์ คือ *"การสังคายนาพระไตรปิฎก"* โดยในการสังคายนาครั้งนี้ได้อาราธนาพระอรหันต์ถึง ๒๐,๐๐๐ (สองหมื่นรูป) มากกว่าเมื่อสมัยปฐมสังคายนาและครั้งพระเจ้าอโศกมหาราชได้กระทำไว้ (ในสมัยพระเจ้ากนิษกะเป็นสมัยที่มีพระอรหันต์มากที่สุด จะเห็นได้จากจำนวนถ้ำสำหรับปฏิบัติสมาธินับล้านถ้ำบนเทือกเขาในประเทศอาฟกานิสถาน ***แต่ปัจจุบันนี้ได้ถูกประเทศสหรัฐอเมริกาทิ้งระเบิดในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ทำลายทิ้ง***

เสียเกือบหมดแล้ว พระเจ้ากนิษกะมหาราชได้ทรงจัดให้คณะสงฆ์สังคายนาพระไตรปิฎกขึ้นที่กุณฑลวันวิหาร เมื่อเสร็จสิ้นการสังคายนาแล้ว พระอรหันต์ทั้งหลายได้ร่วมกันร้อยกรองอรรถคาถา อธิบายพระไตรปิฎกขึ้นอีก ๓ คัมภีร์ คือพระสุตตันตปิฎก ภาคอุปเทศศาสตร์ มีความยาวแสนโศลก ร้อยกรองอรรถคาถาอธิบายพระวินัยปิฎก ภาควิภาษาศาสตร์ มีความยาวแสนโศลก ร้อยกรองอรรถคาถาอธิบายพระอภิธรรมปิฎก ภาควิภาษาศาสตร์ มีความยาแสนโศลก ทั้งหมดได้จัดจารจารึกเป็นภาษาสันสกฤต เมื่อทำการสังคายนาร้อยกรองแล้ว พระเจ้ากนิษกะมหาราชมีพระประสงค์ที่จะไม่ให้ข้อธรรมทั้งหลายที่รวบรวมนี้ผันแปร หรือถูกแก้ไข ได้รับอันตรายสูญหาย หรือถูกทำลายจากพวกพราหมณ์เดียรถีย์ได้ จึงโปรดให้จารึกอรรถคาถาพระธรรมทั้งหลายสามแสนโศลกนั้นลงบนแผ่นทองแดง แล้วบรรจุรวมกับคัมภีร์มหาจักรพรรดิราชเข้าไว้ด้วยกันในหีบศิลาอีกชั้นหนึ่งเก็บไว้ในสถูปซึ่งสร้างอยู่ในถ้ำกลางเทือกเขาอันลับยากเข้าถึงและทำลายได้ เพื่อรักษาพุทธพจน์และสัจจธรรมของพระพุทธองค์ให้บริสุทธิ์คงถ้วนพุทธศาสนายุกาล ๕๐๐๐ ปี

ทันทีที่เสร็จการทำสังคายนาอันเป็นมหากุศลครั้งใหญ่ของพระเจ้ากนิษกะมหาราชนี้ พระองค์จึงทรงลบศักราชกาลียุคเสียแล้ว ให้คำนวนศักราชใหม่ ถือวันแห่งการสังคายนานี้เป็นวันเริ่มแห่งสักราช เรียกว่า ***"มหายานศักราช"*** ต่อมาเหลือเพียงคำว่า ***"มหาศักราช"*** ซึ่งเป็นศักราชแห่งการสังคายนาพระไตรปิฎกแห่งมหายานเริ่มใช้เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม พุทธศักราช ๖๒๑

นับแต่นั้นมา พระพุทธศาสนาก็พื้นศรัทธาประชาชนได้อีกครั้งหนึ่ง*"มหายาน"* นี้เข้าถึงประชาชน ง่ายจึงจำให้แพร่หลายได้รวดเร้ว โดยเฉพาะในแคว้นอาฬวี (เชียงรุ้ง) อันจะต้องกล่าวไว้ในเหตุการณ์สำคัญ เพราะว่าภายหลังจากการสังคายนาแล้ว ๑๒ ปี เจ้าหญิงไทยราชธิดาแห่งแคว้นอาฬวี มีนามว่า **"แม่สาน"** (จีนเรียกว่า *"เมี่ยวซ่าน"* ได้มีความศรัทธาเข้าปวารณาตนเป็นพุทธมามกะ ทรงปฏิบัติจนสำเร็จมรรคผลขั้นอนาคามีและได้ออกช่วยเหลือประชาชนทุกชั้นด้วยความเมตตา จนเป็นรักเคารพแก่ประชาชนทั่วไปยกย่องให้เป็น *"พระอรหันต์แห่งความเมตตา"* มาจนตราบเท่าปัจจุบัน ซึ่งทั่วสกลทิศ ทั้งหลายเรียกนามท่านว่า *"เจ้าแม่กวนอิม เทพเจ้าแห่งความเมตตา"* นั่นเอง

จุลศักราช-วันชาติไทย

ประชาชนคนไทยที่เกิดและมีลมหายใจอยู่ขณะนี้เกือบร้อยล้านคน แม้ที่ตายไปแล้วมากต่อมาก สิ่งที่เขาประหลาดใจตั้งแต่เกิดจนตายก็คือ *"เรามีแต่ธงชาติไทย แต่ทำไมไม่มีวันชาติ"* แม้ขณะนี้ที่ท่านอ่านถึงบรรทัดนี้ท่านก็คงถามตัวเองเหมือนกันว่า "วันชาติของไทยเป็นวันที่เท่าไร ? ทุกประเทศในโลกเขามี ***"วันชาติ"*** กันหมด แต่ยกเว้นประเทศไทยไม่มี มันน่าน้อยใจที่เราจัดฉลองงานวันชาติของชาติอื่น แต่เราไม่เคยมีงาน ฉลองวันชาติ แต่เมื่อถามผู้รู้ท่านก็พูดปลอบใจว่า ก็ไทยแปลว่า *อิสระ* เราไม่เคยเป็นเมืองขึ้นใคร เราก็เลยไม่ต้องมีวันชาติ แต่ไม่มีท่านผู้ใดบอกว่าวันที่เรารวมชนชาติไทยให้เป็นหนึ่งเดียวกันนั้นเป็นวันไหน ? เพราะประเทศไทยไม่ใช่โอปาติกะ (เกิดแบบโผล่ขึ้นมาเฉย ไม่มีพ่อไม่มีแม่ ไม่มีบรรพบุรุษ)

นี่คือสิ่งที่นักประวัติศาสตร์มีคำถามมาตลอด และค้นคว้าจนเหนื่อยตายทั้งคนถามและคนหาคำตอบมาแล้วนับร้อยคนในอดีตและข้อความต่อไปนี้อีกเช่นเดียวกันมันจะไร้ความหมายไม่ผิดอะไรในอดีตที่ไม่มีวันชาติ นั่นคือการไม่ยอมรับรู้ และไม่ยอมรับความจริง

แต่ข้อความต่อไปนี้คือความจริง ที่เกิดขึ้นจริง แต่ก็ขึ้นอยู่กับคำถามว่า ขณะที่ท่านอ่านอยู่นี้ประเทศ เป็นของไทยจริงหรือเปล่าเท่านั้น ซึ่งก็เป็นเหตุผลหนึ่งที่ถึงแม้ท่านจะรู้ว่าวันชาติเป็นวันใดก็ไม่มีโอกาสจะจัดฉลอง ***"วันชาติไทย"*** หรอก หากจะให้ฉลองเขาคงอนุญาตให้จัดงานฉลอง ***"วันทาสไทย"*** เท่านั้น ถึงอย่างไรก็ตามโปรดเตรียม ใจรับทราบความจริงที่บรรพกษัตริย์และต้นตระกูลของชนชาติไทยได้สร้างแผ่นดินไว้ให้สำหรับลูกหลานเหลนโหลนได้อยู่อาศัยในชั้นหลัง ในส่วนนี้ว่าเป็นเช่นไรความแท้จริงและพิสูจน์ได้นั้นมีอยู่ว่า

พระยากาวัณดิศราช หรือ อนุธรรมิกราช (คำว่า **"อนุรุธ"** เป็นตำแหน่งของพระมหากษัตริย์ เช่น มหาราช พระเจ้า สมเด็จ ฯลฯ ซึ่งใช้นำหน้าพระนามพระมหากษัตริย์ในสมัยก่อน ทั้งนี้จะได้รับการถวายหลังจากได้แสดงพระปรีชาญาณทางใดทางหนึ่ง เป็นที่ยอมรับของนานาประเทศ ตั้งขึ้นเองไม่ได้)

พระยากาวัณดิราช เป็นราชโอรสองค์รองของพระเจ้าสักรดำ ซึ่งชอบทำตนสามัญ เที่ยวคบหาเพื่อนฝูงพี่น้องและเสด็จเยี่ยมพระประยูรญาติ ญาติผู้ใหญ่ทั้งอาณาจักรศรีสุวรภูมิภาคเหนือทั้งสิ้น จนรู้จักทั่วกันทุกเมือง มีฝีมือต่อสู้เหี้ยมหาญ ทรงเดินทางไปทั่วทุกแดน ตามเส้นทางเก่าแต่ครั้งบรรพกษัตริย์ทั้งทิศพายัพและทิศอิสานตลอดตั้งแต่ทรงพระเยาว์เป็นที่เกรงขามและเป็นผู้นำทรงผูกมิตรแก่ทุกนครในอาณาจักรศรีสุวรภูมิ ขึ้นครองอริมัทนบุรี(นครชัยศรี) ในปี พ.ศ. ๑๑๙๒ จึงทรงมีพระบรมเดชานุภาพ และมีพระปรีชาสามารถและมีมิตรทั่วทั้งอาณาจักร

จะเห็นได้จากในปีแรกที่พระองค์ขึ้นครองราชย์นั้น ราชาผู้ครองนครทั้งหมดในอาณาจักรศรีสุวรภูมิได้ขอให้พระองค์ทรงเป็นผู้นำมอบดินแดนของตนให้เพื่อรวมเป็นหนึ่งเดียว ด้วยนิมิตหมายอันเป็นมงคลอันหมายถึงความสามัคคีชนชาติไทย ทรงให้ถือเอาวารอันเป็นมหามงคลนี้เป็นวันและปีของการรวมเป็นหนึ่งเดียวของชนชาติไทย ที่มั่นคงดุจดุ่งสายน้ำโขงที่ไม่มีอาวุธใดตัดขาด ดังนั้นพระองค์จึงได้ทรงเปลี่ยนนับศักราชชนชาติไทยใหม่เพื่อให้ปรากฏแก่ลูกหลานไทยและประกาศแก่ปวงเทพยดาว่านี่คือ **วันชาติไทย** พร้อมสร้างนครเวียงเหรัญนครเงินยางเชียงแสนไว้เป็นสักขี จึงเริ่มนับจุลศักราช (ตำนานสิงหนวัติ เรียกว่าตติยศักราช) ที่พระเจ้าสักรดำพระราชบิดาได้ตั้งไว้แต่เมื่อปี พ.ศ. ๑๑๘๒ นั้นมีพระราชาทั่วทุกนครในอาณาจักรศรีสุวรภูมิ มาประชุมสาบานรวมใจอย่างโดยพร้อมเพรียงกัน มีปรากฏเป็นหลักฐานอยู่ในตำนานสิงหนวัติกุมาร จารึกไว้ว่า

'พระพุทธเจ้าล่วงไปได้ ๑๑๘๓ พรรษาวันนั้นยังมีมหานครหนึ่งมีราชวงศ์กับราชธานีทั้งปวงมีพันเมืองมีขัตยกษัตริย์ ...มีเมืองโยนกเชียงแสนเป็นประธาน อาฬวี๑ จุฬณี๑ อเส๑ จันทรบุรี๑ โกสัมพี๑ หงสาวดี๑ กลิงคราช๑ สังกตา๑ สัตตนาหะ๑ ทวารบุรี๑ เท่านี้เป็นประธานแล แต่นั้นยังมีพระยาตนหนึ่ง ชื่ออนุรุธรรมิกราช ผู้เป็นใหญ่ ในเมืองมลราช และเป็นใหญ่ในเมืองทั้งหลาย สมัยนั้นเมืองใหญ่ในชมพูทวีปมี ๘,๔๐๐ เมือง มีท้าวพระยามหากษัตริย์ทั้งนั้น ที่มีท้าวพระยามหากษัตริย์นั้น ก็พร้อมกัน ณ ที่พระยาธรรมตนนั้นสิ้นทุกเมือง

(ท้าวพระยาเหล่านั้น)ท่านก็รับเอาคำพระยาอินทร์ แลพระยาอนุรุธธรรมาและก็ป่าวร้องท้ายพระยาทั้งหลาย มี ๙๙๙ เมือง มีแต่ เมืองหริภุญชัย กับ สุโขไทยมิได้มา (สองเมืองนี้

ขณะนั้นยังไม่ได้สร้างตำนานนี้เขียนขึ้นภายหลัง) เหลือนอกนั้นมาพร้อมกันกับด้วยตัวพระยาล้วนเข้าสิ้นแล

ท่านก็ **"ตัดศักราช"** อันพระยาตรีจักษุตั้งไว้ได้ ๕๖๐ ตัวนั้นเสียในวันคือเดือนห้า ออกคำหนึ่ง วันอาทิตย์ ยามใกล้จักรุ่งแจ้ง แล้วตั้งศักราชใหม่ไว้ตัวหนึ่ง ยามรุ่งแจ้ง แล้วเป็นตติยศักราช (จุลศักราชใหม่ ปีใหม่ปีกัดได้นั้นแล...(ประชุมพงศาวดารภาคที่ ๖๑)

จากนั้นทรงให้จัดงานทำบุญเลี้ยงพระภิกษุสงฆ์ทั้งหลาย สมโภชน์ ๗ วัน ๗ คืน และให้ชาวไทยอาณาจักรศรีสุวรภูมิ ยึดถือสมโภชน์วันชาติไทยสืบมา กลายเป็นประเพณีไทย เรียกกันว่าประเพณีวันสงกรานต์ แต่นั้นมา

พระยากาวัณดิศราช หรือ อนุรุธธรรมิกราช ทรงเชี่ยวชาญในคัมภีร์มหาจักพรรดิราช สิ้นทั้งโสฬส(๑๖วิชชา) สาเหตุที่ทรงตัดศักราชกาลียุคมาเป็นจุลศักราช ก็เพราะว่า

๑. พระองค์ต้องการสร้าง ***"เวลามาตรฐาน"*** สำหรับนับวันเดือนปี ที่ถูกต้องเรียกง่าย ๆ คือ **"ปฏิทิน"** ทั้งนี้เพราะศักราชกาลียุคที่ใช้กำหนดนับเวลา ที่ใช้อยู่เดิมนั้นไม่ตรงกับเวลาแก่งหรโคจรของระบบสุริยจักรวาล เพราะการคำนวณหา **"ปฏิทิน"** ทั้งทางสุริยคติจะต้องกระจายศักราชออกเป็นหรคุณวัน และกัมชพลก่อนจึงจะหามัฐยมสมผุสได้ ที่เป็นเช่นนี้เพราะ "เวลา (วัน) ทางจันทรคตินั้นหย่อนองศากว่าอาทิตย์ซึ่งเป็น ***"เวลา"*** (วัน) ทางสุริยคติ คืออวมานในทางจันทร์วันละ ๘๐๐ แต่กัมมัชพลในทางอาทิตย์เป็นองศาละ ๘๑๑ มีเศษ

เพราะฉะนั้นการกระจายเลขจำนวนปีของศักราชกาลียุคลงเป็นกัมมัชพล คือเอา ๘๑๑ คูณด้วยองศา ๓๖๐ แล้วบวกด้วยเศษ ๒๔๗ จะเป็นจำนวนรวมของกัมมัชพลปีละ ๒๙๒๒๐๗ จากนั้นก็เอาเลขที่ได้นี้คูณศักราชกาลียุค แล้วบวกด้วย ๓๗๓

พระองค์ทรงเห็นว่าตัวเลขผลลัพธ์ที่ออกมามากนัก หากไม่ตัดศักราชในปีเบื้องหลังออกเสียบ้างแล้วการคำนวนก็จะฟั่นเฟือ จึงตัดศักราชเสียให้เหลือตัวเลขน้อยลง แลตรงกันทั้งสุริยคติ-จันทรคติ

๒. ด้วยเหตุแห่งการตัดศักราชนี้ จึงทรงประกาศให้ท้าวพระยาสามลราชทั้งหลายในศรีสุวรภูมิถือศักราชใหม่ เป็นศักราชแห่งชนชาติไทย และถือเอาเป็นวันเริ่มศักราชไทย (วันสงกรานต์) สืบไป

ดังนั้น ในจารึกโบราณทั้งหลายเราจึงพบคำว่า ***"จุลศักราช"*** ทั้งหมด และใช้ต่อมาจนถึงสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๓ สมัยรัตนโกสินทร์ แต่หลังจากนั้นบาดหลวงและฝรั่งนักล่าเมืองขึ้นได้ปลอมแปลงประวัติศาสตร์ไทย โดยเขียนข้อมูลใหม่ว่า **'ที่ไทยต้องใช้จุลศักราชเพราะเป็นเมืองขึ้นเป็นขี้ข้ามอญ,พม่า จึงต้องใช้ตามในฐานะทาส"** *ทำให้เลิกใช้ "จุลศักราช" ในทางราชการไปสิ้นเชิง เพราะคลั่งไคล้ฝรั่ง และจนบัดนี้ก็ยังไม่แก้ไขให้ถูกต้องตามความจริง ซึ่งนักประวัติศาสตร์บางคนที่ตัวเป็นไทยแต่หัวใจทางได้ช่วยกันเผยแพร่ข้อความว่า พระเจ้าอโนรธามังฉ่อ กษัตริย์พม่า , มอญ เป็นผู้คิดค้นจุลศักราช ซึ่งเป็นข้อมูลเท็จ*

เพราะตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์ทุกประเทศได้ความตรงกันว่า

" .... พระเจ้าอโนรธามังฉ้อ ครองกรุงพุกามระหว่าง พ.ศ.๑๕๘๙ ถึง พ.ศ.๑๖๒๐ แต่จุลศักราชเริ่มครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๑๑๘๒ ก่อนพระเจ้าอโนรธามังฉ้อเกิดถึง ๔๐๗ปี

ดังนั้น ข้อมูลที่ฝรั่งนักล่าเมืองขึ้นเขียนประวัติศาสตร์ไทยขึ้นใหม่ บังคับให้คนไทยเรียนว่า พม่า, มอญตั้งจุลศักราชขึ้นมานั้น จึงเป็นความเท็จทั้งสิ้น"

ชนชาติไทยจะทนอายชาวโลกไปนานขนาดไหนที่ไม่มีวันชาติ เพราะเชื่อฝรั่ง

ภาพกองทัพไทย ในศิลาจาริก

บทที่ ๓
คัมภีร์มหาจักรพรรดิราชฯ

การปกครองของอาณาจักรศรีสุวรภูมินั้น ใช้ระบบการปกครองจากคัมภีร์มหาจักรพรรดิ์ราช อันรจนาโดยฤาษีโคตมะ ต้นตระกูลโคตมโคตร ซึ่งใช้เป็นหลักในการปกครองอาณาจักรชนเผ่าไทยอันกว้างใหญ่ไพศาลถึง ๔ คาบสมุทร หลักฐานของการใช้ "คัมภีร์มหาจักพรรดิ์ราช" ในการปกครองด้วยระบบของกลุ่มดาวนักษัตร และดวงจันทร์นั้น ปรากฏตามพระไตรปิฎกบาลี ซึ่งกล่าวถึงการแบ่งอาณาจักรตาม ***"กลุ่มดาวนักษัตรทั้ง ๑๒"*** การปกครองระบบ๑๒ นักษัตรนี้มี มาก่อนพุทธกาลนับพัน ๆ ปี ดังมีพุทธพจน์ว่า

ปญฺญา หิ เสฏฺฐา กุสลา วทนฺติ

นกฺขตฺตราชาริว ตารกานํ

ปัญญาประเสริฐสุดดุจพระจันทร์ ผู้เป็นราชาแห่งนักษัตร ย่อมประเสริฐกว่าดาราทั้งหลาย พระพุทธองค์ทรงยกพระจันทร์ที่เป็นราชาแห่งนครนักษัตรดังกล่าวนั้น ได้บ่งชี้ให้ทราบว่าในยุคก่อนพุทธกาลนั้นได้มีการปกครองแบบ *"นคร ๑๒ นักษัตร"* เมื่อตรวจสอบหลักฐานทางประวัติศาสตร์และโบราณคดีของชมพูทวีปทุกคัมภีร์ไม่ปรากฏว่ามีการปกครองแบบ ๑๒ นคร แต่เมื่อตรวจหลักฐานทางโบราณคดีของศรีสุวรภูมิ จึงได้พบว่า *"อาณาจักรศรีวิชัย"* หรือ ชื่อในยุคโบราณ คือ *"แคว้นสิริธรรม" ได้*ปกครองอาณาจักรโดย *"ระบบนคร ๑๒ นักษัตร"* แห่งเดียวเท่านั้นในโลก ซึ่งหลักฐานนั้นระบุไว้ ดังนี้

๑. เมืองสายบุรี ใช้ดาวปีชวด ใช้ตราเมืองเป็นรูปหนู
๒. เมืองปัตตานี ใช้ดาวปีฉลู ใช้ตราเมืองเป็นรูปวัว
๓. เมืองสายบุรี ใช้ดาวปีขาล ใช้ตราเมืองเป็นรูปเสือ
๔. เมืองกะลันตัน ใช้ดาวปีเถาะ ใช้ตราเมืองเป็นรูปกระต่าย
๕. เมืองปะหัง ใช้ดาวปีมะโรง ใช้ตราเมืองเป็นรูปนาค
๖. เมืองไทรบุรี ใช้ดาวมะเส็ง ใช้ตราเมืองเป็นรูปงู
๗. เมืองพัทลุง ใช้ดาวปีมะเมีย ใช้ตราเมืองเป็นรูปม้า
๘. เมืองตรัง ใช้ดาวปีมะแม ใช้ตราเมืองเป็นรูปแพะ
๙. เมืองชุมพร ใช้ดาวปีวอก ใช้ตราเมืองเป็นรูปลิง
๑๐. เมืองบันทายสมอ ใช้ดาวปีระกา ใช้ตราเมืองเป็นรูปไก่

๑๑. เมืองสงขลา (สะอุเลา) ใช้ดาวปีจอ ใช้ตราเมืองเป็นรูปหมา

๑๒. เมืองกระ (บุรี) ใช้ดาวปีกุน ใช้ตราเมืองเป็นรูปหมู

แคว้นสิริธรรม หรือสิริธรรมนคร นี้มีมานับแต่สมัยพระโสภิตพุทธเจ้า ดังปรากฏในพระบาลีสุตันตปิฎก ขุททกนิกาย พุทธวงศ์ และคัมภีร์มธุรัตถวิลาสินี ว่า

"พระโสภิตพุทธเจ้าทรงประสูติที่เมืองสิริธรรมนคร"

ทั้งยังเป็นการยืนยันโดยหลักฐานอย่างชัดเจนว่า ***"ชนชาติไทยนั้นได้มีมาแล้วแต่ก่อนครั้งพุทธกาล"***

เมื่ออัญชัญราช และพระเจ้าสีหตนุราช (พระราชบิดาของพระเจ้าสุทโธทนะ) และกาลเทวิลดาบส อนุชาของพระเจ้าอัญชัน (ผู้พยากรณ์พระพุทธเจ้า) ทั้ง ๓ พระองค์นี้ได้ร่วมกันลบศักราชกาลียุคเสียแล้ว ตั้งศักราชขึ้นใหม่เรียกว่า อัญชันศักราช (ก่อนพุทธกาล ๑๔๘ปี)

จากนั้นจึงได้แบ่งการปกครองของชมพูทวีปออกเป็น ๑๖ แคว้น ตามหลักแห่งคัมภีร์มหาจักรพรรดิราช โดยใช้หลักโหราศาสตร์ว่าด้วยการแบ่งส่วนแห่งดาวจันทร์ คำว่า **"โสฬส"** ซึ่งแปลว่า "๑๖ ส่วน" นั้น คือส่วนของดาวจันทร์ที่ถูกแบ่งโดยคัมภีร์มหาจักพรรดิ์ อันเป็นพระบาลีว่า *"กลา โสฬสโม ภาโค.....กลํ นาคฺฆติ โสฬสึ"* ๑ ใน ๑๖ ส่วน ของจันทร์อันเรียกว่า ***โสฬส*** และนอกจากนั้นยังแสดงให้เห็นว่า คัมภีร์มหาจักพรรดิ์ได้ถูกใช้ในการปกครองโดยเฉพาะการแบ่งส่วนของแคว้น ภายหลังแบ่งเป็น ๑๖ แคว้น ตามหลักแห่งการแบ่งส่วนดาวจันทร์ ปรากฏพระพุทธเทศนาเรื่องแคว้นทั้ง ๑๖ ได้ดังนี้

".......เสยฺยถาปิ วิสาเข โย อิเมสํ โสฬานํ มหาชนปทานํ ปูตสตฺตร ตนานํ อิสฺสราธิปจฺจํ รชฺชํ กาเรยฺย เสยฺยถีทํ องฺคานํ มคธานํ กาสีนํ โกสลานํ วชฺชีนํ มลฺลานํ เจตีนํ วํสานํ กุรูนํ ปญฺจาลานํ มจฺฉานํ สุรเสนานํ อสฺสกานํ อวนฺตีนํ คนฺธารานํ กมฺโพชานํ อฏฺฐงฺคสมนฺนาคตสฺส อุโปสถสฺส เอตํ กลํ นาคฺฆติ โสฬสึ...."

หมายเหตุ ใช้ชื่อเมืองตามปัจจุบันเพื่อให้เข้าใจง่าย หลังพุทธกาลการปกครองระบบ ๑๒ นักษัตรได้ถูกนำมาใช่โดยกษัตริย์ไทย ราชวงศ์จ้าว (จีนออกเสียงเป็นโจว) คือ ยุคสมัยพระเจ้าไทยดี ได้แบ่งการปกครองออกเป็น ๑๒ ส่วน เรียกว่า **"สิบสองเจ้าไท"** ต่อมาเพี้ยนเป็น **"สิบสองจุไท"** ทั้งหมดล้วนมากจาก *"คัมภีร์มหาจักพรรดิราชฯ"* ทั้งสิ้น

ดูก่อนวิสาขา ผู้ใดหากจะพึงครอบครองราชาธิไชย ๑๖ มหาชนบท คือ อังคะ มคธ กาสี โกศล วัชชี มัลละ เจตี วังสะ กุรุ ปัญจาละ มัจฉะ สุรเสนะ อัสสกะ อวันตี คันธาระ และ ***กัมโพชะ*** อันมีรัตนทั้ง ๗ มากมาย ราชันนั้นก็มีราคาค่างวดไม่ถึงส่วนหรือเสี้ยวที่ ๑๖ แห่ง ผล ของอุโบสถ ศีล ทั้ง ๘**.....**

สิ่งที่เห็นได้อย่างเด่นชัด คือพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงใช้ภาษาในสูตรคำนวนเวลาจากคัมภีร์มหาจักพรรดิ์ราชฯ ภาครัตตัญญุศาสตร์ ในการเทศนา เพราะคำว่า ***" ๑๖ ส่วน"*** นั้น คือส่วนของดาวจันทร์ที่ถูกแบ่งโดยภาคโหราศาสตร์ อันเป็นพระบาลีว่า *'กลา โสฬสโม ภาคค ....กลํ นาคฺฆติ โสฬสึ"* ๑ ใน ๑๖ ส่วนของจันทร์อันเรียกว่า ***โสฬส*** และนอกจากนั้นยังแสดงให้เห็นว่า คัมภีร์มหาจักพรรดิ์ภาครัตตัญญุศาสตร์ ได้ถูกใช้ในการปกครองโดยเฉพาะการแบ่งส่วนของแคว้นมาแต่ก่อนพุทธกาล**.**

การนำคัมภีร์มหาจักรพรรดิราชภาครัตตัญศาสตร์ มาใช้ในการตั้งชื่อแคว้น และนามของราชวงศ์กษัตริย์ เช่น *"**แคว้นกัมโพช**"* คำว่า **'กัมโพช"** มาจากการสนธิคำสองคำ คือ *'กัม"* คำหนึ่ง และ *"โพช"* คำหนึ่ง ทั้งสองคำนี้มาจากชื่อของดวงดาวและราศีที่กำหนดไว้ในคัมภีร์มหาจักพรรรดิราช ว่า *"กัม"* ได้แก่นามของดาวเสาร์ ซึ่งมีชื่อว่า **'กัมพลนาค"** ส่วนคำว่า *"โพช"* คือคำใช้เรียก ***'ราศีพฤษภ"*** อันมีเครื่องหมายคือ **"วัว"** ได้แก่ ***'ราชวงศ์โคตมะโคตร"*** ตามคัมภีร์มหาจักรพรรดิราชภาครัตตัญศาสตร์ ดาวเสาร์ มีอำนาจที่สุดในราศีพฤษภ

ดังนั้นการตั้งแคว้นกัมโพชะขึ้นนี้ โดยความหมายเพื่อให้เกิดอำนาจแก่ *"ราชวงศ์โคตมะโคตร"* ด้วย พร้อมกันนั้นได้จัดสร้างเหรียญเงินที่ใช้ภายในแคว้นกัมโพชเป็นรูปวัว พร้อมกับประกาศความเป็นโคตมะโคตรทั้งฝ่าย *"จันทร์วงศ์ และ อาทิตย์วงศ์"* ว่ามีกำเนิดจากโคตรเดียวกัน ปรากฏเป็นหลักฐานทางโบราณคดีที่ขุดพบ ในดินแดนของแคว้นกัมโพชนั้นด้วย

จาก *"จารึกกัมโพช"* ได้ระบุรายนามของกษัตริย์ไว้นั้นปรากฏว่าล้วนแล้วแต่เป็นชนชาติไทยทั้งสิ้น ดังนี้

เจ้ากัมโพชะรัฏฐะมหาวงศ์ปวรสุธรรมราชา	เจ้าเมืองนาย
เจ้ากัมโพชะรัฏฐะมหาวงศ์ศรีสุธรรมราชา	เจ้าเมืองไลคำ
เจ้ากัมโพชะรัฏฐะมหาวงศ์ศรีธรรมราชา	เจ้าเมืองปั่น
เจ้ากัมโพชะรัฏฐะมหาวงศ์ศรีราชา	เจ้ามืองปุ
เจ้ากัมโพชะรัฏฐะมหาวงศ์	เจ้าเมืองหมอกใหม่
เจ้ากัมโพชะรัฏฐะมหาวงศ์	เจ้าเมืองยอง
เจ้ากัมโพชะรัฏฐะมหาวงศ์	เจ้าเมืองซีเป๊าะ

และเมืองแสนหวีนั้นเดิมชื่อว่า *'นครศิริวิลาสมหากัมโพช"* และดินแดนแถบนี้ก็คือ **'กัมโพชะตะวันตก"** (เพราะอยู่ทางด้านทิศตะวันตกของอาณาจักรศรีวรภูมิ – กัมโพชะตะวันออก คือ เมืองลวรัฐ หรือ ลพบุรี) กัมโพชะตะวันตกได้ตั้งนามเมือง และนามกษัตริย์ตาม *"คัมภีร์มหาจักรพรรดิราช-รัตตัญญูศาสตร์-สุวรรณโคมคำ"* นั้น

สิ่งที่จะสังเกตุได้อย่างหนึ่งของความเชื่อมโยงอย่างลึกซึ้งของ *"คัมภีร์มหาจักรพรรดิราช-รัตตัญญูศาสตร์-สุวรรณโคมคำ"* กับพระพุทธศาสนา คือการใช้อัตรา " **๑๖ ส่วน ของดวงจันทร์"** กับการปฏิบัติทางสมาธิจิต การจัดระดับญาณด้วย รวมทั้งการกำหนดวันอุโบสถ สังฆกรรม ฯลฯ ล้วนเกี่ยวข้องกับการโคจรของดวงจันทร์และกลุ่มดาวฤกษ์ ๒๗ กลุ่ม อย่างชัดเจน รวมทั้ง *"การวางผังเมือง"* ก็ใช้รูป *"หอยสังข์"* อันเป็นเครื่องหมายของ*"จักพรรดิ์"* ตลอดมา

บทที่ ๔
ศรีสุวรภูมิ กับ โคตรมะโคตร

ในพระไตรปิฎก อรรถคาถานิกเขปกัณฑ์ เรียก เมืองราดว่า **ตัมพภูมิ** หรือ **ตัมพนคร** ซึ่งแปลว่า *"แผ่นดินสีแดง"* เพราะทุกอย่างล้วนก่อสร้างด้วยอิฐดินเผาสีแดงทั้งสิ้น นครแห่งอิฐสีแดง เมืองราด หมายถึงเมืองที่มีแต่ดินสีอรุณรุ่งสีแดง(ตัมพนคร-บางแห่งก็เรียกว่า ตัมพรลิงค์ คืออาณาจักรศรีวิชัย **ตัมพ** เป็นภาษาบาลีแปลว่า **แดง)** คือ ภาษาไทยในยุคโบราณจะเรียกสีแดงว่า **"ชาด"** และได้เพี้ยนมาเป็นเมืองราด ประชาชนที่นี่เผาอิฐและทำภาชนะดินเผาเป็นหลัก ดังนั้น ในที่สุด สีแดง จึงกลายเป็นชื่อสัญญลักษณ์ของเมืองนี้

อิฐ ดินเผาซึ่งเป็นวัตถุดิบสำคัญในการก่อสร้างnจึงเป็นสินค้าออกที่สำคัญสิ่งหนึ่งในหลายสิ่ง ที่สร้างความมั่งคั่ง ความเจริญให้กับเมืองราดอย่างรวดเร็ว และขยายเป็นมหาอาณาจักรในที่สุด

และด้วย "สีแดง" นี้ได้กลายเป็นขนบธรรมเนียมประเพณี ความสืบต่อทางวัฒนธรรม ที่ยึอถือตรงกันว่า "สีแดง" เป็นสีของความเจริญรุ่งเรือง ความยิ่งใหญ่ และ ความมีอำนาจ จวบจนยุคปัจจุบัน ทั้งนี้เพราะเป็นสีของ "ดวงอาทิตย์" ตามคัมภีร์มหาจักพรรดิราชฯ นั้นเอง

ตามปฐมสมโพธิกถาและพระบาลีว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระบรมศาสดาของพระพุทธศาสนา ทรงตรัสรู้อริสัจ ๔ คือทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค เป็นศาสดาเอกของโลกก่อนศาสดาใดอุบัติในช่วง ๕๐๐๐ ปีมานี้ เดิมพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อนทรงผนวชนั้น ชื่อว่าเจ้าชายสิทธัตถะ พระราชบิดาชื่อว่าพระเจ้าสุทโธทนะ และพระนางสิริมหามายาพระราชมารดา เป็นชนอริยกะ สายศากยวงศ์ แห่งชนชาติอริยกะ ขยายอาณาจักรมาจากถิ่นอื่นเข้าสู่ตอนเหนือและตอนกลางชนพูทวีปแต่บรรพกาล

ในภาษาจีน เซี๊ยะโทว หรือชิฏู แปลว่า แผ่นดินสีแดง ได้ปรากฏในจดหมายเหตุภาษาจีนของ จางชุ่น ขุนนางจีน ซึ่งเดินทางสู่ศรีสุวรภูมิในช่วง พ.ศ. ๑๐๔๕ ก่อนที่จะย้ายราชธานีจากเมืองราดไอยู่ที่อริมันทนบุรีในปี ๑๑๘๕ (สมัยพระยากาวัณดิศราชหรือ อนุรุธธรรมิก

ราช) ๑๔๐ ปีต่อมา อันเป็นระยะที่ท้องทะเลได้ถดถอย จากผืนแผ่นดินใหญ่ใกล้กับสภาพทางภูมิศาสตร์ปัจจุบันแล้ว ข้อความในจดหมายเหตุจีนนั้นบรรยายไว้ว่า

*"....**กษัตริย์ชิถู หรือเชี่ยโท้ว เป็นโคตรเดียวกับพระพุทธเจ้า (ฮุดโจ้ว)** พื้นดินและสิ่งก่อสร้างในนครหลวงนี้ล้วนเป็นสีแดงประเทศนี้จึงได้ชื่อว่า เชี่ยะโท้ว(ชิถู) ชื่อวงศ์ของพระเจ้าแผ่นดิน คือ โคตม (อ่านว่า โคตะมะ อันเป็นต้นวงศ์ของวงศ์ใหญ่ทั้ง ๒ คือ อาทิตย์วงศ์ และจันทรวงศ์) พระเจ้าแผ่นดินทรงพระนามว่า ลีฟู โตเส พระองค์ครองราชย์ มา ๑๔ ปีแล้ว พระราชบิดาของพระองค์มีศรัทธาในพระพุทธศาสนาออกทรงผนวชเป็นพระสงฆ์ตลอดชีพ ทรงมีพระมเหสีสามองค์ ล้วนเป็นราชธิดาของกษัตริย์ข้างเคียง พระราชวังของกรุงเชี่ยะโท้วมีประตู ถึง ๓ ชั้น ชั้นหนึ่งห่างกันร้อยก้าว แต่ละประตูมีภาพเขียนเป็นเทวดาเหาะ ภาพพระโพธิสัตว์ และเทพยดาอื่น ๆ ตามประตูแขวนดอกไม้ทองและระฆังใบเล็ก ๆ มีผู้หญิงหลายสิบคนประโคมดนตรี ถือดอกไม้ทองคำ เครื่องประดับประดาอื่น ๆ มีผู้ชายแต่งกายเป็นทวารบาล(ซิง-กัง) ยืนเฝ้าประตูพระราชวัง พวกเฝ้านอกประตูวังถืออาวุธสำหรับรบชนิดต่าง ๆ พวกเฝ้าข้างในประตูถือผ้าขาวยืนอยู่ตรมทางเดิน มีกลียดอกไม้หอมอยู่ในถุงสีขาว อาคารต่าง ๆ ในพระราชวังประกอบด้วยพระที่นั่งติดต่อกันออกไป สร้างกันมาแต่ครั้งโบราณนานมาก่อนพุทธเจ้า (ฮุดโจ้ว)และมีประตูอยู่แต่ทางทิศเหนือ..... "*

ข้อความว่า ***"กษัตริย์เชี่ยะโท้วมีโคตรตระกูลเดียวกับพระพุทธเจ้า"*** นั้นได้ปรากฏจดหมายเหตุราชวงศ์สุย บันทึกยืนยันเป็นหลักฐานไว้ตรงกันว่า

'กษัตริย์แคว้นเชี่ยะโท้ว (รักตมฤติกา) มีแซ่เดียวกันกับตระกูลของพระสมณโคมคมเพุทธเจ้า"

ข้อความตามบันทึกของจางซุ่น ในส่วนที่ว่า

'พระราชวังเมืองราคนี้ ได้สร้างกันมาก่อนพระพุทธเจ้า (ฮุดโจว)"

ตรงกันกับข้อความในพระไตรปิฎก ที่ระบุไว้ชัดว่า "สุวรภูมิ มีความเจริญมากว่า ๓๐๐๐ ปีก่อนสมัยพุทธกาล ปรากฏอยู่ในพระสุตันตปิฎก มัชฌิมานิกายว่า

"...ในสมัยพระกัสสปพุทธเจ้านั้น ดินแดนสุวรภูมิ เป็นแดนที่อุดมสมบูรณ์และเป็นที่ประทับ ของพระพุทธเจ้า ๒ พระองค์ ได้เสด็จมาประทับแล้วในการนี้ พระกัสสปได้เสด็จมาประทับแล้วในกาลนี้ พระโคดมพุทธเจ้าก็ได้เสด็จมาประทับอีก ๑ พระองค์.."

ตามจดหมายเหตุข้อที่ว่ากษัตริย์ซิถู หรือเซี๊ยะโท้ว เป็นโคตรเดียวกับพระพุทธเจ้า (ฮุดโจ้ว) นั้นตรงกับข้อมูลของการขยายอาณาจักรสู่ชมพูทวีในครั้งบรรพกาลของชนชาติไทย และตั้งรกรากอยู่ฝั่งแม่น้ำพรหมบุตร และลึกขึ้นสู่ตอนเหนือของชมพูทวีป อันได้แก่เนปาลและอาฟกานิสถานปัจจุบันซึ่งได้อ้างไปแต่ต้น พร้อมนั้นได้ปรากฏหลักฐานยืนยันความมีอยู่จริงของอาณาจักรซิถู หรือเซี๊ยะโท้วนี้ ปรากฏในจดหมายเหตุราชการเวียดนาม ชื่อ ***ต้าหนานฉือลู่ เล่มที่ ๑ บทที่ ๔ หมวดประวัติศาสตร์ของต้าหนาน*** ว่า

เสียนหลอ ในสมัยโบราณเรียกว่า อาณาจักรซิถู (เซี๊ยะโท้ว) แยกออกเป็นสองประเทศ ประเทศหนึ่ง เรียกว่า ***เสียน*** *ประเทศที่สองเรียกว่า* ***หลอกฮู่****(หลอฮู่) ในประเทศเสียนที่ดินไม่สมบูรณ์ จึงไม่เหมาะที่จะปลูกพืช ส่วนหลอฮู่ มีที่ราบอุดมสมบูรณ์ ประเทศเสียนต้องอาศัยหลอฮู่ในด้านอาหารเสมอ ในสมัยราชวงศ์สุ่ย ได้ส่งทูตจไปที่เสียน และหลอฮู่ หลอฮู่มีพระเจ้าแผ่นดินแซ่ฉีถัง ถึงสมัยต้นราชวงศ์หยวน หลอฮู่ได้ส่งทูตและเครื่องบรรณาการไปบ่อย ๆ ภายหลังหลอฮู่เข็มแข็งขึ้นมาจึงได้ปกครองเสียนด้วย สองประเทศรวมเข้าด้วยกันเรียกว่า "เสียนหลอฮู่ ถึงต้นราชวงศ์หมิงก็ได้ส่งบรรณาการไปถวายราชวงศ์หมิงได้ให้ตรากที่มีคำจารึกว่า เสียนหลอกั๊วะอ๋อง (กษัตริย์แห่งเสียมหลอ ตั้งแต่นั้นทั้งสองประเทศที่รวมกันก็เรียกในชื่อว่า* ***เสียนหลอ..."*** (ผู้แปลจากต้นภาษาจีนกลางคือเจ็ง ซิม แซ่เอี้ย ต้นฉบับที่ใช้แปลคือฉบับยพิมพ์ของสถาบันภาษาศาสตร์ เคโอะ ประเทศญี่ปุ่น)

ดังนั้นจึงไม่เป็นปริศนาอีกต่อไปว่าไฉน สถาบันพระมหากษัตริย์แห่งชนชาติไทยจึงต้องเป็นพุทธมามกะเท่านั้น แม้ปัจจุบัน พ.ศ. ๒๕๔๓ จะเปลี่ยนการปกครองเป็นระบอบประชาธิปไตยก็ยังระบุไว้ในรัฐธรรมนูญ ว่า ***"พระมหากษัตริย์ทรงเป็นพุทธมามกะ นั้นด้วยสืบสายพระโลหิตในโคตรวงศ์เดียวกันแต่ครั้งพุทธกาล"*** ดังหลักฐานอันได้แสดงมา ฉะนั้นทำให้พระพุทธศาสนาได้กระจายทั่วในดินแดนสุวรภูมิ จึงเรียกว่า เป็น *"ไทยแดนพุทธ"* ตลอดมา

หลักฐานชิ้นสำคัญที่ขุนนางจางซุ่น ได้ยืนยันความเป็นโคตมะโคตรของพระมหากษัตริย์ไทย อันเป็นวงศ์เดียวกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคือ ข้อความระบุชุดถึงเครื่องหมายโคตรของกษัตริย์

"....มีแท่นบูชาทำด้วยไม้บุทองคำ บุเงิน และประกอบขึ้นด้วยไม้ที่มีกลิ่นหอมถึง ๕ ชนิดต่าง ๆกัน ด้านหลังของแท่นบูชานี้มีโคมไฟทองคำแขวนอยู่ สองข้างเก้าอี้มีกระจกเงาข้างละบาน หน้ากระจกเงาวางหม้อน้ำคลกไ ข้างหน้าหม้อน้ำ แต่ละหม้อมีที่เผาของหอม (กระถางธูป) บูชาวัวทองคำเครื่องหมายแห่งโคตรวงศ์โคตมะของกษัตริย์เชี่ยะโห้วนอนอยู่ข้างหน้าวัวทองคำ แขวนผ้าปักด้วยเพชรพลอยมีพัดอย่างสวยงามอยู่ซ้ายขวาสองข้าง....."

ลวรัฐ ลวทยุย ดินแดนของนักแสวงโชค

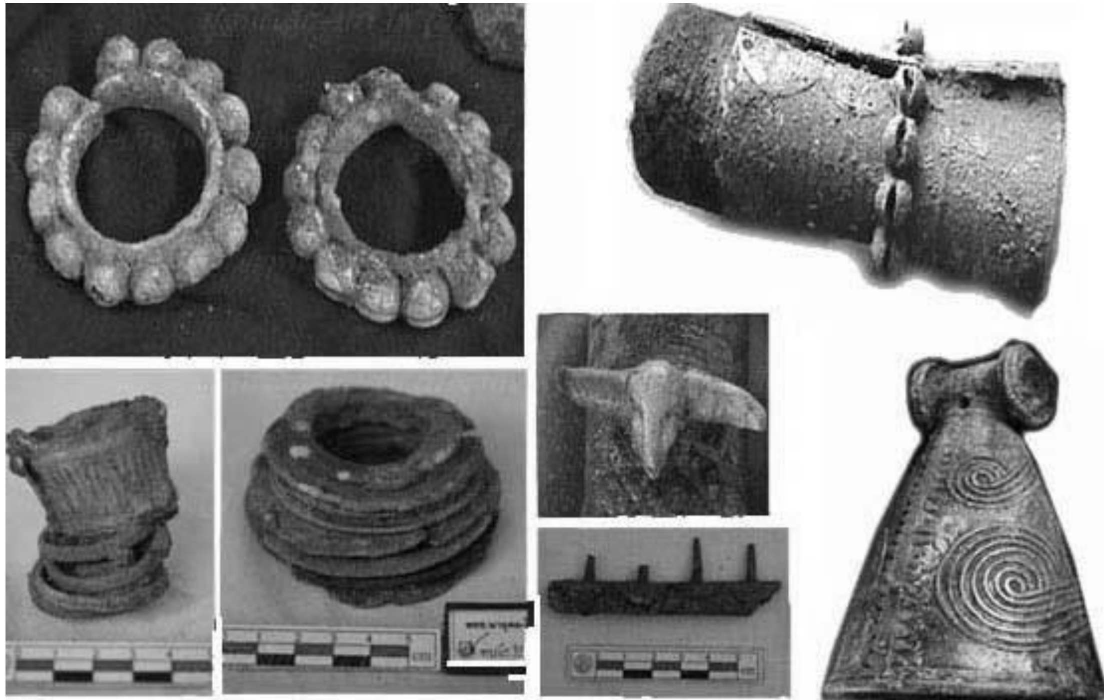
ยังมีส่วนที่น่าสนใจกล่าวถึงนครในอาณาจักรศรีสุวรภูมิ ชื่อ ลวรัฐ หรือลวทยุย (ไทยเมืองลว) ปรากฏในพระไตรปิฎก สุตตันตปิฎก ขุททกนิกาย มหานิเทส อันได้กล่าวถึงเหตุการณ์ในสมัยก่อนพุทธกาล (สมัยพระมหาชนก)ว่า

"เมื่อแสวงหาโภคทรัพย์ ย่อมแล่นไปสู่มหาสมุทรด้วยเรือ.... ไปลวรัฐ"

(ปเรโต สโมหิโต สมนฺนาคโต โภเค ปริยสนฺโต นาวาย.....ลวํ คจฺฉติ..")

จึงต้องมีการค้นคว้าต่อไปว่า "เหตุใด ลวรัฐจึงเป็นที่แสวงโชคหาโภคทรัพย์ของชนยุคโบราณ และต้องขอขอบพระคุณนักโบราณคดีชาวไทยที่ขุดค้นจนได้หลักฐานว่ามีการทำเหมืองทองแดงในบริเวณหุบเขาวงพระจันทร์ อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี และพบร่องรอยการขุดแร่จากบริเวณเขาพระบาทน้อย เขาทับควาบ เขาพุคา (ในพื้นที่ของศูนย์กลางทหารปืนใหญ่ ลพบุรีปัจจุบันป ส่วนโรงงานที่ใช้แยกแร่ แหล่งที่มีการถลุงแร่ทองแดงใหญ่ที่สุดคือ โนนป่าหวาย บ้านห้วยโป่ง อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี นอกนั้นจะกระจัดกระจายอยู่ทั่วทั้งจังหวัดลพบุรี เท่าที่

สำรวจพบมาจนถึงขณะนี้(พ.ศ. ๒๕๔๖) โรงถลุงแร่ทองแดงย่อยที่พบคือ บ้านห้วยใหญ่ เนินหมากลา อ่างเก็บน้ำนิลกำแหง บ้านพรหมทิน บ้านท่าแค บ้านทุ่งสิงห์โต

เครื่องประดับสำริด ขุดพบที่ลพบุรี

เหตุใดจึงได้นำเรื่องของเหมืองทองแดงของเมืองลพบุรีมากล่าว ทั้งนี้ก็เพราะว่า ***ทองแดงเป็นวัตถุดิบของส่วนผสมสำคัญในการผลิตสำริด*** เรียกว่า เป็นตัวการสำคัญที่ทำให้เกิดคำเรียกขานดินแดนแถบนี้ว่า **"สุวรภูมิ"** โดยเฉพาะแหล่งโบราณคดีนิลกำแหง โนนหมากลา บ้านท่าแค ยังได้พบอาวุธที่ทำด้วยสำริด เช่น *ขวานมีบ้อง* (Socketed Celt) พร้อมกับ **"ขวานมีบ่า"** แบบแม่พิมพ์ดินเผาชนิดแยกประกบกัน(๒ชิ้นแยกกัน) และแม่พิมพ์ชนิดต่างๆ ซึ่งได้พบในพื้นที่หลายแห่งทั่วจังหวัดลพบุรี แสดงให้เห็นถึงความเจริญด้านวิทยาการ และความสมบูรณ์ทางเศรษฐกิจของลพบุรีว่ามีมาแต่โบราณ ดังนั้นจึงเป็นดึงดูดให้ชนทุกชาติหลั่งไหลกัน มาสู่ลพบุรี เพื่อแสวงหาโชค หรือการทำการค้าตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎกนั้น

ในส่วนของ *ตโกละ* หรือ *ตโกลา* เป็นเมืองท่าที่ที่เจริญทำเหมืองดีบุก ซึ่งเป็นวัตถุดิบส่วนผสมสำคัญใช้สำหรับทำสำริด คำว่า **ตักโกละ** ปรากฏในจารึกที่ ๒๖ เป็นภาษาไทยสุวรภูมิยุคร่วมสมัยพุทธกาล(ความสมบูรณ์ในแร่ดีบุกของไทย ในส่วนนี้ จึงเป็นสินค้าออกมาทุกสมัย)

บทที่ ๕

ชนชาติไทยในพระไตรปิฎก

ณ หมู่บ้านหนึ่งชื่อว่า **อิจฉานังคละ** ซึ่งเป็นหมู่บ้านที่พักตระกูลโคตรต่าง ๆ อาศัยอยู่ เช่น พราหฒณ์ตระกูบ จักกี ตารุกขะ โปกขรสาติ ชานุโสณี และที่สำคัญอย่างยิ่งก็คือ พระไตรปิฎก ได้ระบุว่า ***ทูตการค้าของชนชาติไทย* (โตไทย)** ได้อยู่ในหมู่บ้านพราหมณ์มหาเศรษฐีนี้ด้วย ซึ่งก็ได้เฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในกาลนี้เช่นกัน หลายท่านอาจคิดว่าจะเป็นความบังเอิญหรือไม่ หรือว่าชื่อนามจะคล้องจองกันกับคำว่า ***"ไทย"*** กระมัง ซึ่งหากมีชนชาติไทยจริง ก็จะต้องมีปรากฎอยู่ในเมืองอื่น หรือสถานที่อื่นๆ ด้วย ซึ่งพระไตรปิฎกจะต้องบันทึกไว้อย่างแน่นอนถ้ามี

และก็เป็นจริงเช่นนั้น เพราะเมื่อค้นต่อไปจึงพบจารึกไว้ระบุมี โตไทยอยู่ในหมู่บ้านอื่นนอกจากหมู่บ้านที่กล่าวแล้วด้วย ในอรรถกถาโตเทยยมาณวกปัญหานิเทส โตเทยยสูตร ว่า

*" พระตถาคตเจ้าทรงมีภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ออกจากกรุงสาวัตถี จะเสด็จไปยังกรุงพาราณสี ผ่านเทวสถานใกล้ **"โตไทยคาม"** (หมู่บ้านโตไทย) ตรัสสั่งให้พระอานนท์ ไปเรียกพราหมณ์ผู้หนึ่งซึ่งเป็นชาวไทย*

และในสุตันตปิฎก ขุททกนิกาย จูฬนิเทส ได้ระบุไว้ ดังนี้ว่า

"โตเทยฺยาติ ภควา"

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสเรียกพรามหณ์นั้นโดยเรียกว่า *"โตไทย"* ดังนี้ ฯ

และยังมีปรากฏใสพระสูตรอื่นอีกมากแต่เรียกต่างกันไปเช่นใน ฆฎิการสูตรว่า

'ตสฺส อธิปติตฺตา โตเทยโยติ สงฺขํ คโต"

ตามภาษามคธหรือสันสกฤต ว่า "โตทยฺย" ตามภาษาบาลีว่า "โตเทยฺย"

จากข้อมูลดังกล่าวนี้ทำให้เราได้ทราบว่า มีชนเผ่าไทยเข้าไปตั้งอหมู่บ้านอยู่ ณ กรุงสาวัตถีในชมพูทวีป (ประเทศอินเดีย) ตั้งแต่ครั้งพุทธกาล

นอกจากนั้นในพระไตรปฎนี้ยังระบุถึงชื่อหมู่บ้านของชนชาติไทยในกรุงสาวัตถีว่าชื่อ หมู่บ้านเวภิฬ (เวภิฬุคาม) และ **หมู่บ้านไทย**(ทยฺยคาม) และอธิบายฐานะทางเศรษฐกิจของชนชาติไทยว่า อยู่ในขั้นมหาเศรษฐี มีความั่งคั่งร่ำรวย โดยเฉพาะ ***"โตไทย" มีทรัพย์มากถึง ๔๙ โกฏิ และเดินทางมาจากเมืองสุวรภูมิ***

ผู้ถูกเรียกขานว่าเป็นชาว**"โตไทย"** มีประเทศเดิมอยู่ในดินแดนใด มีคนไทยไปอยู่ในกรุงสาวัตถี ดังที่กล่าว ถึงในพระไตรปิฎกระบุว่ามีหมู่บ้านชนชาติไทยอยู่นั้นจริงหรือไม่ ปรากฏหลักฐานว่าผู้ที่เป็นชนชาติไทย ได้เดินทางจากปราณบุรี (อ.ปราณบุรี จ.ประจวบ ในปัจจุบัน) ไปค้าขายที่เมืองสาวัตถี (ดูแผนที่อาณจักศรีสุวรภูมิประกอบ) และพักอยู่ ณ หมู่บ้านไทย ซึ่งสมัยนั้นปราณบุรี เรียกว่า ***สุนาปรันตกา*** ในครั้งนั้น ชาวไทยยังได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา ปฏิบัติจนบรรลุเป็นพระอรหันต์ มีนามว่า "พระปุณณะอรหันตเถระ" ปรากฏในพระบาลีว่า

".....จณฺฑา โข ปุณฺณ สุนาปรนฺตกา" ได้ยินว่า สุนาปรันตรัฐ มีพี่น้องชาย ๒ คน ได้นำสินค้าขายถึงกรุงสาวัตถี มีที่พักไม่ไกลจากเชตวันวิหาร อันพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประทับ ณ ที่นั้น

ก็สมัยนั้นชาวเมืองสาวัตถี บริโภคอาหารเช้าแล้ว อธิษฐานองค์อุโบสถศีล มีผ้าห่มขาว มีมือถือของหอมและดอกไม้เป็นต้น เพื่อไปกราบนมัสการพระผู้มีพระภาคเจ้า เมื่อเขาเห็นคนเหล่านั้นจึงถามและได้ทราบว่า บัดนี้ได้มีพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธะบังเกิดขึ้นในโลกแล้ว จึงติดตามไปเฝ้าพระพุทธองค์ พี่ชายเมื่อได้ฟังธรรมก็มีศรัทธา ประสงค์จะบวชในพระพุทธศาสนา จึงมอบสมบัติทั้งสิ้นให้น้องชายและบรรพชา โดยมีพระอุบาลีมหาเถระ เป็นผู้ให้สรณคมณ์ พระอานนท์เป็นอุปัชฌาย์ โดยพระพุทธองค์มีพระดำรัสว่า ***" เอหิ ภิกขุ อุปสัมปทา"***

หลังจากได้ปฏิบัติจนได้บรรบลุอรหันต์แล้ว จึงเดินทางกลับมายังสุนาปรัตตรัฐ ท่านได้เทศนาสั่งสอนเผยแผ่แก่ชนชาวไทย มีผู้ศรัทธาอุปสมบท และปฏิบัติได้บรรลุอรหัตต์ถึง ๕๐๐ รูป และท่านปุณณะอรหันตเถระ ได้อาศัยอยู่ ณ ถ้ำเมืองราด เรียกว่า ***ถ้ำฤษี*** (ปัจจุบัน เรียกว่า ถ้ำเขางู) ในยุคหลังได้มีการสร้างพระพุทธรูปพร้อมจารึกนามของท่านไว้เป็นหลักฐานปรากฏตราบเท่าทุกวันนี้

ท่านปุณณะอรหันต์เถระ และได้เทศนาไว้หลายแห่งปรากฏในพระไตรปิฎกเกี่ยวกับเทศนาของท่าน เช่น นิธิกัณฑสูตร เป็นต้น สุนาปรันตรัฐ และเรียกขานอีกชื่อหน่งว่าาสุนาปารรัฐ อันเป็นชื่อเดียวกัน เนื่องจากชื่อเมืองสนาปรนต เป็นภาษบาลี อ้นเป็นคำมาจากว่า สวน ปราน ซึ่งเป็นภาาไทย ทำได้โดยวิธีแห่งหลักบาลีไวยากรณ์ ดังนี้

๑. ผัน **"ว"** เป็นสระอุ ๒. ทำ **"น"** ให้ยาว

๓.เอาสระ **"า"** ที่ ปราน เป็น **"อ"** ๔. เติม **"ต"** ตามหลักบาลี

เมื่อทำครบตามสูตรแห่งลกักบาลีไวยากรณ์จากภาษไทยคำว่าว่า **"สวนปราน"** ก็สำเร็จเป็นภาษาบาลี เป็นคำว่า **"สุนาปรันต"** ตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎกได้ตรงกันทั้งสิ้น จึงเป็นที่สรุปได้ในขั้นต้นนี้ว่า หมู่บ้านชาวไทย หรือชาวไทย ไปทำการค้าและพักอยู่นั้นล้วนแต่เป็นชนชาติไทยในครั้งพุทธกาล และเดินทางไปจากดินแดนแหลมทอง

คำจารึกถ้ำเขางู อ่านว่า ***" ชื่อ ปุณ วรฤษี งู คิร สมาธิ คุปฺต "***

ฉะนั้น จึงไม่เป็นที่สงสัยว่าเหตุใด **"โตไทย"** (โตไทย เป็นตำแหน่งทูตการค้าของสุวรภูมิในสมัยโบราณ) มีความร่ำรวยระดับมหาเศรษฐีมีเงินถึง ๘๙ โกฏิ ก็ย่อมได้มาจากการค้าขายเครื่องประดับและภาชนะสำริด ระหว่างประเทศนั่นเอง ปรากฏหลักฐานว่า การค้าขายระหว่างดินแดนทั้งสอง จากการทำการค้าของพระปุณณะ ซึ่งเป็นชนชาติไทยดินทางจากปราณบุรี อันเป็นคดิแดนอาณาจักรสุวรภูมิ ไปค้าชายยังกรุงสาวัตถี ที่มีความเจริญรุ่งเรืองในครั้งพุทธกาล

สรุปว่า พระพุทธศาสนาได้เริ่มเผยแพร่เข้าสู่อาณาจักสุวรภูมิเป็นครั้งแรกในยุคนี้ ทั้งยังพบหลักฐานข้เอมูลว่า พระสัมมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงเสด็จเยี่ยมพระปุณณะอรหันตเถระ ในสุวรภูมิปรากฏตามพระไตรปิฎก ในอรรถคาถา ปัญจสูทนี ว่า

"... พระสัมมาสัมพุทธเจ้าศาสดาของพุทธศาสนา พร้อมอรรถมหาสาวกอันมีพระอานนท์ พระโมคคัลลานะ และพระสารีบุตร พร้อมพระอรหันต์ ๕๐๐ รูปได้เสด็จจากชมพูทวีปมาโปรดพระปุณณะอรหันตเถร และสาวก..."

พระมหากษัตริย์ไทยแห่งอาณาจักรสุวรภูมิได้ อาราธนาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงประทับรอยพระพุทธบาทไว้เป็นที่สักการะซึ่งทรงประทับไว้ตามคำอาราธนาเป็นเครื่องยืนยันทาง

ประวัติศาสตร์ ที่เขาลูกช้าง ณ วัชบุรี สุนาปรันตรัฐ พระมหากษัตริย์ไทยได้ทรงปวารนาตนเป็นพุทธมามกะ นับถืออุโบสถศีลพร้อมถวายแผ่นดินทั้งมหาอาณาจักรศรีสุวรภูมิ เป็นพุทธบูชาและประกาศให้กษัตริย์ทั้งหลายแลผู้ที่อยู่ในอาณาจักร เป็นพุทธมามกะนับถือศรัทธาพระพุทธศาสนานับตั้งแต่นั้นมา เมืองที่พระพุทธเจ้าประทับรอยพระบาทนั้น พระมหากษัตริย์แห่งศรีสุวรรภูมิ ทรงเปลี่ยนชื่อเดิมจากเมือง วัชรปุระ เป็นชื่อว่า พุทธพลี ถวายแก่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า (*"พลี"* แปลว่า *"ถวาย"*)ให้เรียกสำหรับภายในอาณาจักร ต่อมาได้เพื้อนมาเป็นเมือง "พริบพรี" และกลับไปใช้เป็น "เมืองเพชรบุรี" ตามความหมายเดิมคือคำว่า ***"วชร"*** ซึ่งแปลว่า **เพชร** เช่นเดิมในยุคต่อมา สำหรับภายนอกหรือแดนอื่นที่ติดต่อค้าขายกับอาณาจักรศรีสุวรภูมิ นั่นยังคงเรียกกันว่า *"วชรปุระ"* หรือ ***ศรีชยวชรปุร"*** ตามเครื่องหมายดวงตราอาณาจักรที่ใช้มาแต่เดิม

หลักฐานเกี่ยวกับรอยพระพุทธบาทที่กล่าวถึงนี้มีหลักฐานจดหมายเหตุจีนของสามเณรงี่เจ็งบันทึกไว้ในปี พ.ศ. ๑๒๓ เล่าเรื่องการเดินทางของสมณทูตจากจีนไปยังอินเดีย และได้ผ่านอาณาจักรศรีสุวรภูมิเพื่อนมัสการรอยพระบาทซึ่งสามเณรงี่เจ็งใช้คำว่า *"พ่อบ๊าก"* ซึ่งหมายถึง "พระพุทธบาท" ณ วัชรปุระแห่งนี้ซึ่งอยู่ติดชายทะเล และสามเณรงี่เจ็งไม่ได้เข้าไปถึงพระพุทธบาทที่เมืองสระบุรีซึ่งอยู่ลึกเข้าไป สำหรับสถานที่พระพุทธเจ้าประทับรอยพระบาทเรียกว่า *"เขาลูกช้าง"* นี้เป็นเขาเตี้ย ๆ สูงประมาณ ๓๐ เมตร ผิดกับเขาทั่วไปในประเทศไทย เพราะมิใช่เป็นภูเขาหินธรรมดา แต่ประกอบด้วยหินก้อนใหญ่ๆ เท่าตึก๑๐ ชั้น วางเรียงซ้อนกันขึ้นไป หากมองในเวลากลางคืนจะเป็นเงาคล้ายลูกช้าง จึงมีชื่อเรียกขานกันว่า *"เขาลูกช้าง"* ตามสภาพที่เห็นเขาลูกช้าง ตั้งอยู่ที่บ้านท่าลาว ต. ไม้รวก อ.ท่ายาง (เมืองบางยาง) จ.เพชรบุรี

ในปัจจุบัน รอยประทับดังกล่าวเป็นรูป รอยเท้าคนจริงๆ ฝังลงไปในเนื้อหินบนยอดเขาด้านทิศตะวันออก ขนาดยาว ๕ ฟุต กว้าง ๒.๑ ฟุต ด้านปลายพระบาท (ปลายนิ้วเท้า) ลึก ๔ นิ้วฟุต ลักษณะคล้ายกับรอยเท้าที่เหยียบลงบนโคลน ทำให้มีรอยชัดเจนมาก ปรากฏบันทึกเรื่องรอยพระบาทเขาช้างนี้ จากประวัติศาสตร์ สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล่าเจ้าอยู่หัวสมเด็จพระปิยมหาราช รัชกาลที่ ๕ มีว่า

" พรานผู้หาของป่าชื่อนายปา สมัยเมื่ออายุได้ ๑๕ ปี ได้ออกล่าสัตว์ในละแวกนั้น

เกิดกระหายน้ำ ได้ปีนต้นรังขึ้น ไปบนเขาลูกช้างเพื่อมองหาสาธารน้ำ จึงได้พบรอยพระพุทธบาท จึงได้นำความมาเล่าให้ชาวบ้าน ได้รับทราบและขึ้นไปทำการสักการะบูชา ต่อเมื่อนายปาอายุได้ ๖๐ ปีเศษ จึงได้นำเรื่องนี้แจ้งไปยังเจ้าเมืองเพชรบุรี ท่านจึงสั่งให้เกณฑ์คนลาว (โซ่ง) ที่บ้านท่าลาวให้ไปคอยดูแลรักษารอยพระพุทธบาทไว้

จากนั้นจึงได้ทำหนังสือกราบบังคมทูลไปยัง พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงทราบและพอพระทัย จึงเสด็จพระราชดำเนินมาเพื่อทอดพระเนตร โดยใช้พาหนะช้าง ๗ เชือกเสด็จผ่านวัดท่าคอย เมืองเพชรบุรีได้ตั้งพลับพลา ณ หาดทรายวัดท่าคอย แต่พระองค์มิได้ทรงหยุดประทับได้เสด็จต่อไปโดยมีนายนาค พวงจันทร์ ส่วนฝางเป็นผู้ชำนาญป่านำทางเสด็จ ทรงเสด็จประทับ ณ เชิงเขาลูกช้างผู้ตามเสด็จป่วยเป็นโรคห่าในขณะนั้นตายลงหลายคน จึงเสด็จพระราชดำเนินกลับ **....''** สถานที่ตั้งพลับพลาประทับนั้น ต่อมาเรียกว่า ท่าพลับพลาจวบจนปัจจุบัน

บทที่ ๖
อาฬวีรัฐ เชียงรุ้ง ชิงหลิน กิมหลิน

ดังได้กล่าวถึงความสัมพันธ์โดยโคตรวงศ์ของพระมหากษัตรย์ไทย กับพระบรมศาสดาในส่วนของอาณาจักรศรีสุวรภูมิตอนใต้ไปแล้ว จึงขอกล่าวถึงความสัมพันธ์ของพระพุทธศาสนากับสถาบันพระมหากษัตริย์ไทย ในอาณาจักรศรีสุวรภูมิตอนเหนือบ้าง โดยขอท้าวความกลับไปเล็กน้อยเพื่อความเข้าใจกระจ่างและใช้ในการอ้างอิงประวัติศาสตร์ในอนาคต

หลังจากที่ราชโอรสองค์ที่สองแห่งราชอาณาจักรศรีสุวรภูมิตั้งนครของชาวลาวไทยในดินแดนอุตรกุรุทวีปได้ ๕๔ ปี ก็สวรรคตราชบุตรได้ปกครองต่อมา (ก่อน พ.ศ. ๒๑๕๔ ปี) ซึ่งเป็นกษัตริย์ไทยที่โด่งดังที่สุดพระองค์หนึ่ง มีพระนามว่า *'**พระเจ้าอึ่ง*** (สำเนียงจีนเรียกว่า อึง หรือ อึ้งตี่) ซึ่งเป็นสมัยเมื่อเกือบ ๖,๐๐๐ ปีมาแล้ว อยู่ในประเทศอินเดียปัจจุบันนี้ ตรงกับประวัติศาสตร์จีนที่บันทึกไว้ว่า พระเจ้าอึ่งได้ครองราชอยู่ในสมัย ๒๑๕๘ - ๒๐๐๐ ปีก่อนพุทธกาลทรงนำวิทยาการต่างๆ เข้าสู่ประเทศจีน เช่นการแพทย์สมุนไพร เครื่องดนตรี เข็มทิศ ดาราศาสตร์ โหราศาสตร์ การทอผ้าฝ้าย การเคี่ยวน้ำตาล การทำกระดาษ การทำสำริด ฯลฯ (อึ่งเป็นสัตว์คล้ายกบ จะส่งเสียร้องเมื่อจะมีฝนตก เป็นเครื่องหมายของความอุดมสมบูรณ์ ชนโบราณถือว่า เมื่อได้ยินเสียอึ่งร้อง หมายถึง ความอุดมสมบูรณ์จะเกิดขึ้น) ภายหลังประชาชนได้ถวายพระนามว่า ***"จักรพรรดิ์เหลือง"***

พระเจ้าอึ่ง (อึ้งตี่) ต่อมาได้ย้ายเมืองใหม่ โดยให้สร้างเมืองเชียงเจ้งเป็นศูนย์กลางแผ่นดินของพระองค์กว้างขวางมากเกินอาณาเขตไปถึงกวางตุ้ง กวางสี และลงมาถึงเชียงขุนในยูนาน กว้างใหญ่จนต้องแบ่งออกเป็น ๑๒ แคว้น โดยให้ราชบุตรแต่ละองค์ลงมาปกครองปกครอง (ต้นแบบของการตั้งอาณาจักร ๑๒ เจ้าไทยในภายหลัง) ทรงครองอยู่ ๑๐๐ ปี มีกษัตริย์ปกครองต่อมาอีก ๑ พระองค์เป็นระยะเวลา ๘๓ ปี (ขุดพบเครื่องหมาย ราชวงศ์เป็นรูปอึ่งทำด้วยสำริดในยุคนี้)

พระเจ้าช้าง (จีนเรียก ซาง) ท่านได้สร้างกลองสำริด ปัจจุบันเรียกว่า ***"มโหรทึก"*** เพื่อใช้ประกอบพิธีเพื่อความสมบูรณ์ เป็นต้นวัฒนธรรมประเพณีขอฝน (โดยบนกลองมโหรทึกได้

ทำเป็นตัวอึ่ง ซึ่งหมายถึงพระเจ้าอึ่ง) ซึ่งแพร่หลายไปในจีนตอนใต้และเวียดนามในราชวงศ์ช้าง

Dr.Wolfran Edberhard ผู้เชี่ยวชาญทางโบราณคดีและมานุษยวิทยา ซึ่งได้ทำการ ศึกษาค้นคว้าและสอนในมหาวิทยาลัยกรุงปักกิ่ง ประเทศจีน กว่า ๒๐ ปี ได้ระบุไว้ว่า *'เมื่อประมาณกว่า ๑,๕๐๐ ปี ขึ้นไปก่อนพุทธกาล...มีรัฐช้างเป็นศูนย์กลางการปกครองอยู่ที่มลฑลโฮนานเหนือแม่น้ำเหลือง มีเมืองหลวง หลายเมืองในยุคต่างกัน เมืองหลวงสุดท้ายชื่อยินชู (Yin-Chu) เป็นเมืองเดียวซึ่งขณะนี้มีการ ขุดค้นทางโบราณคดีขึ้นมาศึกษา....เราเชื่อได้ว่าเป็นพวกวัฒนธรรมของชนชาติไทย มีตัวหนังสือที่ใช้มาก่อนหนังสือจีนมีคำที่ใช้อยู่กว่า ๓,๐๐๐ คำในปัจจุบันนี้สามารถอ่านออกเพียง ๑,๐๐๐ คำเท่านั้น"*

พระเจ้าทวนหยก (จวนหยก) ครองราชย์เมื่อ ๑๙๗๑ ก่อนพ.ศ. ได้ทรงให้กำหนดแบบแผน ตำแหน่งขั้นสูงของราชวงศ์และข้าราชการและกำหนดระเบียบการปกครอง โดยทรงปรับให้ตรงกันกับอาณาจักรศรีสุวรภูมิ ภุมิตอนใต้ (เมืองราด) ชาวจีนใช้เป็นรากฐานปฏิบัติการหลายสมัย ดังนี้

๑. *ตำแหน่งไทยไทย* คือตำแหน่งผู้สำเร็จราชการ ซึ่งสืบไปทางตระกูล (ต่อมาภายหลังได้เปลี่ยนใหม่ ไม่สืบโดยสกุล) ทำหน้าที่แทนในนคร ในขณะพระมหากษัตริย์ขณะไม่อยู่ในนครหลวง ผู้ได้รับแต่งตั้งจะเป็นบุคคลในพระราชวงศ์เท่านั้น *(จีนเรียกไถ่ไถ่ หมายถึง พระพันปี)*

๒. *ตำแหน่งจงไทย (จีนเรียก ไทจง)* คือตำแหน่งสมเด็จเจ้าฟ้าเป็นตำแหน่งที่มีอำนาจบังคับบัญชาสูงสุด สำหรับราชวงศ์ฝ่ายในทั้งปวง ผู้ได้รับแต่งตั้งจะเป็นบุคคลในพระราชวงศ์เท่านั้น

๓. *ตำแหน่งจ้าวไทย* คือตำแหน่งมหาอุปราช เป็นหนึ่งที่มีอำนาจบังคับบัญชาสูงสุดสำหรับราวงศ์ฝ่ายนอกทั้งปวงและจะปกครองนครที่เป็นศูนย์กลางของมลฑลนั้น ๆ ผู้ได้รับการแต่งตั้งจะเป็นบุคคลในพระราชวงศ์เท่านั้น

๔. *ตำแหน่งตุงไทย* คือ ตำแหน่งราชปุโรหิต หรือเสนาบดีมีอำนาจควบคุมข้าราชการและกองทัพทั้งปวงในแผ่นดิน (คำว่า **"ตุง"** เป็นภาาไทยลานนา แปลว่า **ธง** ขณะนี้ยังใช้อยู่ในภาคเหนือของไทย ซึ่งหากแปลเป็นคำไทยปัจจุบันและแปลได้ความว่า *ตำแหน่งธงไทย*)

๕. *ตำแหน่งฟูไทย (คำว่า **ฟู** แปลว่า บูรณะหรือขยายตรงกับคำว่า เร่งรัดพัฒนาชนบท รพช. ในยุคคปัจจุบัน)* คือ ตำแหน่งผู้ว่าการมณฑล มีอำนาจควบคุมข้าราชการและกำลังรบในมลฑลที่ขึ้นอยู่กับนครใหญ่

๖. *ตำแหน่งงิดไทย (งิด แปลว่า ปัญหา)* คือผู้พิภากษามลฑลมีอำนาจหน้าที่ควบคุมผู้พิภากษาและข้าราชการตุลาการในมลฑลทั้งปวง ทำหน้าที่แก้ปัญหาข้อพิพาทของประชาชน

๗. *ตำแหน่งพวนไทย* คือ ผู้ว่าการคลังมลฑล มีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลผลประโยชน์และรายได้ที่จะส่งเข้าไปยังนครหลวง (ทำหน้าที่เก็บภาษี เหมือนกรมสรรพากรในปัจจุบัน)

๘. *ตำแหน่งเตาไทย* คือ ผู้ว่าราชการจังหวัด มีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลข้าราชการและผลประโยชน์ในจังหวัดของตน

๙. *ตำแหน่งโตไทย* คือ ทูตการค้า ผู้ดูแลด้านการค้า มีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูและด้านการค้าทั้งในและนอกอาณาจักร (ตำแหน่งนี้ในพระไตรปิฎก เรียก *โตทยุย..*อ้างแล้ว)

ในรัชกาลของพระเจ้าทวนหยก (จีนเรียกว่า ***"จวนหยก"*** เป็นช่วงของการเริ่มสั่งสมกำลังกองทัพ จึงเริ่มมีการสร้างอาวุธที่มีคม ๒ ด้านขึ้นเรียกว่า***"ทวน"*** เป็นอาวุธประจำพระองค์

(ปรากฏตามหนังสือ The Genius of China) ซึ่งกลายเป็นธรรมเนียมของพระมหากษัตริย์ให้ยึดถือกันตลอดมาในการที่ต้องมีพระแสงที่มีคมสองด้าน อันเรียกว่า *พระขรรค์* ซึ่งหากใส่ด้ามให้ยาวก็จะเรียกว่า ***"ทวน"*** เช่นคำดั้งเดิม และยังคงใช้คำนี้เรียกอาวุธดังกล่าวกันมา ตราบถึงกรุงรัตนโกสินทร์ สมัยของพระเจ้าทวนหยกนี้คือยุคก่อนพุทธกาลถึง ๑๙๗๑ ปี

ชนชาติลวทยุยศรีสุวรภูมิที่ขึ้นไปสร้างบ้านแปลงเมืองในอุตตรกุรุทวีปมีจำนวนเพิ่มขึ้นตามกาลเวลาแยกกันตั้งบ้านเมืองนับได้เป็นร้อย ๆ นคร มีชื่อต่างกันไปตามชื่อของนครที่ตั้งนั้น

ดังตัวอย่างเช่น ชาวลวไทยภู่ก็ถูกเรียกว่า **ชาวภู่ไทย** จีนเรียกว่า **ชาวภู่** (*ภู่* แปลว่า *ผู้มียศ*) สมัยโบราณ ภู่จะห้อยเอวติดไปกับหยกซึ่งเป็นเครื่องประดับบอกยศชั้นต่าง ๆ ราชการจีนได้ใช้ตามในสมัยต่อมา จนถึงราชวงศ์เช็ง)

ในจารึกประวัติศาสตร์ *"จูซู"* และ *"ซั่งจู"* ฉบับโบราณของจีนได้กล่าวถึงชาวภู่ไทยว่า

"....ชาวภู่ นี้เรียกว่า ภูร้อยกลุ่ม เพราะอยู่เป็นกลุ่ม นับร้อย ๆ มีถิ่นฐานครองอยู่ที่เมืองเจียนหนิง (ในยูนาน...) จากนั้นประวัติศาสตร์ก็ขาดตอนไปเพราะอยู่ในยุคสงครามเลียดก๊ก ตลอดสมัยราชวงศ์ซ้าง (ซาง) ซึ่งสงครามระหว่างนครมีต่อเนื่องตลอดมา จากนั้นอีก ๑๐ ชั่วอายุคนนับแต่สมัยเลียดก๊ก สมัยชุนชิว ชาวศรีสุวรภูมิตอนเหนือได้กระจายไปตั้งนครของตนทั่วแผ่นดินจีน (กลายเป็นชนผู้ไทย ๑๐๐ กลุ่ม ตามที่จีนเรียก) แต่กลุ่มใหญ่สุดจากกว้างตุ้งและกวางสีสมัยราชวงศ์เจ้า (โจว) และสมัยต่อจากนั้น เจ้านายหนุ่มผู้มีตำแหน่งเป็นเจ้าไทยเชื้อสายราชวงศ์ซ้าง ซึ่งมี ๑๒ คน พี่น้องท้องเดียวกัน (ข้อมูลนี้ยืนยันตรงกับรายงานการขุดค้นทางโบราณคดีของจีนใน พ.ศ. ๒๕๑๙

"... ในเมืองโบราณของราชวงศ์เจ้าพบซากบ้านโบราณใต้ถุนสูงรวมเป็นกลุ่ม ๑๒ กลุ่ม ซึ่งแต่ละกลุ่มมีร่องรอยศาลหรือตราประจำตระกูลและร่องรอยของสุสานขนาดที่ใหญ่กว่าสุสานของจิ๋นซีอ๋อง ซึ่งได้พบมาแล้วก่อนหน้านี้...")

โอรสทั้ง ๑๒ คนพี่น้องได้ร่วมกันตั้งอาณาจักรล้านช้าง ตามชื่อราชวงศ์ มีนครแถน (จีนเรียก **เทียน**) เป็นศูนย์กลางซึ่งสุมาเอี๋ยนได้กล่าวถึงลักษณะความเป็นอยู่ ของเหล่าชนชาติไทยศรีสุวรภูมิในอาณาจักล้านช้างตอนนี้ว่า

".....คนเมือง (คำเรียกชาวนครแถนจีนบางฉบับก็ว่า ไทยเมืองและใช้ต่อมาจนปัจจุบัน*) ล้วนเจาะหูจนใบหูห้อยลงมาถึงไหล่เพื่อใส่เครื่องประดับ ส่วนเจ้านายห้อยลมาถงพ้นหัวไหล่ ๑ นิ้ว* (ในกรณีนี้นักโบราณคดีสามารถที่จะพิจารณาได้จากปฏิมากรรมบ้านคูบัว และศิลปสุวรภูมิ จะเห็นได้ว่าการเจาะหูเป็นเช่นนั้น โดยเฉพาะพระพุทธรูป จะเห็นได้ชัด และคงจะเป็นแนวทางในการตอบปัญหา เรื่องการแต่งกายของขอมในสภาพปฏิมากรรมหินทราย ตามปราสาทหิน ได้ว่า ใครเป็นเจ้านายหรือใครเป็นบ่าว โดยดูจากใบหูเป็นหลักก็ได้) **พื้นดินอุดมสมบูรณ์ มีการทำไร่ไถนา เลี้ยงตัวไหมตัวหม่อน (ตอนนั้นจีนยังทำผ้าไหมไม่เป็น) รู้จักย้อมผ้าทำลวดลายมีผ้าต่าง ๆ รวมทั้งผ้าเนื้อละเอียด ทั้งแพรด่วน มีต้นวูถง (ฝ้าย) ที่ในเมืองเราไม่**

มี(แสดงให้เห็นว่าจีนไม่รู้จักการทอผ้า) เขาใช้ปุ่ยดอกของมัน ถักทอเป็นผ้ากว้าง ๕ ฟุต ขาวสะอาด ชายหญิงไว้ผมมวย นุ่งห่มผ้าฝ้าย..."

๑๒ กษัตริย์ราชวงศ์ช้าง ตั้งนครแถนเป็นศูนย์กลางโดยได้แบ่งอาณาจักรออกไปเป็น ๑๒ แคว้นตามแบบแผน *"คัมภีร์มหาจักรพรรดิ์ราช"* ซึ่งใช้ในสมัยพระเจ้าช้างต้นราชวงศ์ มาใช้ปกครองอาณาจักรใหม่ซึ่งเรียกว่า ***"อาณาจักรล้านช้าง"*** ที่เรารู้จักกันในนามของสิบสองจ้าวไทย (จ้าวไทย เป็นตำแหน่ง) ภายหลังเพี้ยนมาเป็น *สิบสองจุไทย* ตำแหน่งจ้าวไทยผู้ครองแคว้นนั้นล้วนเป็นพระประยูรญาติกันทั้งสิ้น

มีการฟื้นฟูพิธีมงคลและชัยชนะซึ่งใช้ในสมัยพระเจ้าอึ่งตี่ อันเป็นบรรพกษัตริย์โดยใช้กลองมโหรทึกเป็นเครื่องมือในการประกอบพิธี ซึ่งถ่ายทอดวัฒนธรรมไปยังนครต่างในอาณาจักร ดังนั้น กลองมโหรทึกจึงได้รับความนิยม และถูกใช้ร่วมกับพิธีมงคลด้านอื่นๆ ทางศาสนาด้วย ทำให้มีการสั่งกลองมโหรทึกมาจากอาณาจักรศรีสุวรภูมิภาคใต้ ซึ่งเป็นแหล่งผลิต ด้านการปกครองที่ได้เป็น ๑๒ แคว้นของอาณาจักรแถนนั้น *สุมาเอี๋ยน* ได้กล่าวไว้ว่า

".....The King of Tien possessed a force of twenty of thirty thusand man, While to the northeast of him lived the tribes of Lao-chin and Mino with whare ruled by members of same chan as himself and were in a position to look after him...... Thair are "DOZENS" of chiefs rulling among the sounthwesturn barba-rians, but most important is the ruler of Yeh-Lang. To the west of Yeh-Lang lives the chief of Mimo if which the most important is the Tien. Noth of Tein live numerous other chiefs, the important being the ruled of Chiung-Tu. All the tribes ruled by threse chiefs ware their hair in the mallet-shaped fasihon, live in settelment....."

เดิมอาณาจักรแถน (ล้านช้าง) นี้มีชื่อว่า ***"ทุงลาน"*** แปลว่า ***"ลานธง"*** (เหมือนการสวนสนามของทหารทั้งสามเหล่าทัพ ที่จะนำธงชัยเฉลิมพลจของแต่บละเหล่าทัพมาถวายความเคารพ ต่อมาจีนได้เปลี่ยนชื่อเป็น ***"จางโก๊ะ"*** ความเจริงรุ่งเรืองของอาณาจักรล้านช้างหรืออาณาจักแถน มีบันทึกไว้มากมาย และเชื้อสายของกษัตริย์อาณาจักรนี้ ได้สร้างความเปลี่ยนแหลงในประวัติศาสตร์จีนอย่างมหาศาล ชื่อทางไทยเรียกว่า ***เจ้าไทยดี*** ตามบันทึก จีนมีว่า

"....พระองค์คือพระราชโอรสพระเจ้าอโศกมหาราช ชื่อทางจีนเรียกว่า ***อายู้*** ได้มาเป็นพระราชบุตรเขยของกษัตริย์ไทย เมืองชู โดยอภิเษกกับเจ้าหญิงยี่เจียว (ชื่อทางจีน)

ต่อมาเจ้าไทยดีได้ครองเมืองชู แคว้นตาลี ชื่อว่า***เจ้าไทยดี*** (จีนเรียกว่าเจ้าดี Duke De)" ทรงเป็นกษัตรย์ที่ยิ่งใหญ่โดยทรงตั้งราชวงศ์ชู (คำว่า ***ชู*** แปลว่า *ยกย่อง* เป็นคำไทยโบราณซึ่งเป็นคำโดด ต่อมาใช้ประกอบคำอื่น เช่น *เชิดชู ชูขึ้น* แต่ทั้งหมดนี้จะมีความหมายว่า *การยกย่องสูงกว่าเดิม* ทั้งสิ้น) และเปลี่ยนชื่อแคว้นเป็นตาลีชู (จีนเรียก ตาลีฟู) ทำให้พระอรหันต์ในสมัยของพระเจ้าอโศกมหาราช ได้พุทธศาสนาเข้าสู่ชนชาติไทยในอาณาจักรล้านช้าง ราชบุตรของเจ้าไทยดีทั้ง ๙ พระองค์ได้ให้กำเนิดตระกูบแบะรชวงศ์ใหม่อันมีชื่อบันทึกในประวัติศาสตร์โลกดังนี้ คือ

องค์ที่ ๑ ครองเมืองชูฟูหล้า เป็นต้นตระกูลของชาวอยีขาวตะวันตกเฉียงใต้ ครอง ๑๖ แคว้นในยูนาน

องค์ที่ ๒ ครองเมืองชูเตียน เป็นต้นตระกูลชาวไทโท้ (ไทย) หรือนาชิ(Nashi) ในธิเบต

องค์ที่ ๓ ครองเมืองชูนา เป็นต้นตระกูลไทหาญ (จีนเรียกว่า ต้าฮั่น เป็นคนละเผ่ากับที่บุกไปยังเอเชียไมเนอร์)

องค์ที่ ๔ ครองเมืองชูชวน เป็นต้นตระกูลไทเมือง(มานเสือ) ฝ่ายตะวันออก คือกุยจิว (ไกวเจา) กวางไส (กวางสี) กวางตุง

องค์ที่ ๕ ครองเมืองชูดก มีบุตร ๑๒ พระองค์ สำเร็จเป็นพระอรหันต์ ๗ องค์ เป็นปราชญ์ ๕ คน เป็นต้นตระกูลมุสือในยูนาน

องค์ที่ ๖ ครองเมืองชูโก เป็นต้นตระกูลพนม ตั้งอาณาจักรฟูนัน หรือพันพัน

องค์ที่ ๗ ครองเมืองชูดิน เป็นต้นตระกูลไทเวียต(จีนเรียกต้าเว่ยWui บรรพบุรุษเจ้าไทยขุนเจิน นักโบราณคดีเรียก *เจนละ*) ตังเกี๋ย (เกียวจี้)

องค์ที่ ๘ ครองเมืองชูสู่ เป็นต้นตระกูลไทอยีขาวตะวันออก ยูนานตอนใต้ติดกับลาว (เรียกว่าพวกไทยดำ เพราะใส่เสื้อผ้าสีดำ)

องค์ที่ ๙ ครองเมืองชูส่ง ราชโอรสองค์นี้เป็นพระราชบิดาของพระเจ้าเทวกาล หรือขุนเมือง (ขุนเมือง ซึ่งเป็นผู้ทรงรจนาตำนานล้านช้าง นครแถน)

เมื่อรวมกันทั้งหมด จึงมี ๙ พระองค์ หรือ ๙ ราชวงศ์ ในยุคนี้จึงให้เงินตราสัญญลักษณ์ ๙ ราชวงศ์ (ดังภาพ)

พระเจ้าเทวกาลหรือขุนเมือง เป็นหลานของเจ้าไทยดี ขุนเมืองท่านได้ไปศึกษาในตักกศิลาชมพูทวีป จึงทรงมีความเชี่ยวชาญด้านภาษาสูงมาก และเป็นผู้ทางแต่งตำนานนครแถน (จึงทำให้เราได้ทราบชื่อและตำแหน่งนครโบราณในตำนานนครแถนว่า *กรุงราชคฤห์ เป็นเมืองหลวงของนครไทยเทศ หรือไทยทศ กรุงมิถิลาอยู่ในมลมณฑลยูนาน หรืออาณาจักรน่านเจ้านี้เอง*)

การรวมกันระหว่างพระเจ้าอโศกมหาราชราชวงศ์โมริยะกับพระเจ้าไทยดี ต้นวงศ์ของพระเจ้าเทวกาล(ขุนเมือง) จึงมีบรมราชโองการประกาศให้พระมหากษัตริย์ในดินแดนสุวรภูมิ(ตอนบน)ทั้งสิ้น ซึ่งเคยนับถือผีฟ้าเปลี่ยนเป็นพุทธมามกะ กษัตริย์ในอาณาจักรศรีสุวรภูมิตอนบนทุกพระองค์ จึงทรงมีหน้าที่เป็นพุทธศาสนูปถัมภกพระพุทธศาสนาอย่างต่อเนื่องสืบมา โดยถือเป็นศาสนาของโคตมะโคตรเดียวกันในทางหนึ่งและโดยหลักธรรม คำสอนอันลึกซึ้งสามารถปริวัฒน์ใช้ในการปกครองได้เป็นอย่างดีอีกทางหนึ่ง

พระพุทธศาสนาในสุวรภูมิตอนบนจึงเป็น *"นิกายเถรวาท"* มิใช่ *"มหายาน"* (หมายเหตุ: มหายานเกิดขึ้นประมาณ พ.ศ. ๖๐๐ ปีโดยคุรุนาคารชุน เรียกว่า *"ศูนยตวาท"* หรือ *"ศูนยตวาทิน"* ชมพูทวีป มีหลักปรัชญาว่า "ทุกสรรพสิ่งมีสภาพ เป็นอนัตตา เป็นสูญ และนิพพาน เป็นอนัตตาเป็นสูญ

นิกายมหายานเข้าสู่ประเทศจีนใน พ.ศ. ๗๐๐ โดยพระเจ้าเม่งแต้ แห่งราชวงศ์ฮั่น(ไทหาญ) ซึ่งพระองค์ได้ส่งพระจีนฝ่ายเถรวาทไปอาราธนาพระอรหัตต์มาจากชมพูทวีป (อินเดีย) แต่พระสงฆ์จีนเหล่านั้นไปไม่ถึงพระสงฆ์จีนเหล่านั้น ท่านเดินทางไปแค่อาณาจักรบรากเตีย ซึ่ง

นิกายมหายานกำลังเผยแพร่อยู่ จึงนำปรมาจารย์มาหายานเป็นพระอินเดีย ๒ รูป คือพระกาศยป มาตังคะ(เกียเฮยะม่อเท้ง) พระธรรมรักษ์(เต็ก ฮวบลั้ง) มายังนครลกเอี้ยง พระเจ้าเม่งเต้ทรงศรัทธาสร้างอาราม พระราชทานชื่อว่า ***วัดม้าขาว*** (แปะเบ๊ยี่)หรือ วัดจตุทิศาราม และพระพุทธศาสนามหายานได้เจริญขึ้น โดยกษัตริย์ราชวงศ์ฮั่นซึ่งเป็นพุทธมามกะทรงอุปถัมภ์

ทำให้พระพุทธศาสนาฝ่ายเถรวาทอันสืบมา นับแต่สมัยพระเจ้าอโศกมหาราชสมัยพระเจ้าไทดี ขาดการอุปถัมภ์เท่าที่ควรจึงเสื่อมไป พระพุทธศาสนาฝ่ายมหายานในยุคแรกนั้น เผยแพร่แต่เฉพาะในราชสำนัก ต่อมาจึงเผยแพร่ในดินแดนตอนบนเหนือแม่น้ำเหลือง และลกเอี๋ยงเท่านั้น มิได้เผยแพร่เข้าสู่เมืองยูนาน และตาลีฟู ซึ่งยังคงเป็นพระพุทธศาสนานิกายเภถรวาทเช่นเดิม แต่จะอย่างไรก็ตามกษัตริย์เหี้ยนเต้ของราชวงศ์ฮั่น ก็คือเชื้อสายของพระเจ้าไทยดี เป็นพุทธมามกะชน

ชาติไทยได้สิ้นสูญราชวงศ์ฮั่น(ไทหาญ)ในสมัยของอำมาตย์ *"ตั๋งโต๊ะ"* (เริ่มต้นประวัติศาสตร์ยุค ***"สามก๊ก"***)

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า กับ ชาวอาฬวี

มาราติเรกมภิยุชฺฌิตสพฺพรตฺตึ

โฆรมฺปนาฬวกมกฺขมถทฺธยกฺขํ

ขนฺตีสุทนฺตวิธินา ชิตฺวา มุนินฺโท

ตนฺเตชสา ภวตุ ชยมงฺคลานิ ฯ

(อาฬวกสูตร ขุททกนิกาย สุตฺตนิบาต)

ท่านที่เป็นพุทธบริษัทเมื่อได้เห็นพระพุทธมนต์บทนี้ ก็ต้องร้องอ๋อทุกท่านทุกรายไป เพราะนี่คือบทถวายพรพระ หรือที่เราเรียกจนติดปากว่า **"บทพาหุง"** ความเกี่ยวข้องของชนชาติไทยได้ถูกบรรยายไว้ในพระสูตรบทนี้อย่างครบถ้วน

เนื่องจากว่าอาณาจักรในอาฬวสูตรนี้ ขอกล่าวโดยสรุปว่า เหตุการณ์ได้เกิดขึ้นที่เมืองอาฬวี และกษัตริย์ผู้ครองเมืองอาฬวี รวมทั้งประชาชนถูกยักษ์ซึ่งมีอิทธิฤทธิ์ข่มขู่ให้นำทารกในเมืองมาให้กินเป็นอาหารตลอดมา พระพุทธองค์ได้ทรงทราบถึงเสด็จไปเพียงพระองค์เดียวเพื่อโปรดยักษ์นั่นให้เห็นบุญบาปโทษแห่งการหาชั่ว โดยทรงเสด็จออกจากเมืองสาวัตถีไปยังเมืองอาฬวีสิ้นทาง ๓๐๐โยชน์ อาฬวกยักษ์ได้ใช้อิทธิฤทธิ์ทำร้ายพระบรมศาสดา (โปรดศึกษารายละเอียดในพระสูตร) แต่ไม่สามารถจะทำร้ายพระพุทธองค์ได้จึงสำนึกคลายมานะรับฟังธรรมจากพุทธองค์เลิกเป็นพาลสมาทานศีลนับแต่ครั้งนั้น

พระพุทธองค์ได้ทรงจำพรรษาที่เมืองอาฬวี ๑ พรรษา ได้ทรงเผยแพร่พระธรรมคำสอนแก่ชาวอาฬวีมีผู้อุปสมบทด้วยเอหิภิกขุอุปสัมปทามากมาย ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์นับพัน ในจารึกของอาฬวี เรียกพระพุทธศาสนาสมัยนั้นว่า ***"โพธิ"*** จีนออกเสียงเป็น ***"โฟธิ"*** พระพุทธศาสนาจึงได้เริ่มตั้งมั่นที่อาณาจักอาฬวีนับแต่นั้นมา

หากผู้ที่ไม่ลึกซึ้งในประวัติศาสตร์ก็จะข้ามคำว่า *"อาฬวี"* ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับชนชาติไทย นั่นก็เพราะว่า *"อาฬวี"* นี้ภายหลังได้กลายเป็นมหาอำนาจมีดินแดนกว้างใหญ่ไพศาล และโดยเฉพาะกอย่างยิ่งเป็นอาณาจักรของชนชาติไทย ซึ่งตามพระไตรปิฎกนี้จึง

สามรถยืนยันได้วาชนชาติไทยได้เจริญมาตั้งแต่สมัยพุทธกาล เหตุใดจึงกล่าวเช่นนั้นก็เพราะว่า "อาฬวี" นี้ก็คือ ***"อาณาจักรเชียงรุ้ง"*** ของชนชาติไทยในหน้าประวัติศาสตร์และโบราณคดี

ปรากฏหลักฐานว่าปีอัญชันศักราชที่ ๑๑๙ ในพุทธวัสสาที่ ๑๖ นั้นเป็นปีที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จมาปราบอาฬวยักษ์ เมื่อเสร็จพุทธกิจแล้วนั้น พระพุทธองค์ได้ทรงจำพรรษาได้ทรงจำพรรษที่เมืองอาฬวี ๑ พรรษา จึงได้มีการก่อสร้างวิหารสูงขึ้นเป็นที่ประทับ เป็นอารามขึ้น การก่อสร้างอารามต่างๆ ดังว่านั้น ปรากฏยืนยันอยู่ในพระวินัยปิฎก มหาวิภังค์ ปฐมภาค ตติยปราชิกกัณฑ์ วินีตวัตถุ ดังนี้

(๒๑๑).....ก็โดยสมัยนั้น พวกภิกษุ***ชาวเมืองอาฬวี*** ช่วยกันสร้างวิหารที่อยู่ ภิกษุรูปหนึ่งอยู่ข้างล่างยกศิลาส่งขึ้นไป ศิลาที่ภิกษุผู้อยู่ข้างบนรับไว้ไม่มั่น ได้ตกทับกระหม่อมภิกษุผู้อยู่ข้างล่างถึงมรณภาพแล้ว เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปราชิกแล้ว กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าๆ ตรัสถามว่า "ดูก่อนภิกษุ เธอคิดอย่างไร .

ภิกษุ *"ข้าพระพุทธเจ้ามิได้จงใจ พระพุทธเจ้าข้า"*

พระพุทธเจ้า *"ดูก่อนภิกษุ ภิกษุไม่จงใจไม่อาบัติ"*

เนื่องจากลักษณะบ้านหรืออาคารของชนชาติไทยนั้นยกพื้นสูง หลังคาสูงมีหลายขั้น ซึ่งแตกต่างกับชาวชมพูทวีปแถบแม่น้ำพรมบุตรจะทำเตี้ยและไม่ยกใต้ถุนสูงเหมือนบ้านคนไทยในเมืองอาฬวี หลักฐานแห่งลลักษณะอาคารบ้านเรือนทรงไทยนั้น ปรากฏอยู่ในพระวินัยปิฎก มหาวิภังค์ ปฐมภาค ตติยปราชิกกัณฑ์ วินีตวัตถุ เช่นกันว่า

.....ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุชาวเมืองอาฬวีช่วยกันสร้างวิหารที่อยู่ ภิกษุรูปหนึ่งอยู่ข้างบน มีความประสงค์จะให้ตาย จึงปล่อยศิลาลงบนกระหม่อม ภิกษุผู้อยู่ข้างล่าง ภิกษุผู้อยู่

ข้างล่างนั้นถึงมรณภาพแล้ว เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า ๆ ตรัสถามว่า *"ดูก่อนภิกษุเธอคิดอย่างไร"*

ภิกษุ *"พระพุทธเจ้าข้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า"*

พระผู้มีพระภาคเจ้า *" ดูก่อนภิกษุ เธอต้องอาบัติปราชิกแล้ว"*

......โดยสมัยนั้นแล พวกชาวเมืองอาฬวี ช่วยกันสร้างวิหารที่อยู่ ภิกษุรูปหนึ่งอยู่ข้างล่างยกศิลาส่งขึ้นไป ภิกษุผู้อย่างข้างบนมีความประสงค์จะให้ตาย จึงปล่อยศิบลาลงบนกระหม่อมภุกษุผู้อยู่ข้างล่าง แต่ภิกษุผู้อยู่ข้างล่างไม่ถึงมรณภาพ เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องปราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า ๆ ตรัสว่าถามว่า *"ดูก่อนภิกษุ เธอคิดอย่างไร"*

ภิกษุ *"ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า"*

พระผู้มีพระภาคเจ้า *"เธอไม่ต้องปราชิก แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย"*

........ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุชาวเมืองอาฬวี ช่วยกันก่อฝาผนังวิหาร ภิกษุรูปหนึ่งอยู่ข้างล่างส่งอิฐขึ้นไป อิฐที่ภิกษุผู้อยู่ข้างบนรับไว้ไม่มั่น ได้หล่นทับกระหม่อมภกิกษุผู้อยู่ข้างล่างถึงมรณภาพแล้ว เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัตปราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าๆ ตรัสถามว่า ดูก่อนภิกษุ *"เธอคิดอย่างไร"*

ภิกษุ *"ข้าพระพุทธเจ้า มิได้จงใจ พระพุทธเจ้าข้า"*

พระผู้มีพระภาคเจ้า *" ดูก่อนภิกษุ ภิกษุไม่จงใจ ไม่ต้องอาบัติ"*

ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุชาวเมืองอาฬวี ช่วยกันทำนวกรมภิกษุรูปหนึ่งอยู่ข้างล่างส่งมีดขึ้นไป มีดที่ภิกษุผู้อยู่ข้างบนรับว้ไม่มั่น ได้ตกลงบนกระหม่อมภิกษุผู้อยู่ข้างล่างถึงมรณภาพ เธอมีความารังเกียจว่า เราต้องอาบัติปราชิกเสียแล้ว กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสถามว่า *"ดูก่อนภิกษุ เธอคิดอย่างไร"*

ภิกษุ *"ข้าพระพุทธเจ้า มิได้จงใจ พระพุทธเจ้าข้า"*

พระผู้มีพระภาคเจ้า *"ดูก่อนภิกษุ ภิกษุไม่จงใจ ไม่ต้องอาบัติ"*

........ก็โดยาสมัยนั้นแล พวกภิกษุ<u>ชาวเมืองอาฬวี</u> ช่วกนทำนวกรรมภิกษุรูปหนึ่งอยู่ข้างล่างส่งมีดขึ้นไป ภิกษุผู้อยู่ข้างบนมีควาาประสงค์จะให้ตายจึงปล่ายไม้มีดลงบนกระหม่อมภิกษุผู้อยู่ข้างล่างถึงมรณภาพ เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปราชิกแล้ว กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า ๆ ตรัสถามว่า ดูก่อนภิกษุ *"เธอคิดอย่างไร"*

ภิกษุ *" ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า"*

พระผู้มีพระภาคเจ้า *" ดูก่อนภิกษุ เธอต้องอาบัติปราชิกแล้ว"*

........ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุ<u>ชาวเมืองอาฬวี</u> ช่วกันทำนวกรรม ภิกษุรูปหนึ่งอยู่ข้างล่างส่งมีดขึ้นไป ภิกษุผู้อยู่ข้างบนมีควาาประสงค์จะให้ตาย จึงปล่อยมีดลงบนกระหม่อมภิกษุผู้อยู่ข้างล่าง แต่ภิกษุผู้อยู่ข้างล่างไม่ถึงมรณภาพ เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาคเจ้าๆ ตรัสถามว่า ดูก่อนภิกษุ *"เธอคิดอย่างไร"*

ภิกษุ *" ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า"*

พระผู้มีพระภาคเจ้า *" ดูก่อนภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปราชิกแล้ว แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย"*

........ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุ<u>ชาวเมืองอาฬวี</u> ช่วยกันทำนวกรรม ภิกษุรูปหนึ่งอยู่ข้างล่างยกไม้กลอนส่งขึ้นไป ไม้กลอนที่ภิกษุผู้อยู่ข้างบนจับไว้ไม่มั่น ได้พลัดตกลงบนกระหม่อมลงบนกระหม่อมภิกษุผู้อยู่ข้างล่างนั้นถึงแก่มรณภาพ เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติปราชิกแล้วกระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาคเจ้าๆ ตรัสถามว่า ดูก่อนภิกษุ *"เธอคิดอย่างไร"*

ภิกษุ *" ข้าพระพุทธเจ้า มิได้จงใจพระพุทธเจ้าข้า"*

พระผู้มีพระภาคเจ้า *" ดูก่อนภิกษุ เธอไม่จงใจ ไม่ต้องอาบัติ"*

.......ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุ***<u>ชาวเมืองอาฬวี</u>*** ผูกร่างร้านทำนวกรรม ภิกษุรูปหนึ่งมีความประสงค์จะให้ตาย จึงได้กล่าวกะภิกษุอีกรูปหนึ่งว่า *"อาวุโส ท่านจงยืนผูกที่ตรงนี้"* ภิกษุนั้นยืนผูกอยู่ ณ ที่นั้น ได้พลัดตกลงมา แต่ไม่ถึงมรณภาพ เธอมีความรังเกียจว่า เราต้องอาบัติ

ปราชิกแล้ว กระมังหนอ จึงกราบทูลเรื่องนั้น แด่พระผู้มีพระภาคเจ้า ๆ ตรัสถามว่า *'ดูก่อนภิกษุ เธอคิดอย่างไร"*

ภิกษุ *'ข้าพระพุทธเจ้า มีความประสงค์จะให้ตาย พระพุทธเจ้าข้า"*

พระผู้มีพระภาคเจ้า *'ดูก่อนภิกษุ เธอไม่ต้องอาบัติปราชิก แต่ต้องอาบัติถุลลัจจัย"*

อาณาจักรอาฬวีกับวันชาติไทย

อาฬวีในยุคโบราณนั้นฐานะเป็นรัฐที่ใหญ่มากรัฐหนึ่งของชนชาติไทย จัดเป็นแคว้นหนึ่งใน๑๖ แคว้นของชมพูทวีป จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ยืนยันอย่างได้ข้อสรุปว่า ครั้งหนึ่งกษัตรย์แห่งอาณาจักรศรีสุวรภูมิมีพระบรมเดชานุภาพแผ่ไปจนถึงอ่าวอาระกัน อันเป็นที่ตั้งของกลิครัฐ ดังปรากฏอยู่ในตำนานสิงหนวัติกุมาร จารึกไว้ว่า

" พระพุทธเจ้าล่วงไปได้ ๑๑๘๓ พรรษาวันนั้นยังมีมหานครหนึ่งมีราชวงศ์กับราชธานีทั้งปวงมีพันเมืองมีขจัติยกษัตรย์ มีเมืองโยนกเชียงแสนเป็นประธาน อาฬวี ๑ จุฬานี ๑ จันทบุรี ๑ โกสัมพี ๑ หงสาวดี ๑ กลิงคราช๑ สังกตา ๑ สัตตนาหะ ๑ ทวารบุรี ๑ เท่านี้เป็นประธานแล แต่นั้นยังมีพระยาตนหนึ่ง ชื่อ อนุรุธธรรมิกราช เป็นผู้ใหญ่ในเมืองมลราช และเป็นใหญ่ในเมืองทั้งหลาย สมัยนั้นเมืองใหญ่ในชมพูทวีปมี ๘,๔๐๐๐ เมืองมีท้าวพระยามหากษัตริย์ทั้งนั้น ที่มีท้าวพระยามหากษัตริย์นั้น ก็พร้อมกัน ณ ที่พระยาธรรมตนนั้นสิ้นทุกเมือง....

ครั้งนั้น ท้าวพระยามหากษัตริย์ทั้งหลาย ก็ไปพร้อมกันนบไหว้พระยาธรรมิกราช ว่า เมืองไทยถ้วนทั้งหลายมีพันเมือง เขาหาเจ้าที่จะครองเมืองมิได้ เขาก็บ่ได้มาพร้องกันในที่นี้ ครั้งนั้นพระยาอนุรุธ ก็เจรจากับด้วยเทวบุตรตนนั้น ว่า ขอเทวบุตรเจ้าจงหาท้าวพระยาคนมีบุญสมภารควรเป็นขัตติยวงศ์นั้นให้แก่เขาด้วยเทอญ.....

กาลนั้นลวะจังกราชเทวบุตรตนนั้น ก็พร้อมด้วยบริวารมีเทวดาและเทวบุตรทั้งหลายพันตน ก่ายเกยถือมาแต่จอมเขายุคนธร มาสู่ต้นไม้หมากต้นหนึ่งแล้ว.... ชาวเวียงปรึกษาทั้งมวลก็พร้อมกันอาราธนาขึ้นขี่ราชรถ อัญเชิญมาสู่เวียงแห่งเขาแล้ว ก็อุสาราชภิเษกให้เป็นเจ้าแก่เขาทั้งหลายในกาลนั้นแล

(ท้าวพระยาเหล่านั้น) ท่านก็รับเอาคำพระยาอินทร์และพระยาอนุรุธธรรมิกราชมาแล้วก็ป่าวร้องท้าพระยาทั้งหลาย ๙๙๙ เมือง มีแต่เมืองหริภุญชัยกับสุโขทัยมิได้มา (สองเมืองนี้

ขณะนั้นยังไม่ได้สร้าง ตำนานนี้เขียนขึ้นภายหลัง) เหลือนอกนั้นก็มาพร้อมกันกับด้วยตัวพระยาลวเข้าสิ้นแล

ท่านก็ "ตัดศักราช" อันพระยาตรีจักษุตั้งไว้ได้ ๕๖๐ ตัวนั้นเสียในวันขึ้น เดือนห้าออกค่ำหนึ่ง วันอาทิตย์ ยามใกล้รุ่งแจ้ง แล้วตั้งศักราชใหม่ไว้ตัวหนึ่ง ยามรุ่งแจ้งแล้วเป็นตติยศักราช (จุลศักราชใหม่) ปีใหม่ ปีกัดไจนั้นแล....

กาลนั้นพระยาท่านก็พร้อมกันด้วยเสนาอำมาตย์ทั้งหลาย สร้างเวียงขุดคู...ก็เรียก ชื่อว่าเวียงหริเงินยางเชียงแสน ว่าดังนั้นแล นามวิเศษก็ปรากฏชื่อพระยาลวะจักราชว่าดังนั้น ครั้งนั้นท้าวพระยา ๙๙๘ เมืองนั้น ก็รับเอาพระราชอาชญาพระยาจ้าว แล้วก็สั่งอำลาพระยาลวะจักราช แล้วก็หนีมื้อสู่บ้านเมื้อง ที่อยู่ของทุกคนแล...(ประชุมพงศาวดาร ภาคที่ ๖๑) เหตุการณ์นี้คือการแต่งตั้งให้พระยาลวะจักราช (บางตำรา เรียกว่า ปู่เจ้าลาวจก) เป็นกษัตริย์โดยสร้างเมืองใหม่คือนครหิรัญเงินยวงเชียงแสน(ปัจจุบันอยู่ที่ อ.เชียงแสน จ. เชียงราย) เป็นราชธานีของอาณาจักรโยนกแทนนาคนคร (โยนกนาคนคร) ซึ่งมีพระยาวันเชื้อสายของของพระเจ้าสิงหนวัติซึ่งชราภาพมากแล้วครองอยู่ ซึ่งเป็นญาติกับลวจักราช ปู่จ้าวลวจักราช เป็นที่นับถือของไทยภาคเหนือตลอดมา *ตระกูลลวะจก* คือกลุ่มไทยจากเมืองจก(สิบสองพันนา)

ลวทยุย ไม่ใช่ชาวเผ่าลั้วะ แต่เป็นชาวเมืองจก ซึ่งเป็นอาณาจักรของชนเผ่าไทยอันเป็นอาณาจักรน่านเจ้า แหล่งกำเนิดของ "วีรบุรุษ ในยุทธการน่านเจ้า หรือสามก๊ก เช่น *ขงเบ้ง กวนอู เตียวหุย เล่าปี่ จูล่ง* ฯลฯ" ในสามก๊ก ก็เป็นล้วนเป็นชาวไทเมืองจก ไม่ใช่ชาวจีนอย่างที่เราเข้าใจ (ปัจจุบันเมืองจกอยู่ในมลฑลยูนาน ประเทศจีน) การเรียนรู้เรื่องสามก๊ก เพื่อศึกษาประวัติศาสตร์ชนชาติไทยยุคบรรพกาล (ไทยสายต่างๆ เช่น***ราชวงศ์ซุน*** ก็อพยพลงมาตั้งบ้านเมืองเป็นอิสระชื่อว่า**"เมืองเชลียง"** เรียกกษัตริย์ผู้ปกครองว่า**"ขุน"** ซึ่งมาจากคำว่า**"ซุน"**)

หลังพุทธกาลในสมัยพระเจ้าอโศกมหาราชนั้น รายนาม ๑๖ แคว้นของชมพูทวีปนั้นได้ปรากฏนามของ **"แคว้นอาฬวี"** หรือ "แคว้นเชียงรุ้ง อยู่ในหนึ่งของ ๑๖ แคว้นใหญ่ของชมพูทวีปนั้นด้วย ทั้งนี้ก็เพราะว่า พระราชโอรสของพระเจ้าอโศกมหาราชพระองค์หนึ่ง ชื่อว่าพระเจ้าไทดี (Duke De) เป็นกษัตริย์แห่งอาณาจักรสุวรภูมิตอนเหนือครอบคลุมตลอดลุ่มแม่น้ำเหลืองถึงทะเลจีนให้ทั้งหมด อีกทั้งราชโอรสทั้ง ๙ พระองค์ของพระเจ้าไทดี ล้วนเป็นต้นราชวงศ์ใหญ่ในประวัติศาสตร์ทั้งสิ้น เช่น เป็นต้นราชวงศ์ ***"หาญ"*** (จีนเรียกว่า ***ฮั่น***) เป็นราชวงศ์ที่

ปกครองจีนนานที่สุดจนถึงยุคสามก๊ก และในฝ่ายชมพูทวีป เห็นจะได้แก่ ราชวงศ์ "**กุษาน**" เช่น พระเจ้ากนิษกะมหาราช เป็นต้นราชวงศ์ในสายของพระเจ้าไทดีล้วนทุ่มเทชีวิต จิตใจ อุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาแผ่นดินร่มเย็นสงบปราศจากโจรผู้ร้าย ประชาชนล้วนถือศีล ประพฤติธรรมอย่างมั่นคง ทั้งนี้เพราะว่า *"ชนชาติไทยมิใช่เพียงนับถือพระพุทธศาสนา ด้วยความศรัทธาในสัจธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น พระพุทธศาสนายังเป็นมรดกแห่งบรรพบุรุษของชนชาติไทย เพราะต้นโคตรวงศ์แห่งโคตมะเป็นชนชาติไทย*

ดังนั้น เมื่อพูดถึงคนไทย ณ ส่วนใดของโลก ชนต่างชาติจะต้องรู้โดยสัญชาตญาณว่า คนไทยต้องนับถือพระพุทธศาสนา แต่เมื่อใดที่เขาพบคนไทยที่นับถือศาสนาอื่น ก็จะเห็นส่าเป็นเรื่องประหลาด เพราะนั่นหมายถึงการเนรคุณบรรพชน ***สมเด็จพระมหาวชิราวุธ รัชกาลที่ ๖ ทรงตรัสไว้ในเทศนาเสือป่าว่า "คนไทยที่เปลี่ยนศาสนาจากพุทธไปนับถือศาสนาอื่นเลวยิ่งกว่าการขายชาติเนรคุณได้แม้แต่บรรพชนเขาจะซื่อสัตย์กตัญญูต่อใครนั้นเป็นอันไม่หวังได้ ต่ำทรามกว่าสัตว์เดรัจฉาน ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่โดยความเป็นไทยที่จะต้องรักษาป้องกันพระพุทธศาสนาไว้ด้วยชีวิตของเรา"***

บทที่ ๗

สาม ศาม ศยัม ศยาม สยาม

ที่มาของคำว่า *"สยาม"*

สิ่งที่น่าสนใจและควรนำไปค้นคว้าต่อสำหรับที่มาแห่งคำว่า ***"สยาม"*** คือเรื่องเมือง *โกสัมพี* หรือ *โกสามพี* ซึ่งท่านทั้งหลายอาจจะเข้าใจว่าเป็นของแขกอินเดีย อันที่จริงแล้วชาวอินเดียนั้นเป็นชนชาติภารตะอยู่ทางตอนล่าง(ใต้) ของประเทศอินเดียปัจจุบัน ส่วนตอนเหนือนั้นเป็นดินแดนของ**ชาวอริย** หรือ **อริยกะ/อารยัน** ซึ่งมีสองสายคือ ***จันทรวงศ์"*** *ผู้นับเวลาด้วยระบบจันทรคติ* และ ***สุริยวงศ์*** *ผู้นับเวลาด้วยระบบสุริยคติ*

ดังนั้น จึงควรทราบให้ถูกต้องคามประวัติศาสตร์ และโบราณคดี สำหรับเมืองโกสามพี (Kosambi) คือเมืองหลวงของแคว้นวังสะอยู่ตอนเหนือ เป็นเมืองที่สำคัญมากในสมัยพุทธกาล ทั้งนี้เพราะเมืองโกสามพีตั้งอยู่บนเส้นทางการค้าทางบก เป็นสถานที่พักสินค้าและนายวานิช

ปรากฏเรื่องราวของเมืองโกสัมพีอยู่ในพระบาลีสุตตนิบาตว่าด้วยเรื่องเส้นทางการขายโบราณนั้น จะผ่านเมือง มหิสสติ อุชเชนี โคนันทธะ เวทิสา วนสัพยหะ โกสามพี สาเกต สาวัตถี เสตัพยา กบิลพัสดุ์ กุสินารา ปาวา โภคนคร เวสาลี และ ราชคฤห์

นอกจากนั้นยังสามารถเดินทางน้ำจากเมืองโกสามพีไปสู่ประทเศต่างๆ เพราะเส้นทางค้าขายนี้เป็นตัวช่วยอย่างหนึ่ง ดังนั้นจึงปรากฏเรื่องราวของเมืองโกสามพีอยู่ในพระไตรปิฎกมากมายหลายแห่ง

พระพุทธองค์บรมศาสดา ได้เสด็จมายังกรุงโกสามพีหลายครั้งหลายหน และประทับอยู่ ณ วัดใดวัดหนึ่งในบรรดาวัดทั้งสามคือ กุกกุฏาราม โฆษิตาราม และปาวาริกัมพวัน ซึ่งชาวเมืองโกสามพีซึ่งมีชื่อตามวัดดังกล่าวนั้นได้สร้างถวายเป็นพุทธบูชา และเมืองโกสามพีนี้เองเป็นที่กำเนิดของพระพุทธรูปปางป่าเลไลย์ อันมีต้นเหตุจากมีการทะเลาะวิวาทกันระหว่างภิกษุฝ่ายวินัยธร กับฝ่ายธรรมธร ของวัดโฆษิตาราม และเป็นผลให้สงฆ์แตกกันเป็นสองฝ่าย พระพุทธองค์ทรงห้ามไม่ฟัง พระองค์จึงทรงเสด็จเข้าสู่ป่าเลไลย์ มีพญาช้างและจ่าฝูงลิงคอยอุปปัฏฐาก (จึงนำมาสร้างเป็นพระพุทธรูปใช้บูชาเมื่อเป็นความขึ้นโรงขึ้นศาล) และด้วยเหตุที่พระพุทธองค์เสด็จเข้าสู่ป่าเลไลยกะ ทำให้สงฆ์ทั้งสองฝ่ายที่วิวาทกัน สำนึกผิดและคืนดีกันได้

แม้ภายหลังพุทธกาลเมื่อปฐมสังคายนาแล้ว พระมหากัจจายนได้มาอาศัยอยู่พร้อมด้วยศิษย์ที่ป่าเมืองโกสามพีนี้

ในคัมภีร์มหาวงศ์ได้กล่าวถึงรัชสมัยของพระเจ้าทุฏฐคามินีแห่งเกาะสิงหฬ ได้อาราธนาพระอุรุธัมมรักขิตอรหันต์เถระ พร้อมด้วยพระอรหันต์สามหมื่นรูปเดินทางไปยังเกาะสิงหล

ที่กล่าวถึงเมืองโกสามพีมานี้ก็เพื่อจะแสดงให้เห็นความสำคัญทางด้านการเศรษฐกิจและการศาสนา แต่ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ *"กำเนิดแห่งเมืองโกสามพี"* ตาม ***"พงศาวดารวังสะ"*** กล่าวไว้ว่า ชื่อของเมืองโกสามพีนั้นมาจาก "เมืองนี้เป็นที่กำเนิดของกษัตริย์ชาวสามเก้าพระองค์" จึงได้ชื่อว่า ***"เก้าสามพญา"*** สมัยโบราณเรียกกษัตริย์ว่า **พญา** เช่น พญารามคำแหง พญาบาลเมือง ต่อมาเมื่อสมัยพุทธกาลจึงเรียกออกสำเนียงว่า ***"โกสามพี"*** (รายละเอียดเรื่องกษัตริย์ ๙ พระองค์ขอให้อ่านในบทที่ ๘) ในที่นี้จะกล่าวถึงคำว่า ***"ชาวสาม"*** คือชนชาติอะไร ? เท่านั้น

ตามจารึกภาษาคูนิพอร์มของชาวบาบิโลนเนีย มีความว่า *"ทิศตะวันตกเฉียงเหนือถึงแถบหิมาลัย มีชนเผ่าหนึ่งนับถือดวงอาทิตย์เป็นเจ้าแห่งตน ชนพวกนี้เรียกตัวเองว่า "สามะ" (Sama) ตรงกับบันทึกประวัติศาสตร์ของเปอร์เซียโบราณ เรียกว่า* ***"สามะ"*** (นักประวัติศาสตร์อังกฤษ เรียก Samatian, Sumerian)

บันทึกประวัติศาสตร์ของหอสมุดอาเล็กซานเดียในกระดาษปาปิรุสมีว่า *"ชนเผ่าสามะ (Sama) ได้ขยายตัวลงมายังเอเชียไมเนอร์แผ่อิทธิพลเหนือแถบแม่น้ำไทกีส - ยูเฟรติส และ*

*แม่น้ำไนล์ตอนบน มีเมืองหลวงของตนอยู่บนเนินที่อุดมสมบูรณ์ชื่อว่า **"กรุงเทยุย"** บาทหลวงฝรั่งเศสเมื่อครั้งมาสำรวจอียิปต์พร้อมจักรพรรดิ์นโปเลียน ได้คัดลอกบันทึกเป็นภาษฝรั่งเศส ออกเสียงเป็น **"กรุงทรอย"***

จากพงศาวดารคันธาระระบุว่า **"ชนชาติสามะ"** นั้นเป็นคำที่มาจากภาษปรากิต เมื่อเรียกตามสำเนียงภาาบาลีจะเป็น **"สาม"**(อ่านว่า สามะ) และเมื่อออกเสียงเป็นสันสกฤตจะเป็น **"ศยัม**(อ่านว่า สะยัม)" หรือ "ศยาม(อ่านว่า สะ-หยาม)" และไม่ว่าจะออกเสียงอย่างไร คำแปลและความหมายของคำๆ นี้จะตรงกัน คือ **"สักดำ"** หรือ ***"ชนผู้มีรอยสักเป็นอักขระ-ภาพสีดำ"*** และตรงกันกับความหมายของภาษาเปอร์เซียโบราณที่เรียกชาวสามว่า Sama ซึ่งแปลว่า **"ชนเผ่าที่มีสัญลักษณ์สักตัวด้วยสีดำ"**

ในบันทึกเก่าแก่ของเมืองฉิน (๕๗๙) ปีก่อนพุทธกาล ได้บันทึกเรียกดินแดนของชนเหล่านี้ว่า ***"สาม"*** โดยบอกลักษณะเฉพาะไว้ว่า *"ดินแดนของพวกเขาไปทางตะวันตก เลยเทียนชาน เลยโกลาโคลัม ผู้ชายของชนเหล่านี้ทั้งหมด **กินหมาก** สักหมึกเป็นตัวรูปช้าง รูปมังกร นุ่งผ้ามีชายกระเบนห้อยข้างหลัง พวกเขามีเชื้อสายแยกเป็น ๙ ตระกูล"*

ในจารึกนครจำปาระบุถึง *"กษัตริย์ศรีสุวรภูมิมหาราชแห่งชาวสาม ผู้ลบศักราชนามว่า **"ศรีสิทธิชัยพรหมเทพ"** ได้ส่งราชโอรสไปครองเมืองโกสามพี"*

จากข้อมมูลทั้งหมดนี้ ไม่ปรากฏเรื่องการทำสงครามเพื่อแย่งชิงเมืองโกสามพี นั่นย่อมแสดงว่าเมืองโกสามพีเป็นเมืองๆ หนึ่งของอาณาจักรศรีสุวรภูมิ และชนในศรีสุวรภูมิคือชน *"ชาวสาม"* จึงทำการค้นคว้าเพื่อหาข้อมูลอย่างต่อเนื่องได้พบว่า ช่วงสมัยหลังพุทธกาลประมาณ พ.ศ.๑๑๑๑ กษัตริย์แห่งนครโมหัน แคว้นมโนหาร (ต่อมาเรียกว่า ***เมืองมหานคร*** ซึ่งมีดินแดนติดกับยโสธร ปัจจุบันเหลือเนื้อที่เล็กน้อยเรียกว่า เกาะดอนแก้ว อยู่กลางหนองหานน้อย กุมภาวาปี ยังมีโบราณสถาน สถาปัตยกรรมศรีสุวรภูมิดังเดิมเหลืออยู่ โดยเฉพาะใบเสมารุ่นแรก ซึ่งสูงใหญ่กว่า ๑๐ วา) อันเป็นนครลูกหลวงของอาณาจักรศรีสุวรภูมิ

เมื่อครองนครแล้ว ๑๕ ปี จึงเดินพลพร้อมบรรณาการมายังนครหลวง เยี่ยมพระประยูรญาติที่เมืองราด (ราชบุรี) ไหว้พระปฐมซึ่งพระโสณอรหันตเจ้าได้สร้างไว้นั้นในวิสาขวารปีรุ่ง

ได้พักไพร่พลบนที่ดอนเดิมเป็นเกาะซึ่งดินได้งอกเชื่อมต่อกันกับแผ่นดิน เป็นผืนกว้างใหญ่ใกล้ทะเลมีชัยภูมิเหมาะต่อการสร้างเมือง จึงหมายตาปักไม้ไว้กลับถึงนครโมหัน หลังศำรินั้น ๒ ปี จึงให้ราชโอรสชื่อ ศรีสิทธิชัย (พระยาสักรศำ) ซึ่งดูแลเทพนคร (เทพนครเป็นเมืองกัลปนา คือเมืองที่ถวายเป็นไทยทานแก่พระอรหันต์ คือเมืองศรีเทพ (อยู่ที่เพชรบูรณ์ในปัจจุบัน)

ทรงมอบข้าทาสบริวารของพระองค์ส่วนหนึ่งให้ไปสร้างเมืองใหม่ยังดอนศำแหน่งที่หมายตาไว้นั้นเมื่อสร้างเมืองได้ ๗ ปี จึงเสร็จ

ในจดหมายเหนุของปาโตเลมี เรียกชื่อเกาะตามลักษณะที่มีชนชาวสาม" อพยพมาอยู่ว่า ***"สามรัฐ"*** (Sam Rade) จดหมายเหตุของหลวงจีนอี้จิง เรียกว่า ***"หลั่ง-ยะ-สิว หรือหลั่ง-ยะ-ซู"*** ซึ่งในที่สุดนานาประเทศก็ยอมรับตามกัน เรียกว่า **'ศาม"** ปรากฏหลักฐานที่ฐานพระพุทธรูป ยืน เมืองลพบุรี (พ.ศ. ๑๕๒๑) ว่า ***'ศามฺภู"*** ในจารึก แสดงให้เห็นการเป็นพุทธมามกะของพระมหากษัตริย์ไทย และความมีอยู่จริงของอาณาจักรสยาม (จีนเรียกว่า *'เสียน"* ภายหลังรุ่งเรืองชาวเมืองราดจึงได้ย้ายเข้ามาอยู่มาก จึงกลายเป็นเมืองแม่ไปในในที่สุด

ฐานพุทธรูปขุดพบที่วัดพระศรีรัตนมหาธาตุ ลพบุรี จารึกว่าสร้างโดย "ชาวศามภู"

ทั้งปรากฏคำว่า **'ศาม"** ในคาถาที่ ๑๖ ของจารึกปราสาทพระขรรค์ว่า **'ศามภู"** (พ.ศ. ๑๗๓๔) ตรงกัน จึงเป็นอันพบข้อสรุปที่สามารถตอบได้ว่า *"ชนชาวสาม"* นั้นคือ ชนชาติใด ?

ที่มาของคำว่า ศยัม, ศยาม, สยาม กลายเป็น 'เสียม" นั้นเกิดจากการออกเสียงและใช้ตัวอักษรของขอมซึ่งเป็นอักษรประเภท*"โฆษะ"* (คือออกเสียงจากลำคอขึ้นจมูก ในภาษาอังกฤษเรียก อักษรประเภทนี้ว่า"Aspirated") อักษรโฆษะนั้น *สระอา* ของขอมจะออกเสียงเป็น *"เอีย"* ส่วน *"เอีย"* จะออกเสียงเป็น *"อา"* ดังนั้นคำว่า *"ยาม"* จึงกลายเป็น *"เยียม"* ทำให้ การออกสียงคำว่า**'สาม"** จึงกลายเป็น**'เสียม"** จีนจึงออกเสียงตามสำเนียงขอมนั้น

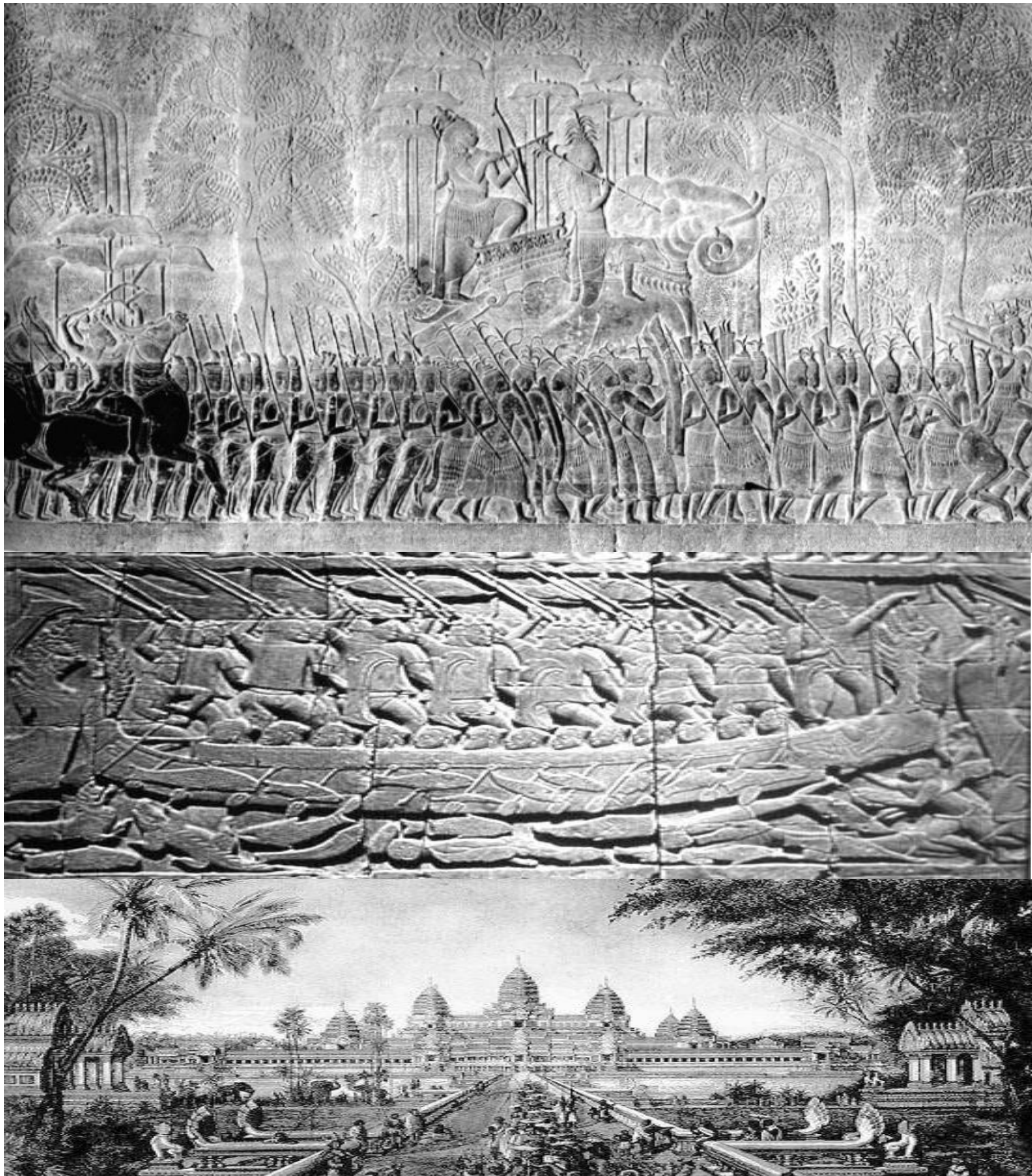
จากกรณีที่จีนติดต่อการค้าทางกับหลายประเทศ ทั้งทางบกและทางทะเล จึงทำให้คำว่า ***"เสียม"*** ของจีน ซึ่งมีความหมายว่าคือ ***"ชาวสาม"*** ได้กระจายทั่วไปดังปรากฏในบันทึกประวัติศาสตร์ของจีน เรียกชาวสามว่า ***"เสียนหลอ"*** และ ***"เสียนหลอหู่"*** เป็นต้น

พระยาสักรคำ เมื่อทรงครองราชแล้วได้เถลิงพระนามพระองค์ใหม่ว่า "ศรีสิทธิชัยพรหมเทพ ในประวัติศาสตร์โบราณคดี เรียกว่า ***"พระกาวัณดิศราช"*** ทรงทำนุบำรุงบ้านเมืองและพระศาสนาเป็นอันมาก ทรงสร้างอนุสาวรีย์แห่งความสำนึกในความเป็นชนชาติไทยที่ไม่มีชนชาติใดในโลกจะสามารถทำได้ โดยใช้ศักราชของชนชาติตนยั่งยืนนับพันปีได้นอกจาก ***"ชนชาติไทย"*** นับเป็นพระอัจฉริยของพระมหากษัตริย์ไทย ที่สร้างความภูมิใจให้แก่อนุชนรุ่นหลังสือต่อกันมานับพันปี นั่นคือการสร้าง **"ศักราชของชนชาติไทย"** อันเป็นศักราชชนชาติ มิใช่ศักราชศาสนา และเป็นประเทศเดียวในโลกจัดว่าเป็นสิ่งมหัศจรรย์ อันมีความสำคัญมากกว่ามหาปีรามิดกีซ่า เพราะนี่คือศักราชของชนชาติไทย โดยพระมหากษัตริย์ไทย เพื่อประชาชนไทยโดยแท้ (กรณีนี้ได้ถูกนักล่าเมืองขึ้นในคราบนักวิชาการ บิดเบือนประวัติศาสตร์โดยเจตนาเพื่อให้เกิดข้อขัดแย้งทางการเมืองระหว่างประเทศ โดยได้ข้อมูลว่าพม่าคิดขึ้นและ ไม่มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์ยืนยันอีกด้วย แม้ขณะนี้ พ.ศ.๒๕๔๖ ก็ยังไม่มีการแก้ไข)

เมื่อพระยากาวัณดิศราช (พระยาสักรคำ) ทรงครองราชย์มาได้ ๗๑ ปี ทรงเห็นว่าชนชาติไทยควรมีปีของตนอันหมายถึงชาติควบคู่ไปกับพระพุทธศาสนา ชาติไทยจักได้วัฒนาการไม่สิ้น ชาติยั่งยืนตราบเท่ากับอายุของพระพุทธศาสนา๕,๐๐๐ ปี จึงถึงวันพฤหัสบดีแรม ๑ ค่ำ เดือน ๕ ปี พ.ศ. ๑๑๘๒ ทรงให้ตั้งศักราชสำหรับชนชาติไทยใช้คู่กันกับพระพุทธศักราช ปรากฏในพงศาวดารเหนือว่า

"....ให้ตั้งศักราชสำหรับกรุงกษัตริย์สืบไปเมื่อหน้า จึงให้ทรงตั้ง ณ วันพฤหัสบดี เดือน ๕ แรม ๑ ค่ำ จุลศักราช ปีชวดเป็นเอกศก เป็นมหาสงกรานต์ไปแล้ว จึงให้ยกขึ้นเป็น จุลศักราช วันเดือนใหม่ ถ้าแลมหาสงกรานต์ ยังมิไป ด้วยดิถีเดือนนั้นยังไม่ครบ ๓๖๐ วัน นับเวลาที่ครองราชย์ในนครอริมัทนบุรี (นครชัยศรี) ที่ทรงสร้างขึ้นนี้ ๗๑ ปี ศักราชที่พระองค์ทรงคำนวณ

ขึ้นใหม่ให้ตรงกับระบบสุริยจักรวาลนั้น เรียกว่า *"จุลศักราช"* แปลว่า *"ศักราชเล็ก"* เพราะพระเจ้ากนิษกะมหาราชบรรพกษัตริย์ไทยได้ทรงตั้ง *"มหาศักราช"* ไว้ก่อนหน้านั้น พระองค์จึง

ทรงขนานนามศักราชใหม่นี้ด้วยความเคารพ และความยิ่งใหญ่ของชนชาติไทย หรือ สาม หรือ สยัม สยาม ดังกล่าวนี้ได้ปรากฏหลักฐานภาพสลักหินนูนต่ำที่ปราสาทหินนครวัด ดังจะเห็นภาพกองทัพชาวสาม /สยัม/สยาม หรือ เสียม(มีคำจารึกว่า **เสียมกุก=กองทัพสาม/เสียม**) ที่เดินพลทั้งกองทัพบก และกองทัพเรือ ไปร่วมฉลองสมโภชน์ปราสาทนครวัดอย่างยิ่งใหญ่

บทที่ ๘
กำเนิดสิงหนวัติโยนกนาคนคร

ในกาลกาลียุคล่วงได้ ๒๔๑๑ เป็นสมัยเมื่อท้าวสีหตนุราชจะได้เป็นบรมกษัตริย์แห่งกรุงกบิลพัสดุ์มหานคร และพระเจ้าอัญชันทรงเป็นบรมกษัตรยืแหงเทวทหะนคร ครั้งนั้นพระมหากษัตริย์แห่งกรุงราชคฤห์ (นคนไทยเทศ) ทรงเสด็จประพาสยังนครธานีแห่งมเหสีของพระองค์ ก็ในกาลนั้นพระมเหสีก็ได้ประสูติเป็นพระโอรสฝาแฝด ๙ พระองค์ ยังความปรีดาเป็นอย่างยิ่งจึงทรงขนานนามนครนั้นเสียใหม่ว่า เมือง ***"เก้าสามพญา"*** (ต่อมาเรียกเป็น *"โกสามพี"*..อ้างแล้ว)

เมื่อราชกุมารทั้ง ๙ ร่ำเรียนศิลปศาสตร์ทั้งหลายจนเจนจบ จึงทรงอภิเษกสมรสให้และให้แยกย้ายกันไปครองดินแดนในอาณาจักรแต่ละทิศถ้วนทั้ง ๘ ทิศ ด้วยเว้นไว้แต่ราชโอราสองค์คตอันมีนามว่า 'เจ้าชายภาทิยะ (พระชนกของพระเจ้าพิมพิสาร) ทรงให้เถลิงอุปราชาภิกษกดำรงตำแหน่งมหาอุปราชแห่งกรุงราชคฤห์ เพ่อให้สืบสันติวงศ์ดำรงตำแหน่งราชสมบัติในพระนครราชคฤต่อจากพระองค์

ฝ่ายว่าราชกุมารทั้ง ๘ ซึ่งพระบิดามีพระบรมราชโองการให้ไปครองนครทั้ง ๘ ทิศนั้นต่างก็พาชายามารับพรและถวายบังคมลา พาราชบริพารทั้งหลายแยกย้ายกันไปทั้ง ๘ ทิศ

ราชโอรสองค์สุดท้องนั้นนามว่า ***"สิงหนวัติกุมาร"*** เหตุด้วยมีกำลังมากดุจดั่งราชสีห์ พระราชบิดาทรงรักใคร่ยิ่กว่าพระองค์ใดจึงได้พร่ำสอน ***"คัมภีร์มหาจักรพรรดิราช"*** ให้จดจำตั้งแต่พระราชนมายุน้อยสิงหนวัติกุมาร จึงเชี่ยวชาญชาญทั้งฤกษ์ยาม กลศึก และเวทย์วิทยาในคัมภีร์มหาจักรพรรดิราชถ้วนทั้ง ๑๖ วิชชาทุกประการ

ลุ วันขึ้น ๒ ค่ำ เดือนอาสาฬหมาส สิงหนวัติกุมาร จึงพร้อมด้วยครัวแสนหนึ่งเดินทางออกจากกรุงราชคฤห์ เดือนสวนตะวัน(มุ่งหน้าสู่ทิศตะวันออก) ข้ามแม่น้ำสินธุ เพื่อแสวงหาที่ตั้งพระนครให้ต้องตามคัมภีร์มหาจักรพรรดิราช เมื่อพาครัวทั้งแสนนั้นรอนแรมทางบกมาได้สี่เดือน

ลุ วันขึ้น ๑๑ ค่ำ เดือนห้า ก็ปะแม่น้ำขละ ฤาน้ำของ (โขง) อันเป็นแว่นแคว้นแห่งสุวรรณโคมคำ อันล่มร้างมาแต่ครั้งพระกัสสปพุทธเจ้าโพ้น เมื่อสิงนหนวัติกุมารพาครัวแสนมาถึงประเทศนี้แล้ว ก็ให้หยุดอยู่ริมฝั่งแม่น้ำไกลจากน้ำของ(โขง) ๗๐๐ วา

ในคืนวันขึ้นหกค่ำ หนึ่งปีล่วงเป้า(ฉลู) อัฐศก ศักราชขึ้นใหม่เป็นปีที่ ๑๗ นั้นได้ทรงพระสุบิน (ฝัน) ว่า มีพญานาคตนหนึ่งนามว่า **"พันธุนาคราช"** ได้มาเฝ้า และพาไปยังที่อันอนุญาตให้ตั้งนครได้อยู่ห่างจากที่ประทับไปทางใต้ ๑๐๐๐ วา

ยามเช้าขึ้น สิงหนวัติกุมารเสด็จไปยังสถานที่นั้นอันทรงเห็นในสุบิน ทรงพิจารณาล้วนต้องตามคัมภีร์มหาจักรพรรดิราชถ้วน แต่จนพระทัยด้วยผู้คนที่ตามเสด็จตามมานั้นเป็นชายฉกรรจ์อันจะมีเรี่ยวแรงก่อสร้างนั้นน้อยนัก ได้แต่ตรึกพระทัยนั่งชมที่นั้นจนตะวันตกลับจึงเสด็จกลับ

ราตรีนั้น ***"พันธุนาคราช"*** อันปรากฏในพระสุบินแห่งสิงหนวัติกุมาร ก็สำแดงฤทธิ์ขวิดควักพสุธาดลเป็นคูขอบรอบจังหวัดที่อันจะให้สร้างปรากการเมือง กว้างด้านละ ๓๐๐๐ วาทั้ง ๔ ทิศ เสร็จแล้วพญานาคนั้นก็กลับไปยังสถานแห่งตน

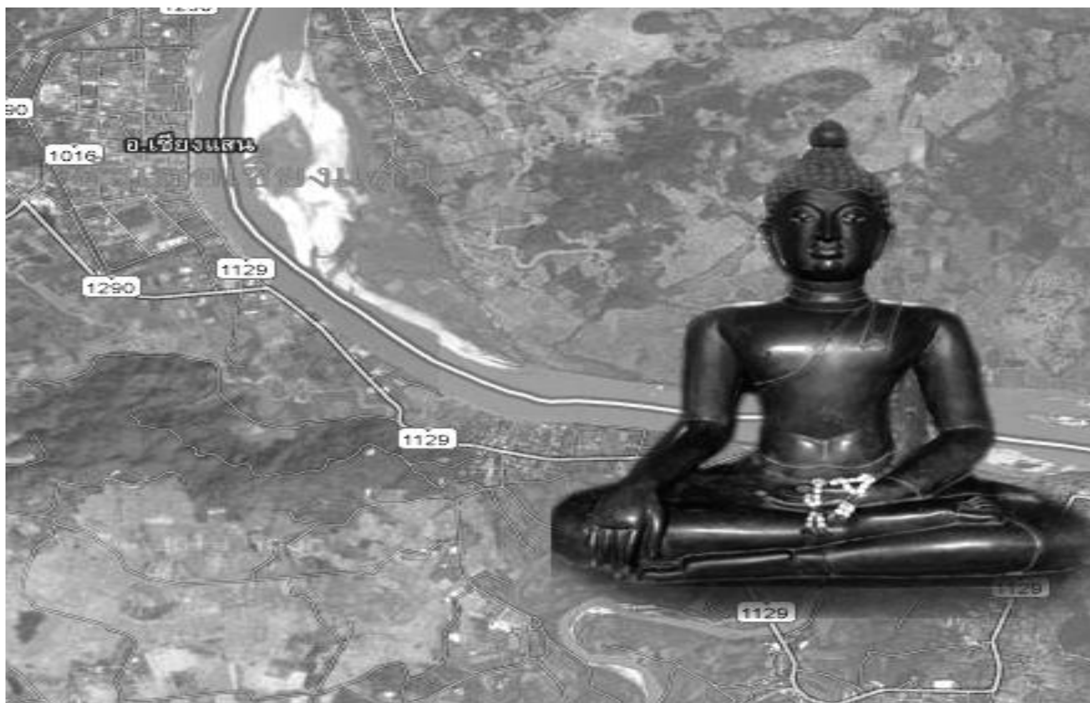
ครั้นรุ่งสิงหนวัติกุมารทราบเหตุทรงมีความปราโมทย์ ให้ครัวทั้งแสนนั้นตั้งบ้านสร้างเวียง แลทรงขนานนามว่า ***"นาคพันธุสิงหนวัตินคร"*** ด้วยว่านครนี้สำเร็จด้วยฤทธิ์แห่งนาคนั้นแลฯ แดนเขต ***"นาคพันธุ์สิงหนวัตินคร"*** ใหญ่กว้างนัก จำกัดเป็นทิศได้ดั่งนี้

เบื้องบูรพา	เถิงปากน้ำแท้แม่ม่วง
เบื้องปัจจิม	เถิงดอยช้าง แลฟากตะวันตกแห่งน้ำคง
เบื้องปลายตีน	มีปากทางหนองแสหลวงเปนแดน
เบื้องหัวนอน	มีปากน้ำแม่ระมิงต่อแนลวทยุยเปนแดน

บ้านเมืองที่นั้นน ก็อยู่เป็นสุขดี บ้านหาโจรมารบ บ่ได้สักอัน แล ฯ

สิงหนวัติเจ้าเชี่ยวชาญคัมภีร์มหาจักพรรดิ์ จึงมีความชำนาญฤกษ์ยาม ทรงให้ชนทั่วไปใช้นับวัน ศก ศักราช ด้วย ***"จันทรคติ"*** และ ทรงให้นับรอบปีตามแบบคัมภีร์มหาจักรพรรดิราช ทั้งทรงรจนาคัมภีร์ตรวจฤกษ์นักษัตรขึ้นให้ใช้ถ้วนถูกกันทุกนคร เป็นแบบแก่โยนกมาแต่ครั้งนั้น ด้วยผลแก่งการคำนวณทางรัตตัญญูศาสตร์ของท่าน จึงเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับนักประวัติศาสตร์ในการตรวจสอบศักราชจากจารึกหรือเอกสารได้อย่างถูกต้องแน่นอน จึงได้นำมาเรียบเรียงเป็นตารางให้สะดวกแก่การใช้สำหรับยุคปัจจุบันดังนี้

เมื่อพระเจ้าสิหนวัติครองราชได้ ๕๒ ปี พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประสูติ ณ ลุมพินีวัน กรุงเทวทหะ ในการสถาปนาพระนามเจ้าชายสิทธัติถ ที่กรุงกบิลพัสดิ์ พระเจ้าสุทโธทนะได้เชิญพระเจ้าสิงหนวัติเสด็จไปในพิธีขนานพระนามครั้งนี้ด้วย เนื่องจากเป็นเชื้อสายแห่งราชวงศ์โคตมะเช่นกัน

ครั้นเจ้าชายสิทธัตถะทรงสำเร็จเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ได้ทรงเสด็จไปโปรดพุทธบิดา ณ กรุงกบิลพัสดุ์ พระเจ้าสิงหนวัติได้เข้าเฝ้าและฟังพระธรรมเทศนาจากพระโอษฐ์ จึงได้ปวารณาตนถึงซึ่งพระรัตนตรัย เป็นอุบาสกพร้อมกับพระเจ้าสุทโธทนะในครั้งนั้น และได้สนทนาธรรมกับพระเจ้าพิมพิสารซึ่งเป็นพระเชษฐาจนรุ่งสาง

เมื่อพระองค์เสด็จกลับสู่นาคพันธุ์สิงหนวัตินคร ได้นิมนต์พระอรหันต์ ๕ รูปมายังอาณาจักรของพระองค์พร้อมนั้นด้วย นับได้ว่าพระพุทธศาสนาได้เข้าสู่ดินแดนล้านนาและเจริญสถาพรมาโดยตลอด ประกอบกับพระเจ้าสิงหนวัติทรงเข้มแข็งในการพระศาสนาทรงอุปถัมภ์บำรุงพระภิกษุสงฆ์มากมายสุดจะประมาณ นำความเจริญและศีลธรรมมาสู่ประชาชน จนกลายเป็นสายเลือดของชาวล้านนาที่มีความอ่อนโยนเมตตาปราณี มีศีลธรรมตราบเท่าทุกวันนี้ พระองค์มีพระชนมายุยืนยาวมากถึง ๑๒๐ ปี ทรงครองราชย์อยู่ ๑๐๒ ปีจึงสิ้นพระชนม์

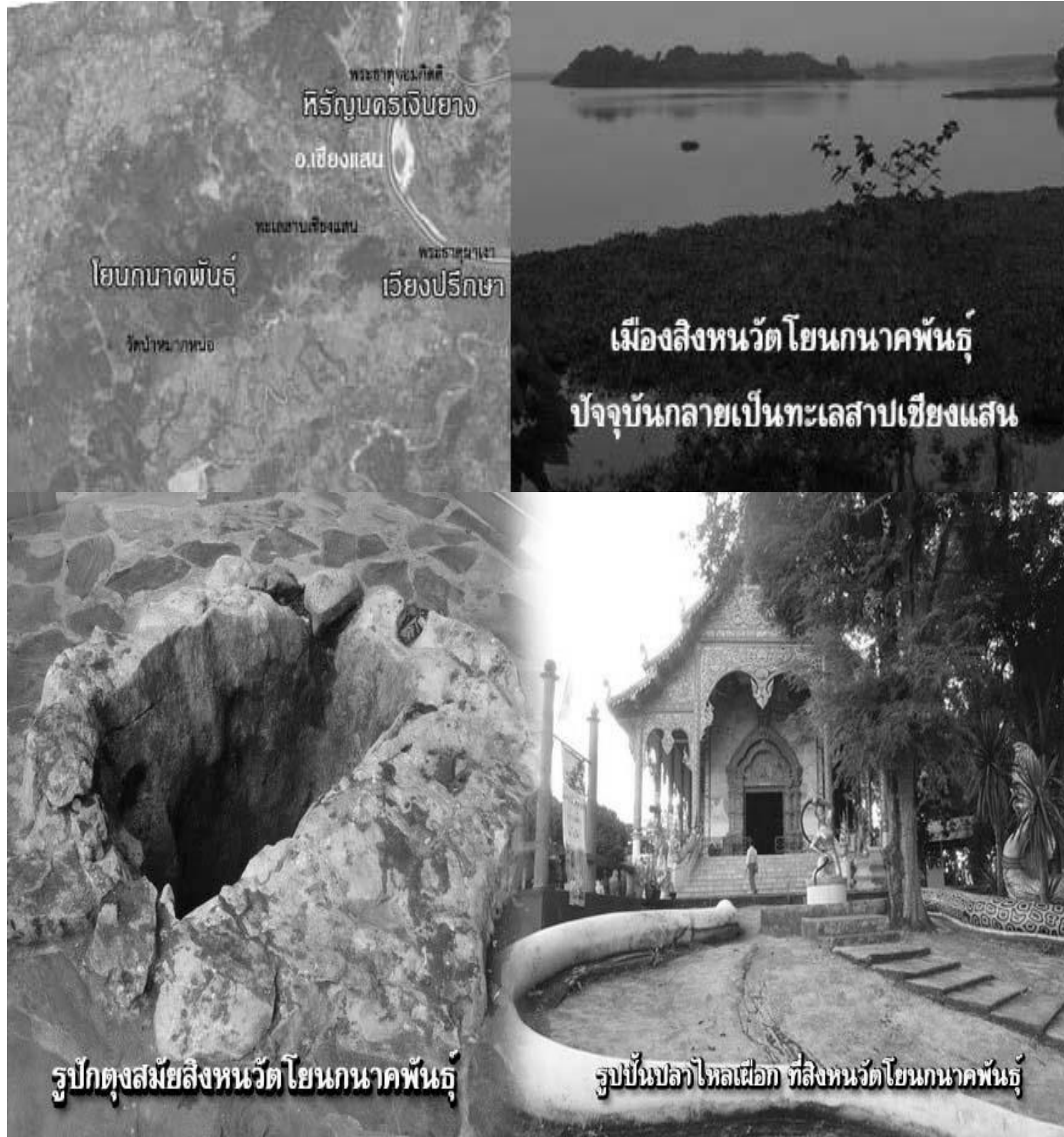
เมื่อพระเจ้าสิงหนวัติสิ้นพระชนม์แล้ว พระเจ้าคันธกุมารราชโอรสได้ขึ้นครองราชย์แทน และในปีอัญชันศักราชที่ ๑๒๓ อันเป็นปีที่ ๔ ของการครองราชนั่น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเสด็จเยือนพระเจ้าคันธกุมารที่นาคพันธุ์สิงหนวัตินคร อันเป็นพรรษาที่๑๖ หลังจากที่ทรงเทศนาโปรดท้าวพระยามหากษัตริย์ทั้งหลายจบความแล้ว พระเจ้าคันธกุมาร จึงขออาราธนาให้พระพุทธองค์ประทับรอยพระบาทไว้เพื่อเป็นที่สักการะบูชาของพุทธศาสนิกชน ณ ใจกลางนคร แต่พระพุทธองค์ไม่ทรงประทับรอยพระบาทไว้ที่นั่น แต่ได้ทรงดำเนินไปยังหน้าผาหนึ่งอันมีรูปร่างคล้ายเรือ และประทับรอยพระพุทธบาทไว้ ณ ยอดผาแห่งนี้(ปัจจุบันนี้เรียกว่า *ผาเรือ*) หลังจากนั้นพระพุทธองค์และพระพุทธสาวกจึงเสด็จดำเนินกลับไปยังกรุงราชคฤห์

ในปีอัญชัญศักราชที่๑๔๘ พระเจ้าอชุตราชอันเป็นราชโอรสของพระเจ้าคันธกุมารขึ้นครองราชได้ทรงร่วมกับพระเจ้าอชาตศัตรูลบอัญชัญศักราชที่๔๖๗ และประกาศให้ท้าวพระยามหากษัตริย์เผ่าไททั้งหลายใช้พุทธศักราชนับปี โดยเริ่มนับจากมงคลนิมิตแห่งพุทธปรินิพพานเป็นปีที่๑

ปีเถาะ พุทธศักราช๑๐๐๑ วันเสาร์ขึ้น ๗ ค่ำ เดือน ๗ มีราษฎรพวกหนึ่งไปหาปลาในกุกุนที (แม่น้ำกก) ได้ปลาไหลเผือกตัวหนึ่งใหญ่เท่าลำตาลยาว ๗ วา ก็พากันทุบจนตายแล้วผูกเชือกลากมาตามลำห้วย(ภายหลังมีนามว่า ห้วยแม่ลาก) นำมาถวายพระมหาไชยผู้เป็นเจ้านครๆ ไม่ได้ส่วน เกิดความนึกอยากกินเนื้อปลาไหลด้วย จึงสั่งให้แล่เนื้อแจกกินให้ทั่วเมือง

ครั้นล่วงเวลาราตรีวันนั้นเข้าปฐมยาม แผ่นดินนาคพันธ์สิงหนวัตินครก็สะท้านสะเทือนครั้งหนึ่ง ครั้งล่วงเข้ามัชฌิมยามก็ดังสนั่นเลื่อนลั่นอีกครั้งหนึ่ง พอล่วงเข้าปัจฉิมยามก็เลื่อนลั่น

เป็นศารบสาม โยนกนาคพันธุ์สิงหนวัตินครก็จมลงทั้งหมดกลายเป็นทะเลสาป พระมหาไชยผู้เป็นเจ้านครแลขัตติยวงศ์พงษา ข้าราชบริพารอำมาตย์ พานิชทั้งหลายก็ตายถ้วนแต่กาลนั้น ด้วยอกตัญญูมิรู้คุณแก่พญานาคผู้สร้างนครให้แต่ต้นกลับฆ่ากินเสียโดยละโมบ จึงเป็นเหตุให้ล่มสลายสิ้นทั้งวงศ์นั้นแล ฯ

เชื้อสายแห่งพระเจ้าสิงหนวัต ได้ข้ามฝั่งโขงไปปกครองฝั่งตะวันออก จนถึงสมัยพระเจ้าพังคราช ขอมซึ่งตั้งอาณาจักรอินทปัตมีอำนาจอยู่ทางตอนใต้ได้ ยกทัพเข้าตีนครที่พระเจ้าพังคราชตั้งขึ้นใหม่แตก บ้านเมืองจึงถูกเผาทำลายลง

พระเจ้าพังคราชต้องอพยพผู้คนไปตั้งเมืองใหม่ ชื่อว่า **"เวียงสี่ตวง"** คือ ต้องส่งส่วยเป็นทองคำให้กับขอมเป็นประจำทุกปีๆ ละ ๔ ถังตวงสุดหัวสุดมือ พระเจ้าพังคราชมีโอรสที่มีความสามารถองค์หนึ่ง มีชื่อว่า **พรหมกุมาร** มีความรู้ในวิชาการรบ มีร่างกายเข้มแข็งบึกบึนและมีความแค้นเคืองขอมเป็นยิ่งนัก ได้ซุ่มฝึกปรือทหารจนเป็นกองทัพที่เข้มแข็งและได้ยกทัพไปขับไล่ขอมออกจากราชอาณาจักรโยนกเชียงแสนจนสำเร็จ พร้อมทั้งได้อัญเชิญพระราชบิดากลับไปครองนครโยนกเชียงแสนใหม่อีกครั้ง

ส่วนเจ้าพรหมกุมารได้ไปสร้างเมืองใหม่ชื่อว่า ***"เชียงแสนไชยปราการ"*** และปกครองมายาวนาน จนพระองค์สวรรคต ***พระเจ้าไชยศิริ*** ซึ่งเป็นพระราชโอรสได้ครองราชย์สืบต่อมา

ประมาณปี พ.ศ.๑๖๔๕ พระเจ้าอนุรุทมหาราช กษัตริย์พม่าได้ยกทัพมาตีอาณาจักรโยนกเชียงแสนไชยปราการ พระองค์ไชยศิริสู้ไม่ได้ จึงอพยพผู้คนลงใต้อันเป็นดินแดนที่ขอมมีอำนาจอยู่ เมื่ออาณาจักรโยนกเขียงแสนล่มสลายแล้ว ชาวโยนกเชียงแสนก็พากันอพยพไปหาถิ่นที่อยู่ใหม่ไปกับพระเจ้าไชยศิริ โดยบ่ายหน้าลงไปทางทิศใต้ และพระเจ้าไชยศิริได้ทรงสิ้นพระชนม์ ในระหว่างการเดินทางอพยพชาวโยนกเชียงแสนไชยปราการได้ไม่นาน

ขุนนาวนัมถมซึ่งเป็นชนชาติไทเชื้อสาย *"ตระกูลขุน*(จีนเรียก **ซุน**)*"* ได้รวบรวมไพร่พลคนไทยสร้างเมืองเชลียงขึ้น เมื่อประชาชนของพระเจ้าไชยศิริที่อพยพมาร่วมอยู่ด้วยเป็นจำนวนมาก และใช้อักษรไทยในการเขียน จึงต้องสร้างเมืองขึ้นอีกเมืองหนึ่งขนานนามให้เป็นมงคลว่า ***"เมืองสุโขทัย***(แปลว่า ไทยอยู่เป็นสุข)*"* คนไทยเหล่านั้นจึงยกย่องพ่อขุนนาวนัมถม ให้เป็น *เจ้าเมืองสุโขทัย* นับแต่นั้นมา เมืองทั้งสองเหมือนเมืองฝาแฝด ชนทั้งหลายจึงเรียกขานว่า ***"เมืองนครสองอัน"*** หมายถึง เมืองเชลียง(ศรีสัชนาลัย) กับ เมืองสุโขทัย นั่นเอง

ขุนนาวนัมถม มีโอรส 2 พระองค์ คือ ***ขุนผาเมือง*** และ ***พระศำแหงพระราม*** มีพระธิดา ๑ องค์ ชื่อ ***นางเสือง*** (ต่อมาอภิเษกกับขุนกล้ากลางหาว เผ่าไท)ระหว่างพ่อขุนนาวนัมถมครองเมืองสุโขทัยอยู่นั้นได้รวบรวมไพร่พลขยายอาณาเขตไปกว้างขวาง

ขณะนั้นขุนนาวนำถุม แม้จะมีอำนาจในการครองนครสองอันก็จริงอยู่ ขุนผู้นี้ก็ได้แต่ครองอำนาจอยู่แต่เมืองเชลียงที่ยังไม่มั่นคงเท่าไรนัก ด้วยเหตุนี้จึงไม่สามารถคุมเมืองสุโขทัย ซึ่งตั้งอยู่ทางด้านใต้ได้

เมื่อขุนนาวนำถมสิ้นพระชนม์ลง จึงเป็นเหตุให้หมอผีนามว่า **โขลญสำพง** ตั้งสำนักอยู่ในเมืองสุโขทัย มีทหารให้ความยำเกรงในอาคมไสยเวทย์ นำพวกเข้ายึดเอาเมืองสุโขทัยไว้ก่อนขุนผาเมืองจะเข้าไปมีอำนาจสืบต่อจากพระบิดา

ส่วนขุนผาเมือง ผู้ครองเมืองราดนั้นถือว่าเป็นผู้ครองเมืองที่มีอำนาจมั่นคงดีกว่านครสองอันของพระบิดา เนื่องจากเมืองราดนั้นเป็นพื้นที่มีทำเลดี สามารถควบคุมเส้นทางคมนาคมในลุ่มแม่น้ำน่าน แม่น้ำปาสัก และแม่น้ำโขง โดยเฉพาะการค้าช้างที่มาจากบริเวณแม่น้ำโขงนั้น ถือว่าเป็นเศรษฐกิจที่สร้างความมั่นคงหลักให้กับเมืองราดแห่งนี้ จึงนับว่าเป็นแหล่งอุดมสมบูรณ์ที่สามารถสถาปนาอำนาจของตนได้แห่งหนึ่ง ดังความจารึกที่กล่าวถึงอำนาจของขุนผาเมืองผู้นี้ว่า *"ลูกพ่อขุนศรีนาวนำถุมผู้หนึ่งชื่อ พระยาผาเมือง เป็นขุนในเมืองราดเมืองลุม คุมลุงแสนช้างมาฝากรอบบ้านเมือง ออกหลวงหลายแก่กม"*

ขุนผาเมืองนั้นครองเมืองราดเมืองลุม ที่น่าจะมีอำนาจเกินกว่าเมืองนครสองอันของขุนศรีนาวนำถุม

ครั้นเมื่อพ่อขุนนาวนำถมพระบิดาสิ้นพระชนม์ลง อำนาจในเมืองเชลียง(เมืองศรีสัชนาลัย) จึงตกอยู่กับขุนผาเมืองอันเป็นรัชทายาท และเมืองเชลียงนั้นก็เป็นฐานอำนาจแห่งราชวงศ์ขุนศรีนาวนำถุมที่เมืองต่างยอมอ่อนน้อมด้วย ดังเห็นได้จากความจารึกว่า

"ขุนผาเมือง เจ้าเมืองราดนั้นได้สร้างเจดีย์มีคุณแก่ฝูงท้าวพระยา เป็นอาจารพรนธิบาลแก่ฝูงกษัตราธิราชทั้งหลาย สถิตอยู่ในกรุงศรีสัชนาลัย"

การที่ขุนผาเมืองได้เข้าไปคุมเมืองเชลียง (เมืองศรีสัชนาลัย) เช่นนี้ นอกจากพ่อขุนจะเข้าคุ้มครองดูแลเชื้อพระวงศ์ของพระองค์แล้วยังคุมเมืองไว้เพื่อสร้างสัมพันธ์ทางทาการเมืองระหว่างเมืองราดกับเมืองเชลียงให้มีความสัมพันธ์ที่มั่นคงขึ้นยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุดังนี้พระเจ้าชัยวรมันที่ ๗ จึงได้ยกพระธิดา คือ ***"พระนางสิงขรมหาเทวี"*** ให้เป็นชายาของขุนผาเมือง และพระราชทานพระขรรค์ไชยศรีกับพระพุทธรูปใจเมืองลวปุระ (ลพบุรี)ให้ ๑ องค์ ต่อมาภายหลังมีชื่อว่า ***"พระพุทธมหาธรรมราชา"*** เป็นพระคู่บ้านคู่เมืองของ

จังหวัดเพชรบูรณ์ อีกทั้งยังพระราชทานตำแหน่งมหาอุปราชขอม ผู้มีอำนาจเต็ม นามว่า ***"กมรเต็งอัญ ศรีอินทรบดินทราทิตย์"*** สำหรับพระขรรค์ไชยศรีนั้น คือตำแหน่งยศแห่งมหาอุปราช เปรียบเสมือนดาบอาญาสิทธิ์ มีอำนาจดั่งเช่นกษัตริย์ของขอม

ครั้นเมื่อขุนผาเมืองได้พระธิดาของกษัตริย์ขอม (พระเจ้าชัยวรมันที่ ๗ นางสิขรมหาเทวี เป็นพระมเหสีแล้ว ขุนผาเมือง ได้รับแต่งตั้งจากกษัตริย์ของอาณาจักรขอมเช่นนี้ จึงมีนัยของการสนับสนุนให้ขุนผาเมือง ราชบุตรเขยผู้นี้ได้มีอำนาจปกครองอาณาจักรแห่งนี้ต่อไป คือดินแดนบริเวณลุ่มน้ำยม แม่น้ำน่าน และแม่น้ำป่าสัก ดินแดนแถบเหนือ รวมทั้ง อาณาจักรล้านช้าง ด้วย

ดังนั้นเมื่อ ขุนศรีนาวนำถุม พระบิดาของขุนผาเมือง สิ้นพระชนม์ลง ขุนผาเมืองจึงคิดจะยึดเอาเมืองสุโขทัยคืนจากหมอผีขอมสบาดโขลญสำพง จึงหันมาคบคิดกันกับขุนกล้ากลางหาว เจ้าเมืองบางยาง ซึ่งเป็นพระสหายสนิทกัน และเป็นพระญาติสนิทด้วย กล่าวคือ ขุนกล้ากลางหาวนั้นเป็นพี่เขยเพราะได้ นางเสือง ซึ่งเป็นภคินี(พี่สาว)ของขุนผาเมืองเป็นพระมเหสี

เหนืออื่นใด ขุนผาเมืองนั้นเชี่ยวชาญในการรบ เพราะเจนจบในคัมภีร์มหาจักพรรดิ์และคัมภีร์กลศึกประจำตระกูลขุน(ซุน) ดังนั้นแผนการที่จะปราบปรามกบฏ หมอผีขอมสบาดโขลญสำพง ในเมืองสุโขทัยเพื่อชิงอำนาจกลับคืนมาจึงเกิดขึ้น และขุนทั้งสองได้เข้าทำการร่วมกันชิงอำนาจโดยรวมกำลังไพรพลคนไทยที่มีอยู่เป็นกำลังสู้รบขึ้น

แต่เพราะขุนผาเมือง เป็นราชบุตรเขยของกษัตริย์ขอมดังกล่าว แม้จะทำการชิงอำนาจได้ก็เกรงข้อครหาว่าขุนผาเมืองนั้นชิงอำนาจนั้นกลับไปให้กษัตริย์ขอมหรือพระเจ้าชัยวรมันที่ ๗ มากกว่า จะทำให้คนไทต้องแตกความรักสามัคคีและหวาดระแวงถึงต้องฆ่าแย่งเมืองกันอีกครั้ง

พ.ศ. ๑๗๘๑ (จุลศักราช ๖๐๐ หรือ มหาศักราช ๑๑๖๐) ขุนบางกลางหาวเจ้าเมืองบางยาง กับขุนผาเมือง เจ้าเมืองราด จึงพร้อมด้วยผู้กล้าหาญของชนชาติไทย จึงได้ร่วมกันวางแผน

การชิงอำนาจในครั้งนี้ เริ่มต้นจากขุนกล้ากลางหาว ได้ยกทัพจากเมืองบางยางมาตั้งกองทัพรอรับทัพขอมที่เมืองบางขลัง (เมืองบางขลัง ตั้งอยู่ไม่ห่างจากเมืองศรีสัชนาลัย บางว่าทั้งสองรวมกำลังที่เมืองบางขลัง เข้าชิงเมืองสุโขทัย) พร้อมกับให้ทำการอพยพครอบครัวชาวเมืองบางขลังนั้น ไปอยู่เสียที่เมืองราดและเมืองสากอไค(ยังหาเมืองนี้ไม่พบ)

การอพยพผู้คนจากเมืองบางขลังนั้นน่าจะเป็นการเกณฑ์ผู้คนไว้เป็นกำลังให้มากขึ้น จากนั้น ขุนผาเมืองได้ยกทัพไปรวมพลกับขุนกล้ากลางหาว ซึ่งตั้งทัพอยู่ที่เมืองเชลียง เหมือนทำทีว่ารวมกำลังไว้ที่เดียวกัน แล้วขุนผาเมืองก็ให้ถอยทัพกลับไปตั้งรออยู่ที่เมืองราด เพื่อรอโอกาสเข้าตีเมืองสุโขทัย

ส่วนหมอผีขอมสบาดโขลญลำพงนั้น เมื่อรู้ข่าวความเคลื่อนไหวที่ขุนกล้ากลางหาวและขุนผาเมืองได้ยกทัพมาตั้งรวมกันอยู่ที่เมืองเชลียงเพื่อชิงอำนาจจากตนเช่นนั้น จึงได้จัดทัพออกจากเมืองสุโขทัยไปเมืองเชลียงทันที ครั้นเมื่อรู้ว่าขุนผาเมืองนั้นยกทัพกลับไปเมืองราดแล้ว ก็เข้าใจว่าขุนผาเมือง นั้นคงจะถอนตัวเสียแล้ว (เข้าใจว่ายังเกรงอำนาจอยู่เพราะเป็นราชบุตรเขยของกษัตริย์ขอม) จึงเห็นว่าได้ที่คิดจะทุ่มกำลังเข้าทำลายทัพขุนบางกลางหาว ที่เมืองเชลียงให้ย่อยยับ และมองเห็นหนทางเอาชัยชนะศึกได้ง่าย จึงให้เกณฑ์กำลังออกจากเมืองสุโขทัยไปให้มาก โดยจัดกำลังอยู่ป้องกันเมืองสุโขทัยไว้จำนวนน้อย

การที่ขุนผาเมืองนั้นเชี่ยวชาญกลศึก จากคัมภีร์มหาจักพรรดิราช จึงวางกลตั้งทัพไปคอยที่อยู่ที่เมืองราด ก็เพื่อจะลวงให้ขอมสบาดโขลญลำพงนั้นนำกำลังออกจากเมืองสุโขทัยไปให้มาก เมื่อรู้ข่าวว่า หมอผีขอมสบาดโขลญลำพงนั้นยกทัพออกจากเมืองสุโขทัยไปจนเหลือกำลังอยู่ไม่มากนัก ก็เร่งยกทัพจากเมืองราดตรงเข้ายึดเมืองสุโขทัยทันที กำลังทั้งสองฝ่ายได้ทำการสู้รบกันเล็กน้อย ในที่สุดขุนผาเมืองก็สามารถเข้ายึดเอาเมืองสุโขทัยไว้ได้โดยง่าย แล้วขุนผาเมืองก็ให้กำลังออกตามหลังตามไปตีขนาบทัพขอมสบาดโขลญลำพงที่ยกไปเมืองเชลียงทันที

หมอผีขอมสบาดโขลญลำพงนั้น เมื่อรู้ว่าขุนผาเมืองนำกำลังเข้าตีเอาเมืองสุโขทัยได้ และยึดเป็นที่มั่นคงเสียแล้วครั้นจะให้ถอยทัพกลับไปตีเอาเมือง สุโขทัยคืนก็ไม่สามารถแก้ไขได้ทันด้วยขุนกล้ากลางหาวนั้นนำทัพออกมาจากเมืองเชลียงเข้าตีทางด้านหน้าและยังมีกองทัพของขุนผาเมืองนำทัพเข้าตีต้อนอยู่ด้านหลังอีก จึงทำให้ทัพหมอผีขอมสบาดโขลญลำพง ตกอยู่ในวงล้อม

ในที่สุดกองทัพขอมจึงพ่ายแพ้หนีออกไป หมอผีขอมสบาดโขลญสำพงนั้น ไม่มีหลักฐานว่าสิ้นชีวิตหรือหลบหนีไปแห่งใด เชื่อว่าหมอผีขอมสบาดโขลญสำพงและกำลังส่วนหนึ่งนั้นน่าจะหลบหนีออกไปทางช่องเขาขาดตรงไปยังเมืองเถิน ภายหลังเมื่อรวบรวมกำลังได้แล้ว จึงยกทัพไปสู้รบกับขุนสามชนเจ้าเมืองฉอด (คือเมืองแม่สอด)จนมีชัยชนะ จากนั้นจึงยกกองทัพให้ขุนสามชนเป็นกองหน้ายกกำลังมาตีเอาเมืองตาก และเมืองสุโขทัย ต่อไป

เมื่อขุนกล้ากลางหาวและขุนผาเมือง ได้ร่วมกันทำการขับไล่กองทัพหมอผีขอมสบาดโขลญสำพงแล้ว ก็เข้าไปจัดการเมืองสุโขทัยที่ได้กลับคืนมา ขุนผาเมืองผู้นำกำลังเข้าตีเอาเมืองสุโขทัยได้นั้น แม้ว่าจะมีสิทธิ์ในการจัดการบ้านเมืองในฐานะรัชทายาทของขุนศรีนาวนำถม ผู้ครองนครสองอัน คือเมืองสุโขทัยศรีสัชนาลัยเดิม แต่ด้วยสัจจะคำมั่นที่ได้ให้ต่อกันไว้ ณ ใต้ต้นจำปาขาวเมืองนครไท ก่อนจะยกทัพเข้าตีเมืองสุโขทัยว่า เมื่อตีเมืองได้ จะยกเมืองสุโขทัยนั้นให้กับขุนกล้ากลางหาวปกครอง กษัตริย์ตรัสแล้วไม่คืนคำ ขุนผาเมืองจึงได้ทำพิธีประกาศต่อปวงเทพยดาสถาปนาให้ขุนกล้ากลางหาวขึ้นเป็นกษัตริย์ ปกครองเผ่าไทโดยให้ใช้นาม***กมรเต็งอัญศรีอินทรบดินทราทิตย์''*** แทน พร้อมกับมอบพระขรรค์ชัยศรี อันเป็นเครื่องหมายตำแหน่งหมาอุปราชขอมผู้มีอำนาจเต็ม เป็นเรื่องที่เข้าใจได้ว่าขุนผาเมืองนั้นประสงค์จะให้อำนาจแก่ขุนกล้ากลางหาว ในฐานะผู้นำของคนไทย การมอบพระนามและพระขรรค์ชัยศรีนั้นก็เพื่อให้พระเจ้าชัยวรมันที่ ๗ เข้าใจว่าขุนผาเมืองราชบุตรเขยของพระองค์ มีอำนาจครองบ้านเมืองแถบนี้แล้ว เพื่อป้องกันอาณาจักรขอม จะได้ไม่ส่งกองทัพเข้าปราบปราม และยังแสดงให้เห็นว่าเมืองสุโขทัยนั้นยังมีใจเป็นไมตรีกับอาณาจักรขอมอยู่

หลังจากนั้นขุนผาเมือง ก็ทรงเข้าศึกษาธรรมปฏิบัติ ที่สุดได้สละราชสมบัติปลีกตัวออกบวช ส่วนนางสิขรมหาเทวีพระมเหสี ก็ได้ออกบวชติดตามจาริกปฏิบัติในถ้ำป่าเขาด้านเหนือดินแดนสิบสองเจ้าไทยสาบสูญไป ไม่ปรากฏจารึกใดหลังจากนั้นกล่าวถึงอีกเลย**....**

พฤษภ พกาสร อีกกุญชรอันปลดปลง

โททนต์เสน่งคง สำคัญหมายในกายมี

นรชาติที่วางวาย มลายสิ้นทั้งอินทรีย์

สถิตย์ทั่วแต่ชั่วดี ประดับไว้ในโลกา ฯ...(ด้วยดวงจิตคารวะ>ผู้เรียบเรียง)

บทที่ ๙
สมเด็จพระมหาเถรสรีสัทธาจุฬามุนีรัตนลงกาทีปมหาสามี

พระมหาเถรสรีสัทธาจุฬามุนีลงกาทีป พระนามเดิมชื่อ **เจ้าศรีสัทธา** ทรงเป็นราชบุตรของพญาคำแหงพระราม และทรงเป็นราชนัดดา(หลาน)ของกมรเตงอัญผาเมือง พระราชมารดานั้นไม่ปรากฏพระนาม ทรงประสูติ ณ เมืองสรวง (สองแคว) เมื่อทรงเจริญพรรษาได้ทรงศึกษาศิลปวิทยาของตระกูลขุน และคัมภีร์มหาจักรพรรดิ์ราชหาให้สำเร็จเชี่ยวชาญในวิชชาทั้ง ๑๖ ประการ คือ

๑. *ลคฺนา* ว่าด้วย รูปร่าง ชีวิต โรคภัยไข้เจ็บ

๒. *โหรา* ว่าด้วย ความเจริญ ความเสื่อมฐานะ

๓. *ตรียางฺค* ว่าด้วยความสุข ทุกข์ทั้งหลาย

๔. จตุรทฺสํส ว่าด้วย ความรุ่งโรจน์สูงสุด

๕. ตมสํส ว่าด้วย อนาคตอันใกล้ (แบ่งออกเป็น ๗ ปกรณ์)

๖. *นวางฺค* ว่าด้วย อุบัติกาลคู่

๗. *ทสมสํส* ว่าด้วย ตำแหน่ง อำนาจ อิทธิพล บารมี (แบ่งออกเป็น ๑๐ ปกรณ์)

๘. *ทวาทสํส* ว่าด้วย ผู้อุปถัมภ์ บุพพการี วงศ์สกุล (แบ่งออกเป็น ๒๐ ปกรณ์)

๙. *โสทสํส* ว่าด้วย ทรัพย์อันเป็นมรดก ดินแดน การยึดครอง

๑๐ *วิมสํส* ว่าด้วย กรรมเก่า (แบ่งออกเป็น ๒๐ ปกรณ์)

๑๑. *จตุรวมสํส* ว่าด้วยความสำเร็จในการศึกษาวิทยาการ (แบ่งออกเป็น ๒๐ ปกรณ์)

๑๒. *ภงฺส* ว่าด้วยธาตุ ปราณ แลสมนุไพร (แบ่งออกเป็น ๒๗ ปกรณ์)

๑๓. *ตริมสํส* ว่าด้วยข้าศึก ศัตรู อุบาทว์ และอุปสรรค (แบ่งออเป็น ๓๐ ปกรณ์)

๑๔. *อคฺคเวทสํส* ว่าด้วยพฤติแห่งอาชีวะ (แบ่งออกเป็น ๑๕ ปกรณ์)

๑๕. *ขวทสํส* ว่าด้วยยากรห้ามฤกษ์ และวางฤกษ์ตามกลุ่มนักษัตร

๑๖. *ฉฏฺฐองฺส* ว่าด้วยอรรถย่อยทั้งหลาย

ทั้ง ๑๖ นี้รวมเรียกว่า ***"โสฬส"*** เป็นการแบ่งวิชาเท่ากับจำนวนส่วนทั้ง ๑๖ ของดวงจันทร์ตามคัมภีร์มหาจักพรรดิ์ฯ นั้นเองผู้เรียนเจนจบทั้งหมดนี้เรียกว่า ***"สำเร็จโสฬส"*** เจ้าศรีสัทธาเจนจบและเชี่ยวชาญชำนาญยิ่งแต่ยังทรงพระเยาว์ นอกจากนี้ยังทรงเชี่ยวชาญในวิชาคชศาสตร์ และ อัศวศาสตร์ ค่ายกล จากวิทยาการประจำตระกูขุน(ชุน)อีกด้วยส่งผลให้

เมื่อทรงมีพระชนมายุ ๒๙ (ตอนยังไม่อุปสมบท) ทรงนำทัพออกทำศึก และได้ทรงทำยุทธหัตถีกับขุนจัง ทรงได้รับชัยชนะ ทรงมีพระธิดา ๒ พระองค์

เมื่อเจ้าศรีสัทธาทรงมีพระชนม์มายุได้ ๓๐ พรรษา ทรงเห็นภัยในคฤหัสถ์เพศ ได้ทรงคำนึงถึงพระโพธิสมภาร ปรารถนาที่จะทรงผนวช

เมื่อเจ้าศรีสัทธาทรงมีพระชนม์ได้ ๓๑ พรรษา ทรงบริจาคทานวัตถุโปรดให้นำเครื่องศาตรวุธต่าง ๆ ออกมาทำลายเสียสิ้น แล้วทรงดำเนินรอยตามพระโพธิสัตว์เวสสันดร โดยทรงยกพระราชธิดาทั้งสองให้แก่ราชบุตรเมืองพระเยา ยกพระราชชายาให้แก่เจ้าเมืองเสรียง แล้วพระองค์หลั่งทักษิโนทก ตั้งจิตปรารถนาเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และ ทรงออกผนวชที่เมืองสรวง(สองแคว)

เมื่อเจ้าศรีสัทธาทรงผนวชแล้ว ทรงจำศิลภาวนาอยู่ตามป่าเขา ตามดงบาน ลางครั้งทรงฉันแต่ใบไม้และผลไม้ ทรงถือวัตรเคร่งครัดแบบพระมหาเถระในครั้งพุทธกาล ทรงเดินทางออกธุดงค์ไปยังประเทศสิงหลโดยวัตถุประสงค์ ๓ ประการ คือ

๑. เพื่อวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาและนำเอาพระไตรปิฎกและพระอภิธรรมรวมทั้งหลักธรรมคำสอนที่สามบูรณ์จากพระอรหันต์ซึ่งยังคงมีอยู่ ณ ดินแดนนั้นโดยตรงกับมาเผยแผ่ให้รับประชาชน

๒. เพื่อจะได้ทรงศึกษาหลักปฏิบัติทางสมถวิปัสนากัมมัฏฐานจากพระอรหันต์โดยตรงเพื่อดำเนินตามแนวทางปฏิบัติอันถูกต้อง

๓. เพื่อปฏิสังขรพุทธศาสนสถาน แลบะพระพุทธปฏิมาในที่ต่าง ๆ ตามเส้นทางที่เสด็จออกธุดงค์นั้น ให้คืนสภาพดีดั่งเดิม เพื่อเป็นที่สักการะของพุทธศาสนิกชนสืบไป

เส้นทางที่เจ้าศรีสัทธาทรงเดินธุดงค์นั้น ทรงใช้เส้นทางบกซึ่งเป็นเส้นทางที่พ่อค้าวานิชแห่งอาณาจักรศรีสุวรภูมเดินทางสู่ชมพูทวีปมานับแต่ครั้งบรรพกาล โดยเริ่มต้นที่เมืองสรวง สองแคว สู่สุโขทัย เมือเชลียง หริภุญไชย ฉอด ไตรตรึงษ์ กำพไล เวียงเหล็ก กุดานคร นครพก

วิส พระธม เข้าสู่เมืองราด อันเป็นเมืองแห่งบรรพกษัตริย์ฝ่ายพระราชบิดาคือ กมรเตงอัญผาเมือง (พ่อขุนผาเมือง) คงโปรสข้าง สารเขตอันเป็นเมืองหลวงของแคว้นสัปปลวะของแคว้นสัปปาละวะของศรีสุวรภูมิแต่โบราณ เส้นทางนี้เป็นเส้นทางซึ่งพระปุณณะอรหันตเถระเจ้า ได้ใช้เดินทางไปยังกรุงสาวัตถีพร้อมพี่ชายและได้พบกับพระพุทะองค์จึงอุปสมบทเมืองสำเร็จเป๊ฯพระอรหันต์ได้กลับมาโปรดชาวชาวศรีสุวรภูมิที่เมืองวัชรปุรีดังกล่าวแล้ว

เจ้าเถรศรีสัทธาเมื่อธุดงค์ไปถึงที่ใดก็เทศนาสั่งสอนพุทธบริษัทและชักชวนให้ช่วยกันซ่อมแซมรักษาพุทธศาสนสถานตลดเส้นทาง ดังศิลาจารึกที่ ๒ วัดศรีชุม ได้จารึกไว้ว่า *"..........ลางแห่งที่ชุมนุมพระมหาธาตุเปนเจ้าอันใหญ่ทั้งหลาย ตรธานเปนป่าเปนดง สมเด็จพระมหาถรศรีสัทธาจุฬามุนีเปนเจ้าเอาตนไปเลก ไปก่อไปหาพระธาตุหลวงจึ่งคืน พระธาตุหลวงด้วยสูงเก้าสิบห้าวาไม้ เหนือพระธาตุหลวงไซร้สองอ้อมสามอ้อม พระมหาเถรศรีสัทธาให้แผ้วแล้วจึ่งก่ออิฐขึ้นเจ็ดวาทางปุน แล้วบริบวรณ์ พระธาตุหลวงก่อใหม่เก่าด้วยสูงได้ร้อยสองวา ของเรียกพระธม นั้นแล ๐ สถิตย์ครึ่งกลางนครพระกริส เมืองไตรตรึงส์ ๐ เมื่อจักสทายปูนในกลางดงกลางป่านั้นหาปูนยากหนักหนา หาปูนมิได้ พระมหาเถรศรีสัทธาเปนเจ้าจึ่งพิธายว่าดังนี้.....กูแลยังจักได้ตรัสแก่สรรพญูตญาณเปนพระพุทธเจ้าจริงดั่งว่าไซร้ ขงให้พบปูนครั้นพิธานแล้วตายกลายพบโป่งปูนมานัก ๐ ก่อทั้งมหาพิหารใหญ่ค้แลง ด้วยอิธแสร็จบวรแล้ว จึงไปสืบค้นพระพุทธิรูปหินแก่เก่าแต่บูราณ ด้วยไกลหลายชั่วสองคืนสามคืน มาประดิษฐานไว้ในมหาพิหาร ลางแห่งได้คอได้ตน ลางแห่งได้ผมได้แขนได้อก ลางแห่งได้หัวตกไกลแลสี่คนหาม จึ่งเอาได้*

๐ ลางแห่งได้แข้งได้ขา ลางแห่งได้มือได้ตีน ย่อมพระหินอันใหญ่ ชักมาด้วยเกวียนเข็นเข้ามาในมหาพิหาร เอามาต่อติดประกิตชิดชนเป็นพุทธิรูป อันใหญ่ อันถ่าวอันราม งามหนักหนา เอาไว้เติมในมหาพิหารเวียงรายหลายถ่อง ช่องงามหนักหนาแก่กม......"

พระมหาเถรศรีสัทธาได้เดินธุดงค์ขาไปใช้เส้นทางบก ผ่านไหว้สักการะสังเวชนียสถานที่พระพุทธองค์ประสูติ ตรัสรู้ และปรินิพพาน อันเป็นบ้านเมืองนครเก่าแห่งบูรพกษัตริย์เชื้อสายของท่านนั้นตั้งแต่ตักศิลาเข้าสู่มคธ และปาตลีบุตร ตามเส้นทางรอยบาทพระบรมศาสดาที่ทรงดำเนินประกาศสัจธรรมตลอดแนวทางได้ทรงศึกษาสรรพวิชชาและหลักธรรมจากพระอรหันต์ในชมพูทวีป แต่ก็ไม่ได้พบคัมภีร์พระอภิธรรม ได้ทราบว่ามีอยู่ที่เกาะสิงหฬ ท่านจึงเดินทางเรื่อยลง

ใต้สู่แคว้นกลิงครัฐและข้ามเข้าสู่เกาะสิงหพ ในเกาะสิงหพนี้ท่านได้เป็นซ่อมพระธาตุในเกาะสิงหพอันหักร้างให้ฟื้นคืนขึ้นใหม่ (จึงเหลืออยู่ในปัจจุบัน) ปรากฏในศิลาจารึกว่า

"....... ตรุกลล้างเอาทองตรธานแต่สงหพ เอาฝูง .....แบกอิฐขึ้นไปกระทำพระเก้าท่านคืนบริบวรณ ด้วยศรัทธา ยังเอาพระศรีรัตนมหาธาตุสองลูก.... ใกล้ฝั่งน้ำมาวลิกคงคา ที่พระพุทเปนเจ้าปูจรำมขัน ประดิษฐานพระเกศธาตุ พระธานุปริโภคธาตุ พระศรีรัตนมหาธาตุ ชื่อมหิยัคณะ มหาเจดีย์แล ๐ พระธาตุพุทธเจ้าเสดจปาฏิหารอัศจรรแก่กม ๐ บัลัลก์ พระมหาธาตุพังฝ่ายบูรพทิศสิบสามวา กูมีศรัทธาพยายมขัน อิธประกิดเข้าจทายปูนมีถ่องถ้วน ๐ เมื่อทาปูนแก่ยอดกม เถิงตีน สูงใหญ่ขาวงามดั่งเขาไกรลาศ คงต่อตีน ต่อมือ ต่อตน พระพุทธิรูปดั่งก่อนแล้ว เปนหินงามแก่กม ๐......"

พระมหาเถรศรีสัทธาได้ศึกษาอภิธรรมตามคัมภีร์ปฏิสัมภิทามรรค อันพระสารีบุตรอัครสาวกเบื้องขวาได้รจนาไว้ โดยมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรวจทาน (อันเป็นที่มาของคำว่าใบลานเปล่า) พระมหาเถรสรีสัทธาฯ ได้ทรงคัดพระไตรปิฎก พระอภิธรรม พร้อมคัมภีร์ทั้งปวงเพื่อนำกลับมายังเมืองสรวงด้วย

จากคัมภีร์ที่พระมหาเถรศรีศรัทธาได้คัดมาจากสิงหพนั้น ทำให้ได้ทราบว่า **"พระภิกษุสงฆ์ในสมัยพุทธกาลต้องศึกษาภาษาทยุย"** แม้ในเกาะสิงหพขณะนั้นด้วย นั่นย่อมเป็นข้อนยืนยั้นได้ว่า **"ภาษาทยุย"** ศิลาจารึกของพระมหาเถรศรีสัทธา เป็นภาษาหลักในการศึกษา การพูด การจารึกของพระพุทธศาสนามาแต่ครั้งพุทธกาล ที่เป็นสิ่งมหัศจรรย์ก็คือ ***"ภาษาทยุยเป็นหลักสำคัญของไวยากรณ์ภาษาบาลี"***

คัมภีร์หลักภาษาทยุย นั้นมีชื่อว่า **"คัมภีร์วุตุโตทัย"** ได้มีการแก้ไขปรับปรุงครั้งสุดท้ายโดยพระสังฆรักขิต มหาสวามีเถระ ชาวสิงหพ เมื่อประมาณพุทธศตวรรษที่ ๗(ก่อนตั้งสุโขทัยเล็กน้อย) เนื้อหาภายใน**"คัมภีร์วุตโตทัย"** นั้น แบ่งเป็นรูปฉันหลักษณ์ ๒๖ ประเภท มีตั้งแต่ฉันท์ ๑ พยางค์ ถึงฉันท์ ๒๖ พยางค์ เนื้อหาในคัมภีร์นี้เป็นทั้งสูตรและอุทาหรณ์ในคาถาเดียวกันมี ๑๓๗ คาถา แบ่งออกเป็น ๖ ปริเฉท ด้วยกันดังนี้ คือ

๑. สญฺญาปริภาสานิเทศ ๑๖ คาถา

๒. มตฺตาวุตฺตินิเทศ ๒๙ คาถา

๓. สมวุตฺตินิเทศ ๖๑ คาถา

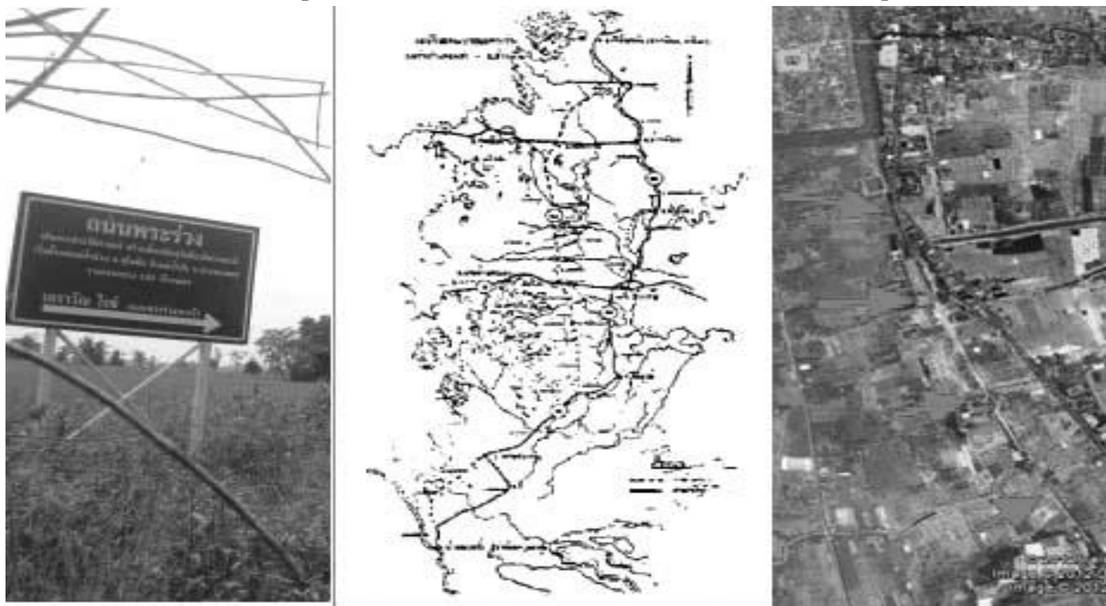
๔. อทฺธสมฺวุตฺตินิเทศ   ๑๑   คาถา

๕. วิสมวุตตินิเทศ   ๑๑   คาถา

๖. ฉปฺปจฺจยวิภาค   ๙   คาถา

"คัมภีร์วุต โตทยฺย" จัดเป็นรากฐานอันสำคัญของผู้ที่จะศึกษา *"ภาษาบาลี"* ให้แตกฉาน และสามารถเข้าใจความหมายที่ลึกซึ้งในพระธรรมทั้งสิ้น พระมหาเถรศรีสัทธาได้ทรงคัด *"คัมภีร์วุต โตทยฺย"* กลับมาพร้อมนั้นด้วย (ทำให้การศึกษาด้านปริยัติขอพระพุทธศาสนาก้าวหน้าขึ้น) โดยเฉพาะฝ่ายเหนือล้านนามีความเชี่ยวชาญด้านภาษาบาลีมากที่สุด จนสามารถแต่งคัมภีร์ปกรณ์ จารจารึกประวัติศาสตร์ และตำนานต่างๆเป็นภาษาบาลีได้อย่างยอดเยี่ยม(ที่ยุคหลังจวบจนปัจจุบันไม่อาจเทียบเคียงได้แม้เพียงอักษรเดียว) ด้วยเหตุดั่งนี้จึงเป็นกฎให้ยุวกษัตริย์ไทยต้องศึกษา*"คัมภีร์วุตฺ โตทัยฺย"* เราจึงได้เห็นพระปรีชาของพระมหากษัตริย์ราชวงศ์สุโขทัย แต่งคัมภีร์ภาษาบาลีได้อย่างไพเราะยิ่ง

สมเด็จพระมหาเถรสรีสัทธาฯ ได้เดินทางกลับจากสิงหฬโดยทางเรือ ท่านได้ขึ้นบกที่สิริธรรมนคร(นครศรีธรรมราช) และทรงเดินทางสักการะบุรพกษัตริย์ของพระองค์ และทรงนมัสการรอยพระพุทธบาท ณ เขาลูกช้างเมืองวัชรบุรี(เพชรบุรี) ถ้ำปุณณะอรหันต์(เขางู ราชบุรี)

จากนั้นได้ทรงจาริกโดยใช้เส้นทางตามเส้นการเดินทัพของกมรเตงอัญผาเมือง ครั้งเคลื่อนทัพไปเอากรุงสุโขทัยคืนจากโขลญลำพง อันเป็นเส้นทางเดิมที่สร้างไว้แต่ครั้งอาณาจักรศรีวรภูมิ(ซึ่งนักโบราณคดี เรียกเส้นทางโบราณนี้ว่า *"ถนนพระร่วง"*)

เมื่อพระมหาเถรสรีสัทธากลับถึงเมืองสองแคว ได้ทรงบูรณวัดจุฬามณี ซึ่งได้ทรงอุปสมบทนั้น และทรงเผยแผ่หลักอภิธรรม และหลักปฏิบัติตามคัมภีร์มหาสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค โดยเริ่มจากสมถสมาธิ กสิณ แค่สัทธิวิหาริก และภิกษุสงฆ์ ปรากฏผลให้ศิษย์ของท่านสำเร็จอภิญญาสมาบัติจำนวนมาก กิติศัพท์ของท่านได้ขจรขยายแพร่ไปสู่อาณาจักรล้านนา พระมหากษัตริย์แห่งราชวงศ์เมงราย อันปกครองอาณาจักรล้านนาจึงได้อาราธนานิมนต์ให้ท่านไปจำพรรษา ณ นพบุรีศรีนครพิงค์เชียงใหม่

ท่านจึงส่งพระสุมณเถระ ซึ่งขณะนั้นจำพรรษาอยู่ ณ วัดฤาษีชุม เมืองสุโขทัยขึ้นไปเผยแผ่พระอภิธรรมแทน

พระสุมณเถระได้รับพระราชทานอุทยานสวนดอกไม้ โปรดให้สร้างให้เป็นวัดที่พำนักและเผยแผ่(ปัจจุบันชื่อว่า ***"วัดสวนดอก"***) พระสุมณเถระได้รับพระราชทานแต่งตั้งให้เป็นสังฆราชประธานสงฆ์แห่งอาณาจักรล้านนา ท่านได้เผยแผ่หลักอภิธรรม คัมภีร์วุฒโตทัย และ คัมภีร์มหาจักพรรดิ์-รัตตัญญุศาสตร์(เป็นอภิธรรมภาคคำนวณ)

นับแต่กาลนั้น พระภิกษุสงฆ์สามเณร ก็ได้รับพระบรมราชูปถัมภ์ให้ร่ำเรียนบาลีปกรณ์จนแตกฉาน มีความชำนาญสามารถรจนาคัมภีร์ภาษาบาลีไว้มากมาย ทั้งยังเชี่ยวชาญคัมภีร์มหาจักพรรดิ์ราช-รัตตัญญุศาสตร์ฯ อย่างยิ่ง ถึงขนาดแต่งคัมภีร์จักรทีปนีเพื่อเป็นปกรณ์(คู่มือ) ใช้ร่วมกับคัมภีร์มหาจักพรรดิ์-รัตตัญญุศาสตร์ฯ เป็นต้น สมดังมโนรถของพระมหากษัตริย์แห่งล้านนา ดังจะเห็นได้ว่าในกาลต่อมา ภิกษุผู้เป็นศิษย์สายพระสุมณเถระ ล้วนได้รับพระราชทานแต่งตั้งให้มีตำแหน่งเป็น ***"สมเด็จสังฆราชอาณาล้านนา"*** ทั้งสิ้น ดังปรากฏหลักฐานจารึก ว่า

พุทธศักราช ๑๙๙๔ ปีลวงเม็ด ศักราช๘๑๓ พระมหาเมธังกรศิษย์แห่งพระสุมณเถระได้รับพระบรมราชโองการจากสมเด็จพระสิริธรรมจักวัติลกติโลกราช ตั้งเป็นที่ ***"สมเด็จพระสังฆราชล้านนา"*** มีราชทินนามว่า ***"พระอุตุลสกัตยาธิกรณมหาสามีเถระ"***

พุทธศักราช ๒๐๐๐ สมเด็จพระสิริธรรมจักวัติลกติโลกราช แห่งอาณาจักรล้านนาได้ทรงทำสังคายนาครั้งที่๘ ที่วัดมหาโพธาราม และ

พุทธศักราช ๒๐๒๐ ปีขาล ศักราชได้ ๘๔๐ เวลาบ่าย ยามพฤหัส ฤกษ์ชื่ออัศวณี สมเด็จพระบรมกษัตริย์ทรงอาราธนา ***พระสัณฐิมหาเถรศิษย์แห่งพระมหาเมธังกร***ขึ้นสู่ปราสาท และ

อ่านพระบรมราชโองการ อันจารึกในแผ่นทองคำมีน้ำหนัก๑๐๐ บาท ตั้งเป็นที่ ***"สมเด็จพระมหาสามีศรีโลกนาถราชครูจุฬามุนี ธรรมรังษี ศีลวิสุทธิ อุตตมวาที มหากวีสิงหฬวังส สังฆปรินายกรัตนวนาธิบดี วีรสุมนมตุลยปุญวันโต ฬารัชฌาศัย ไตรปิฎกธรวรบรมศรีโลกาจารย์"***

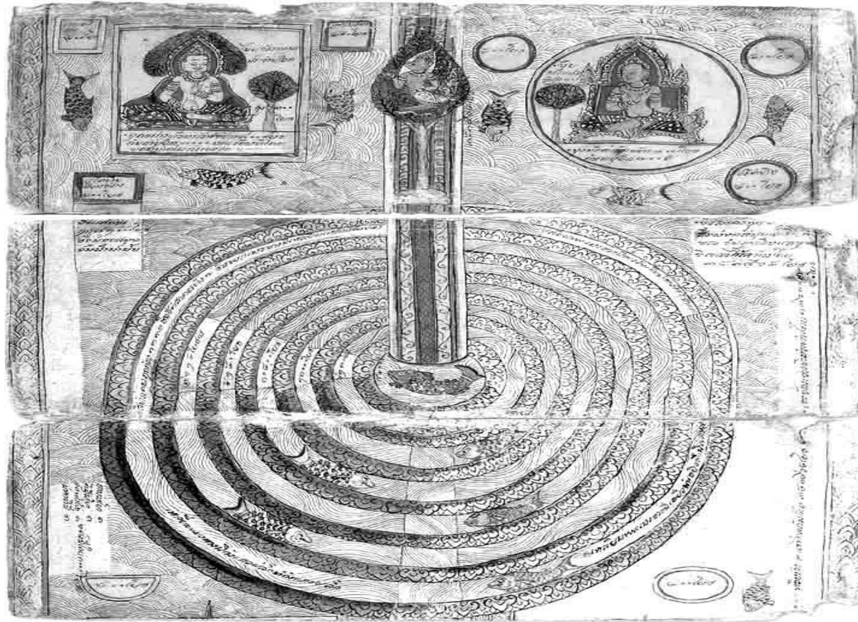
ด้วยปฏิปทาศีลจริยาวัตรอันงดงาม ตามแนวพุทธบุตรของสมเด็จพระมหาเถรสรีสัทธา พระมหากษัตริย์แห่งกรุงสุโขทัย จึงมีพระบรมราชโองการพระราชทานถวายคณะสงฆ์ทั้งสิ้นในอาณาจักรให้ปกครองสั่งสอน โดยสถาปนาให้เป็นที่ **"สมเด็จพระมหาเถระสรีสัทธา จุฬามุนีลังกาทีปมหามหาสามี สังฆราชเจ้าแห่งกรุงสุโขทัย"**

สมเด็จพระมหาเถรสรีสัทธา ทรงเป็นพระอาจารย์ของ ***พระบาทสมเด็จ กมรเตงอัญอัตศรีสุริยพงราม มหาธรรมิกราช*** หรือที่นักประวัติศาสตร์รู้จักกันในนามของ ***พญาลิไท*** อันมีศักดิเป็นราชนัดดา(หลาน)ของสมเด็จพระมหาเถรสรีสัทธา

พญาลิไท มีความเชี่ยวชาญในคัมภีร์มหาจักพรรดิ์-รัตตัญญูศาสตร์ เป็นอย่างยิ่ง ได้ทรงตั้งกรมอุตุนิยมวิทยาขึ้นเป็นแห่งแรกในโลก และทรงมีความชำนาญในการคำนวณทางดาราศาสตร์ โหราศาสตร์ ทรงตั้งกรมพยากรณ์อากาศโดยใช้วงโคจรทาง **"จันทรคติ"** และ **"สุริยคติ"** ได้ทรงรจนาคัมภีร์ว่าด้วย *"เกณฑ์พิรุณศาสตร์"* ว่าด้วย ลม ฟ้า ฝน (อันสัมปยุตมาจาก*คัมภีร์อี้จิง-คัมภีร์แห่งการควบคุมธาตุ-อนิจลักขณปกรณ์*) ซึ่งเกณฑ์พิรุณศาสตร์นี้ได้สร้างความอุดมสมบูรณ์ ***"ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว ไพร่ฟ้าหน้าใส"*** ไม่มียุคสมัยใดที่จะมีความสุขเท่ากับในยุคนี้ สมแล้วที่เรียกว่า *"กรุงสุโขทัย หมายถึง ไทยทุกหมู่เหล่าล้วนมีความสุขถ้วนทั่วกัน"*

สมเด็จพระมหาเถรสรีสัทธา ทรงสำเร็จวิชชา ๑๖ ประการ(โสฬส-คัมภีร์มหาจักพรรดิราช-รัตตัญญูศาสตร์)ก่อนทรงผนวช และเมื่อได้ทรงจาริกไปยังชมพูทวีป สิงหฬ ได้ทรงศึกษาปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค และอภิธรรม จากพระอริยบุคคล จนท่านได้บรรลุธรรมขั้นสูง เมื่อภายหลังท่านได้เดินทางกลับมาท่านจึงได้ผนวกพระอภิธรรม กับ ***คัมภีร์มหาจักพรรดิราช-รัตตัญญูศาสตร์ฯ*** เข้าด้วยกัน ทรงรจนาขึ้นใหม่ให้ง่ายต่อการศึกษา โดยแทรกสัจจธรรมตามหลัก "กฎแห่งกรรม" และ"ปฏิจจสมุปบาท" รวมกับ "ตำหรับพระอัญญาโกทัญญะ ที่ได้รับพุทธานุญาตให้ถ่ายทอดแก่ภิกษุสงฆ์มาแต่ครั้งพุทธกาลเข้าด้วยกัน" และขนานนามใหม่ว่า **"คัมภีร์มหาจัก**

พรรคิราช-รัตตัญญูศาสตร์-สุวรรณโคมคำ" เพื่อใช้ในการศึกษา คำนวณกฎแห่งกรรม เป็นเครื่องช่วยในการเผยแผ่สัจจะธรรม ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เห็นจริงได้โดยง่าย

พร้อมนั้นท่านได้รจนา คู่มือธรรมพิจารณา สำหรับประชาชน อันมีชื่อว่า ***"ไตรภูมิพระร่วง"*** ซึ่งมีเนื้อหาคำอธิบายถึงระบบสุริยจักวาลตามหลักดาราศาสตร์ และ "คัมภีร์โลกุปัตติ ***อรุณ วตีสูตร"*** ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นอรรถคาถาขยายความอย่างลึกซึ้งถึง พฤติ เหตุ ผล ของนักษัตร อัน

สามารถใช้เป็นนิมิต ซึ่งนำมาคำนวณหา ***"วิบากกรรม***(จุติ,ปฏิสนธิ,กุศล,อกุศล)" อันเป็นกรรมของสัตว์โลกที่ยังต้องเวียนว่ายอยู่ในวัฏฏะสงสารทั้งสิ้น คัมภีร์ที่ทรงพระนิพนธ์นั้น นอกจากจะเป็นธรรมบรรยายที่ให้พุทธศาสนิกชนทั่วไปสามารถศึกษา ใช้เป็นหลักธรรมในการดำเนินชีวิต พระสงฆ์ยังใช้ประโยชน์ในการเทศนา ที่เหนือกว่าอื่นใดยังสามารถนำมาใช้ร่วมกับ *"คัมภีร์มหาจักพรรคิราช-รัตตัญญูศาสตร์ฯ"* ได้อย่างคล่องตัว

ด้วยอภิธรรม และคำสอนของสมเด็จพระมหาเถรสรีสัทธาฯ ส่งผลให้พุทธศานิกชนชาวสุโขทัยในยุคนั้น มีความศรัทธามั่นคงในพระพุทธศาสนา ด้วยเห็นประจักษ์ถึงความจริงใน "กุศลกรรม" และ "อกุศลกรรม" ความร่มเย็นเป็นสุขจึงเกิดขึ้นในยุคสุโขทัย ทุกวันธรรมสวนะประชาชนทั้งหลายพากันไปวัดฟังธรรม ปฏิบัติสติปัฏฐาน ทุกหย่อมหญ้ามีแต่ความสุข

ตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์ไม่ปรากฏข้อมูลใดๆ ที่ระบุว่า *"กรุงสุโขทัยมีคุกสำหรับขังนักโทษ หรือ มีกฎหมายจับกุมคุมขัง ประหาร๗ชั่วโคตร*(เพิ่งมีขึ้นในสมัยอยุธยา เมื่อพวก

พราหมณ์ซึ่งอพยพหลบหนีมาจากกลิงครัฐ เข้ายึดเกาะหนองโสนซึ่งเป็นที่ตั้งมหาวิทยาลัยสงฆ์อัน สืบทอดมาแต่ยุคศรีวรภูมิชื่อว่า"**คามลังกา**(จึงเรียกว่า *เกาะลังกา*)" เสียสิ้น ตั้งเป็น"**อยุธยา**" ... *สงครามศาสนาระหว่างพราหมณ์(อยุธยา)และพุทธ(สุโขทัย) จึงเกิดขึ้นนับแต่นั้น*)

ไม่มียุคใดสมัยใดที่จะมีศิลปกรรมงามวิจิตร อ่อนช้อยลึกซึ้ง และน่าเคารพศรัทธา เท่ากับศิลปะสุโขทัย ศิลปะ จิตกรรม สถาปัตยกรรม ย่อมถูกหล่อหลอมออกมาจากส่วนลึกของจิตใจภายใน ย่อมแสดง สะท้อนให้เห็นถึงสภาพความเป็นอยู่อันแท้จริงอย่างไม่เสแสร้งแกล้งทำ ศิลปกรรมสุโขทัยเป็นสิ่งยืนยันความจริงแท้ แห่งความสงบด้วยพระธรรมคำสั่งของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอันมีอยู่เปี่ยมล้นในพระอภิธรรม อันได้ถูกนำมาเผยแผ่ด้วยกุศโลบายของ **สมเด็จพระมหาเถรสีสัทธา จุฬามุนีลงกาทีป มหาสามี สังฆราชเจ้าแห่งกรุงสุโขทัย** ที่ทรงสอดแทรกหลักอภิธรรม สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ว่าด้วยเรื่องมหาภูตรูป๔ (ธาตุทั้ง๔) วิถีจิต รวมทั้งเวลา สถานที่ ซึ่งกรรมของบุคคลนั้นๆ จะแสดงผลอย่างไร เมื่อใด เพื่อยืนยันและพิสูจน์กฎแห่งกรรมที่พระพุทธองค์ทรงสั่งสอนนั้นมีอยู่จริง สามารถคำนวณและพิสูจน์ได้ แม้ผู้นั้นจะยังมิได้ปฏิบัติ สภาวธรรมอันลึกซึ้ง ที่ยากต่อการเข้าใจอันปรากฏในพระไตรปิฎกนั้น ได้ถูกสัมปยุตลงไปใน ***"คัมภีร์มหาจักพรรดิราช-รัตตัญญูศาสตร์-สุวรรณ โคมคำ"*** เพื่อให้พระสงฆ์ได้ศึกษาปฏิบัติอย่างเห็นผล รวมทั้งเป็นอุปกรณ์ช่วยในการเผยแผ่ สืบต่อพระพุทธศาสนา เพื่อเป็นที่พึ่งที่เคารพของสาธุชนได้อย่างแท้จริง อันเป็นสาธารณะสงเคราะห์ ที่สมณบุตรพึงกระทำตามพุทธานุญาต

ดังได้กล่าวมาจะเห็นได้โดยหลักฐานอันประจักษ์ว่า **"คัมภีร์มหาจักรรดิราช-รัตตัญญูศาสตร์ฯ"** เป็นคัมภีร์เก่าแก่มีมาแต่บรรพกาล ถ่ายทอดนับเนื่องมาแต่ก่อนครั้ง *"ฤาษีโคตมะต้นตระกูลโคตมะโคตร"* ได้รวบรวมรจนาไว้ ผ่านกาลเวลาอันยาวนาน จากยุคหนึ่งสู่ยุคหนึ่ง เวลาย่อมเปลี่ยนแปลงสรรพสิ่ง แต่สิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงอย่างน่าอัศจรรย์ คือ

" วีรบุรุษ และ มหาราชที่เกิดขึ้นปรากฏชื่อในประวัติศาสตร์นับแต่ยุคบรรพกาล จวบจนถึง

*ราชวงศ์สุโขทัย ล้วนเป็นชนชาติทยุย ที่ได้ศึกษา**คัมภีร์มหาจักพรรดิราช-รัตตัญญูศาสตร์ฯ** อย่างเชี่ยวชาญทั้งสิ้น ไม่เว้นแม้แต่สมเด็จพระนเรศวรมหาราช อันเป็นมหาราชองค์สุดท้ายของราชวงศ์สุโขทัย และ พระเจ้าตากสินมหาราช(ศิษย์สมเด็จสังฆราชพากุลมหาเถร ณ วัดอโยธยา) กรมพระราชวังบวรฯ(พระยาเสือ) แม้ข้ามโขงไป ก็จะได้แก่มหาราชอาณาจักรล้านช้าง เช่นพระไชยเชษฐาธิราช ศิษย์แห่งพระสุเมธังกร วัดสวนดอกไม้ (เชียงใหม่) ผู้ก่อตั้งนครเวียงจันทร์ เป็นต้น นี่คือความมหัศจรรย์แห่งคัมภีร์ อันยังคงความเป็นอมตะอยู่ตราบเท่าปัจจุบัน..."*

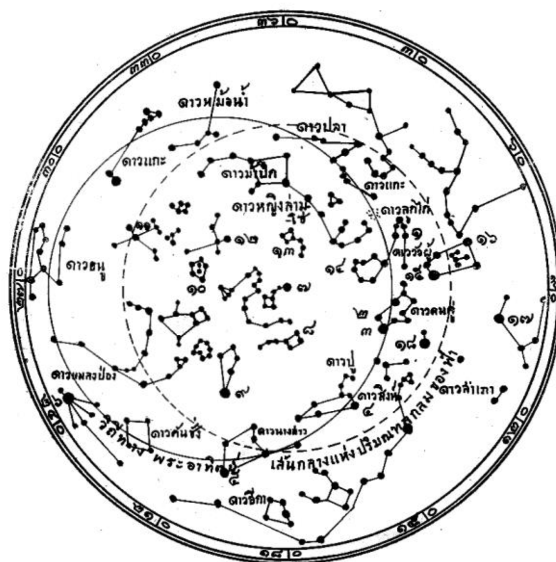
ข้อมูลประวัติศาสตร์ทั้ง ๙ บท ที่ได้ผ่านสายตาของท่านไปแล้วนั้น เป็นเพียงประวัติศาสตร์โดยย่อส่วนน้อยของ ***คัมภีร์มหาจักพรรดิราช-รัตตัญญูศาสตร์-สุวรรณ โคมคำ*** เท่านั้น ท่านที่ใคร่จะค้นคว้าเพิ่มเติมส่วนที่มิได้กล่าวถึง โปรดค้นคว้าข้อมูลสมบูรณ์ได้จาก บรรณานุกรมท้ายเล่มนั้น.

พระธรรมบาล

ค้นคว้า / รวบรวม / เรียบเรียง

พุทธศักราช ๒๕๔๖

http://rustanyou.com

บรรณานุกรม

• เอกสารอ้างอิงภายในประเทศ

กรมพระยาดำรงราชานุภาพ, สมเด็จ, ตำนานพุทธเจดีย์สยาม, กรุงเทพ, โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร, พ.ศ.๒๔๖๕
กรรณิกา วิมลเกษม, จารึกภาษามอญในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, การประชุมทางวิชาการระดับชาติฝรั่งเศส-ไทย ครั้งที่ ๑ , มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๓๑
ขจร สุขพานิช, บันทึกสัมมนาทางประวัติศาสตร์ ราชวงศ์ศรีธรรมาโศกราช, ปีที่ ๑๐ เล่ม๑ -๒, กรมศิลปากร, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๑๕
ชิน อยู่ดี, บ้านดอนตาเพชร รายงานการขุดค้นแหล่งโบราณคดี, กรมศิลปากร, พิมพ์ในโอกาส จัดนิทัศการพิเศษ ณ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติพระนครในเทศกาลเข้าพรรษา, พ.ศ.๒๕๑๕
ชิน อยู่ดี, ยุคโลหะ สมัยก่อนประวัติศาสตร์ในประเทศไทย, กรมศิลปากร, พิมพ์ในโอกาสเชิดชูเกียรติ ในฐานะ ปรมาจารย์แห่งวิชาก่อนประวัติศาสตร์ในประเทศไทย, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๒๕
ชูศรี สาธร, ประวัติศาสตร์ยูนานและทางไมตรีกับจีน, ประชุมพงศาวดารภาคที่๑๗, อามิลโรเซร์,กรมศิลปากร , กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๐๕
จรรยา มาณะวิท, เอกสารทางวิชาการ "ปราสาทเมืองต่ำ", สำนักโบราณคดีและพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ, พิมพ์ครั้งที่ ๑ ,กรมศิลปากร, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๔๐
บุญช่วย ศรีสวัสดิ์, คนไทยในพม่า, ผดุงศึกษา, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๐๓
บุญช่วย ศรีสวัสดิ์, ชาวเขาในไทย, ผดุงศึกษา, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๐๖
บุญช่วย ศรีสวัสดิ์, ไทยสิบสองปันนา, ผดุงศึกษา, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๔๘๘
บุญช่วย ศรีสวัสดิ์, ชาติในเชียงราย, ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๕, ผดุงศึกษา, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๐๖
ประภาศิริ, วิเคราะห์เรื่องเมืองไทเดิม, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๔๗๘
ประเสริฐ ณ นคร, ประวัติศาสตร์สุโขทัย, แถลงงานประวัติศาสตร์ ปีที่ ๓ เล่ม ๒
พระวินัยปิฎก มหาวิภังค์ (ฉบับมหามกุฏราชวิทยาลัยเล่ม๑ ภาค ๒ - หน้าที่ 284-289)
พระยาประชากิจกรจักร์, ประวัติศาสนา, กรมศิลปากร, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๔๕๕
พระยาประชากิจกรจักร์, พงศาวดารโยนก, ศิลปบรรณาคาร, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๐๔
พระยาดายุรเวชวิชาสัณน์,(M.Carthew M.D.), The History of the Thai in Yunan, พ.ศ.๒๔๓๐
พระศาสนโสภณ(แจ่ม), ธรรมสมบัติ คาถาธรรมบทแปล, มหามกุฏราชวิทยาลัย,กรุงเทพ,พ.ศ.๒๕๑๗
พระราชกวี(อ่ำ ธมฺมทตฺโต),พุทธศาสนสุวณฺณปกรณ, งานพระราชทานเพลิงศพ พระราชกวี(อ่ำ ธมฺมทตฺโต), ณ ฌาปนสถานกองทัพบก วัดโสมนัสวิหาร, พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๓๕
มานิจ ชุมสาย, มล., ประวัติศาสตร์มลายูและปัตตานี, เฉลิมนิจ, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๑๗
มานิต วัลลิโภดม, ศิลปสมัยอู่ทอง,กรมศิลปากร, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๑๐
มานิต วัลลิโภดม, กัมโพชนคร-อโยธยา-ตามพรลิงค์ , หนังสือสามทหาร, กรุงเทพฯ, ธันวาคม พ.ศ.๒๕๐๗
สมศักดิ์ รัตนกุล,รายงานการสำรวจและขุดแต่งโบราณสถานเมืองอู่ทอง, กรมศิลปากร,กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๐๕
สุภัทรดิศ ดิศกุล, ม.จ., บทวิจารณ์เรื่อง เมืองอู่ทอง ของนายมานิต วัลลิโภดม, โบราณสถานเรื่องเมืองอู่ทอง, กรมศิลปากร, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๐๕
สุภัทรดิศ ดิศกุล, ม.จ., ประวัติศาสตร์ขอม, แถลงงานประวัติศาสตร์ เอกสารโบราณคดี ปีที่ ๔ เล่ม๒, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๑๓

สุริยวุฒิ สุขสวัสดิ์, ม.ร.ว., เนินพระ : แหล่งโบราณคดีเขมรแบบบายนในจังหวัดสุพรรณบุรี, เมืองโบราณ, กรุงเทพฯ, ตุลาคม - ธันวาคม พ.ศ.๒๕๓๐
สุรศักดิ์ ศรีสำอางค์, พระพุทธรูปในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ, กรุงเทพ, พ.ศ.๒๕๒๗
ศรีศักดิ์ วัลลิโภดม, สังคมปริทัศน์ ฉบับประวัติศาสตร์ไทย, กรุงเทพฯ, ๙ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๐๙
ศรีศักดิ์ วัลลิโภดม, แคว้นหริภุญชัย, ศิลปโบราณคดีในประเทศไทย,กรมศิลปากรจัดพิมพ์, พิมพ์โดยศูนย์การทหารราบ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๑๗
ศรีศักดิ์ วัลลิโภดม, พะเยา, โบราณคดี ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๓ มีนาคม, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๑๑
หลวงวิจิตรวาทการ, สยามกับสุวรรณภูมิ, กระทรวงศึกษาธิการ, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๔๙๕
อนุวิทย์ เจริญศุภกุล, การศึกษาข้อมูลศิลปะ และ สถาปัตยกรรมแบบเขมรก่อนพระนครหลวง ที่วัดสระแก้ว อุบลราชธานี, วารสารเมืองโบราณ, เมษายน - มิถุนายน, กรมศิลปากร, พิมพ์ในโอกาส จัดนิทัศการพิเศษ ณ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติพระนคร ในเทศกาลเข้าพรรษา, พ.ศ.๒๕๑๙
ชิน อยู่ดี, ยุคโลหะ สมัยก่อนประวัติศาสตร์ในประเทศไทย, กรมศิลปากร, พิมพ์ในโอกาสเชิดชูเกียรติ ในฐานะ ปรมาจารย์แห่งวิชาก่อนประวัติศาสตร์ในประเทศไทย, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๒๙
ชูศรี สาธร, ประวัติศาสตร์ยูนานและทางไมตรีกับจีน, ประชุมพงศาวดารภาคที่๑๗, อามิลโรเซร์,กรมศิลปากร , กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๐๕
จรรยา มาณะวิท, เอกสารทางวิชาการ "ปราสาทเมืองต่ำ", สำนักโบราณคดีและพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ, พิมพ์ครั้งที่ ๑ ,กรมศิลปากร, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๔๐
บุญช่วย ศรีสวัสดิ์, คนไทยในพม่า, ผดุงศึกษา, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๐๓
บุญช่วย ศรีสวัสดิ์, ชาวเขาในไทย, ผดุงศึกษา, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๐๖
บุญช่วย ศรีสวัสดิ์, ไทยสิบสองปันนา, ผดุงศึกษา, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๔๙๘
บุญช่วย ศรีสวัสดิ์, ชาติในเชียงราย, ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๕, ผดุงศึกษา, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๐๖
ประภาศิริ, วิเคราะห์เรื่องเมืองไทเดิม, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๔๗๘
ประเสริฐ ณ นคร, ประวัติศาสตร์สุโขทัย, แถลงงานประวัติศาสตร์ ปีที่ ๓ เล่ม ๒
พระวินัยปิฎก มหาวิภังค์ (ฉบับมหามกุฏราชวิทยาลัยเล่ม๑ ภาค ๒ - หน้าที่ 284-289)
พระยาประชากิจกรจักร์, ประวัติศาสนา, กรมศิลปากร, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๔๙๙
พระยาประชากิจกรจักร์, พงศาวดารโยนก, ศิลปบรรณาคาร, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๐๔
พระยาคายุรเวชวิชาสัณน์,(M.Carthew M.D.), The History of the Thai in Yunan, พ.ศ.๒๔๓๐
พระศาสนโสภณ(แจ่ม), ธรรมสมบัติ คาถาธรรมบทแปล, มหามงกุฏราชวิทยาลัย,กรุงเทพ,พ.ศ.๒๕๑๗
พระราชกวี(อ่ำ ธมฺมทตฺโต),พุทธศาสนสุวณฺณปกรณ, งานพระราชทานเพลิงศพ พระราชกวี(อ่ำ ธมฺมทตฺโต), ณ ฌาปนสถานกองทัพบก วัดโสมนัสวิหาร, พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๓๕
มานิจ ชุมสาย, มล., ประวัติศาสตร์มลายูและปัตตานี, เฉลิมนิจ, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๑๗ .
มานิต วัลลิโภดม, ศิลปสมัยอู่ทอง,กรมศิลปากร, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๑๐
มานิต วัลลิโภดม, กัมโภชนคร-อโยธยา-ตามพรลิงค์ , หนังสือสามทหาร, กรุงเทพฯ, ธันวาคม พ.ศ.๒๕๐๗
สมศักดิ์ รัตนกุล,รายงานการสำรวจและขุดแต่งโบราณสถานเมืองอู่ทอง, กรมศิลปากร,กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๐๙
สุภัทรดิศ ดิศกุล, ม.จ., บทวิจารณ์เรื่อง เมืองอู่ทอง ของนายมานิต วัลลิโภดม, โบราณสถานเรื่องเมืองอู่ทอง, กรมศิลปากร, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๐๙
สุภัทรดิศ ดิศกุล, ม.จ., ประวัติศาสตร์ขอม, แถลงงานประวัติศาสตร์ เอกสารโบราณคดี ปีที่ ๔ เล่ม๒, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๑๓

______ประชุมพงศาวดารภาคที่ ๗๗, มิลโรเชร์, กรมศิลปากร, กรุงเทพฯ

______ประชุมพงศาวดารภาคที่ ๑๐, กรมศิลปากร, กรุงเทพฯ **พ.ศ.๒๕๐๗**

______ประชุมพงศาวดารภาคที่ , กรมศิลปากร, กรุงเทพฯ **พ.ศ.๒๔**

______ประชุมพงศาวดารภาคที่ ๗๒, ตำนานสุวรรณโคมคำ, **กรมศิลปากร**, กรุงเทพฯ พ.ศ.๒๔๙๒

______พงศาวดารเมืองน่าน เล่ม ๕, กรุงเทพ, พ.ศ.๒๕๐๗

______พงศาวดารโยนก ฉบับหอสมุดแห่งชาติมกร่มศิลปากร, กรุงเทพฯ, ๖ กุมพาพันธ์ พ.ศ.๒๕๐๔

______พระไตรปิฎกบาลีสยามรัฐ ฉบับฉลองครองราช รัช**กาลที่** ๗, จัดพิมพ์โดยสำนักพระราชวัง, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๔๖๕

______พระราชสาสน์ในพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอ**ยู่หัว พระ**ราชทานไปยังประเทศต่าง ๆ ภาค ๒, กรมศิลปากร, กรุงเทพฯ, พ.ศ.๒๕๐๑

______สมุดไทเมืองสองแคว, สมบัติสายตระกูล "พระยายุ**ษฐิษเฐี**ยร" กษัตริย์วงศ์สุโขทัยองค์สุดท้าย

- **เอกสารอ้างอิงต่างประเทศ**

Able Remuast,Travel of Fah - Hian and San - Yun, Buddhist, Pilgrims, from China to India, Paris, 1836

Barry Broman, Khmer Tempies in Thailand, Art of Asia, May-June Vol 8, 1978

Benjamin Rowland, The Art and Architecture of India Buddhist, Penquin, 1967

C.Margabhandhu, Archaeology of the Satavahana Kshatrapa Times, Delhi, 1985

Charles Picard, La Lampe Alexandrine de Pong Tuk, Artibus Asiae, 1966

D.P.S. Peacock, Pottery in the Roman Word, an ethno-archaeological approach, NY, 1982Diffloth

Gerard, The Dvaravati Old Mon Language and Nyah Kur, 1984

Donatella Mazzeo, Monuments of Civilization Ancent Cambodia, Grosset & Dunlap,1978

E.H. Warmington, Commerce between the Roman Empire and India, Cambridge, 1928

E.W. Barlingame, Buddlist Legends Dhammapada Commentary Vol 1-3, London Pali Text Society, 1969

George Coedes, Excavation at Pong Tuk, Journal of the Siam Society, Vol.XXI,Pt.3,1928

George Coedes, Les Peuples de la Peninsule Indochinoise, Histoire Civilisation, Paris, 1962

George Coedes, Documents sur l'histoire politique et religieuse du Laos Occidental, 1923

George Coedes, Les E'tats Hindouises d 'Indochine et d Indochinoise, Paris,E de Boccard, 1948

George Coedes, Bulletin de l'E'cole Franzaise d'Extreme Orent, XXV, 1923

George Coedes, St'ele de Ban T'at T'ong, Inscription du Cambodge

Gerini, Colonel G.E., Ptolemy's Geogrophy of Eastern Asia Vol.1, London, 1909

Ha Van Tan, "Earrings with two animal heads and Dong-Son-Sa Huynh relationship" Hanoi, 1977

Henri Maspero, Etudes d' histoire d' Annam, BEFEO, XVIII, 1914

Ian C.Glover, Ban Don Ta Phet, 1984

Henri Stierlin, Angkor, Office du Livre, Fribourg, 1970

J.J.Boeles, The king of Sri Dvaravati and his regalia, 1964

K. Krishana Murthy, Nagarjunakonda, A Cultural Study, Delhi, 1977

Le xuan Diam and Vu Kum Loc, Artefacts of Champs, National Culture , Vietnum, 1996

Robert L.Brown 5, The Art of Southeast Asia, Art of Asia Vol 15 No.6, 1985

S.Beal, Buddsist Records of the Westrrn Word, London, 1906

S.Beal, Si-Yu-Ki : Buddsist Records of the Westrrn Word by Hsuan Tsang,London1884

S.Beal, Travel of Fah - Hian and San - Yun, Buddhist, Pilgrims, from China to India, 1836,

Samuel Beal, Sicyuki Buddhist Record of the Western world series, Oxford, London, 1885

Samuel Beal, Life of Hiuen - Taiang, London,1853

San Tha Aung, The Buddhist Art of Ancient Arakan, Rangoon Burma, 1972

Sheman E. Lee, Ancient Cambodian Scuipture, The Asia Siciety, New York, 1969

Tatsuro Yamamoto, East Asian historical sources for Dvaravati studies, 1977

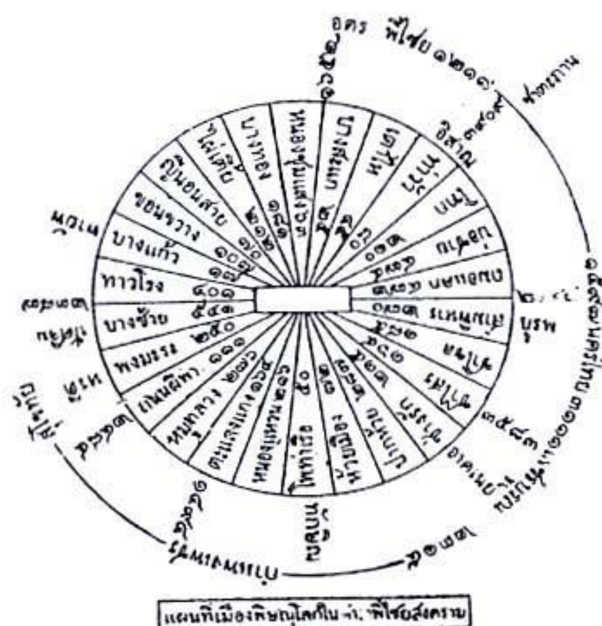
Taka Ku Su, A Record of the Buddhist Religion as Practised in India and the Malay Archipelrago, Oxford University, 1896

U.A. Aung Thaw, Historical State in Burma, Rangoon Burma, 1972

Vicent A. Smith, The Way of Buddha,

Zhu Liangwen, The Dei or Tai and thair Architecure and Customs in South China, 1992

_______________ Le Voyage Lointain aux Royaumes de Cambodge et des Laos, 1644

แผนที่เมืองพิษณุโลกใน ต. พิไชยสงคราม